Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 1 TAMMIKUU № 1

SISÄLTÖ:

1 9 3 6
LENINGRAD
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

TILATTAVAKSI TARJOTAAN

KOMMUNISTI

NKP(b):n Leningradin ja Karjalan aluekomiteain poliittis-taloudellinen kuukausilehti

vuodeksi 1936

Kommunisti ilmestyy kerran kuukaudessa. Lehden tarkoituksena on valaista Neuvostoliitossa, varsinkin Leningradin alueella ja Karjalassa sekä muualla asuville suomenkielisille työläisille ja talonpojille kahden maailman välistä taistelua, sosialistisen isänmaamme rakennustyön suuria kysymyksiä ja kapitalismin luhistumisen ilmiöitä, taistelua sosialismin puolesta kapitalismia vastaan. Lehti tekee tunnetuksi kommunistisen puolueen politiikkaa ja historiaa, neuvostoisänmaamme teollisuuden ja maatalouden kehitystä, kulttuurivallankumouksen kysymyksiä, leninisminstalinismin taistelua ideologisella rintamalla jne.

Lehden tilaushinnat ovat:

12 kk	9:—	3 kk	2:25
6 „	4:50	Yksityisnumerot	—:75

Kun lehtemme kutakin numeroa otetaan vain rajoitettu painos ja irtonumeroiden saanti sen vuoksi on, varsinkin pitemmän ajan kuluttua k.o. numeron ilmestymisestä, epävarmaa, kehoitamme niitä, jotka haluavat saada lehtemme säännöllisesti, tilaamaan sen mieluummin koko vuodeksi kerrallaan tai ainakin puoleksi vuodeksi. Siten lukija hankkii itselleen takeen lehtensä jokaisen numeron saamisesta.

Kaikki puolue-, ammattiliitto-, nuorisoliitto-, neuvosto- ja valistustyöntekijät Leningradin alueella ja Karjalassa tilaamaan Kommunistia. Tilaukset jätettävä postilaitokseen ennen kunkin kuun 23 päivää.

Järjestöt, asettakaa asiamiehiä levittämään lehteämme.

Lehden tilauksia ja levitystä koskevissa asioissa on käännyttävä vk. Kirjan lehtikonttorin puoleen, osoite:

Ленинград, Пр. Нахимсона 18.

Kommunistin toimitus.

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU

TOIMITUKSEN OSOITE: Ленинград „24“, Харьковская 7, Гос. изд. „КИРЬЯ“

№ 1 (150) TAMMIKUU 1936

Voitokas tilinpäätös

SOSIALISTISEN rakennustyön kaikki vuodet ovat olleet voittojen vuosia. Vuosi vuodelta ovat saavutuksemme käyneet yhä valtavimmiksi. Mutta nyt päättynyt vuosi, 1935, oli kaikkia muita vuosia antoisin ja loisteliain. Sosialismin maan tilinpäätös v. 1935 oli erikoisen voitokas.

Puhuessaan NKP(b):n KK:n ja KKK:n tammikuun pleenumissa v. 1933 rakennustyön innostuksen täydentämisestä uuteen tekniikkaan ja uusiin tehtaisiin perehtymisen innostuksella tov. Stalin sanoi, että tällä pohjalla “voimme saavuttaa sanokaamme toisen viisivuotiskauden toisella puoliskolla uuden mahtavan edistyksen rakennustyön kuin myöskin teollisuustuotannon kasvun alalla”.

Tämä nerokas ennakkonäkemys on toteutunut matemaattisella tarkkuudella. V. 1935, 2. viisivuotisen kolmas vuosi, on todellakin ollut uuden mahtavan edistyksen vuosi taloutemme kaikilla aloilla. Kansallistulot kasvoivat v. 1934 verrattuna 17,8 %:lla.

Raskas teollisuus täytti mainehikkaan johtajansa, tov. Ordzhonikidzen, johdolla tuotanto-ohjelmansa paljon ennen määrä-aikaa, jouluk. 12 p:ään mennessä, ja ylitti vuosiplaaninsa 9,7 %lla. Mustassa metallurgiassa voitettiin jälkeenjääneisyys; sen tuotanto kasvoi ennakkotietojen mukaan 29 %. Samalla voitettiin jälkeenjääneisyys teräkseen ja valssirautaan nähden: edellisen tuotanto kasvoi likipitäin 30 ja jälkimmäisen 32 %. Värimetallurgian, joka aikaisemmin oli erikoisen jälkeenjäänyt ala, tuotanto kasvoi 38 %. Varsin loistava menestys on kultateollisuudella. Viimeisten parin-kolmen vuoden aikana se on kaksinkertaistanut tuotantonsa ja vallannut toisen paikan maailmassa; lähimpinä vuosina se epäilemättä on valtaava ensimmäisen paikan.

Kunnialla täyttää raskas teollisuus tehtäväänsä kansantalouden täydellisessä rekonstruoinnissa, sen varustamisessa kaikilla uusaikaisilla koneilla. Konerakennus- ja metallinjalostusteollisuudessa teki tuotannon kasvu v. 1934 verrattuna n. 30 %. Konerakennusteollisuus on ylittänyt v. 1913 tason — 20 kertaa.

Elektroenergian tuotanto kasvoi n. 25 % ja kemiallisen teollisuuden n. 27 %. Myöskin hiiliteollisuudessa on, stahanovilaisen liikkeen ansiosta, ilmennyt käänne nopeampaan vauhtiin. Donbass toteuttaa menestyksellä sille asetettua tehtävää, toisen viisivuotisplaanin täyttämistä neljässä vuodessa.

Merkittävät ovat saavutukset teollisuuden muillakin aloilla. Teollisuustuotanto kokonaisuudessaan kasvoi v. 1934 verrattuna 20,7 % eli miltei 5 % enemmän kuin mitä plaanissa edellytettiin. Teollisuustuotannon kasvu v. 1935 teki 11 miljaardia ruplaa, t.s. enemmän kuin mitä oli vastaavissa hinnoissa tsaarin-Venä-

jän koko teollisuustuotanto v. 1913. Kaikkien kansankomisariaattien alaiset teollisuudet täyttivät plaaninsa ylittäen. Erikoisen loistava oli v. 1935 ravintoaineteollisuudessa. Se täytti vuosiohjelmansa jouluk. 1 päivään mennessä, ja ylitti vuosiplaaninsa 11,8 %:lla. Jos lasketaan pois viinateollisuus, jonka tuotanto supistui huomattavasti, niin teki ravintoaineteollisuuden tuotannon kasvu 11 kuukauden aikana 28 %.

V. 1935 merkitsi valtavaa eteenpäinmenoa myös maataloudessa. Maatalousarttelien stalinilaisten mallisääntöjen pohjalla kolhoosit lujittuivat suuresti. Kolhoosijärjestelmän edullisuus ja sen lopullinen voitto kävi selväksi yhä useimmille niistä talonpojista, jotka vielä näihin saakka ovat jääneet kolhoosien ulkopuolelle. Seurauksena oli uusi voimakas virtaus yhteistalouksiin. Vuoden loppuun mennessä oli 90 % Neuvostoliiton kaikista talonpoikaistalouksista kollektivisoitunut. Maataloustuotannossa saavutti sosialistinen sektori yhä vallitsevamman aseman. Keskitetyissä viljanhankinnoissa oli sen osuus 96 %, puuvillan 95 %, villan 95 %, maidon 93 %, sokerijuurikkaan 99,5 % ja karjan 83 %.

Teollisuuden maataloudelle antama apu kasvoi yhä valtavammaksi. Konerakennusteollisuus valmisti v. 1935 maalle traktoreita 2,5 milj. hevosvoimaa. KTA:t saivat viime vuonna traktoreita yhtä paljon kuin kahtena edellisenä vuonna yhteensä. Kaikkiaan työskenteli v. 1935 kesällä sovhoosien ja kolhoosien pelloilla traktoreita n. 350.000 ja kombaineja 50.000. Kemiallinen teollisuus antoi viime vuonna sosialistiselle maataloudelle kemiallisia lannokkeita yli 2 milj. tonnia eli kaksi kertaa enemmän kuin v. 1934.

Maatalouden kehittyvästä koneellistumisesta ja sovhoosien ja kolhoosien kasvusta ja lujittumisesta oli tuloksena maataloustuotannon voimakas lisääntyminen. Kun maataloustuotanto vv. 1926—1929 kasvoi vuosittain keskimäärin 2,7 %, niin v. 1935 sen kasvu teki 11 %. Viljaa kerättiin maassa enemmän kuin milloinkaan, yli 5,5 miljaardia puutaa. Puuvillan, pellavan ja varsinkin sokerijuurikkaan satomäärä kasvoi suuresti. Selvänä todisteena maatalouden menestyksistä on myös kaikkien maatalouskamppailujen ja hankintojen, eritotenkin viljan hankintojen, suorittaminen lyhyessä ajassa. Viljanhankintaplaani tuli täytetyksi lokakuun 10 päivään mennessä, aikaisemmin kuin milloinkaan ennen. Karjatalouden alalla voidaan niinikään merkitä suuria saavutuksia; kaikkien karjalajien pääluku on vuoden varrella huomattavasti kasvanut ja myöskin hevoskannassa on nyt havaittavissa lisääntymistä.

Kolhoosilaisten vauraus ja hyvinvointi kasvaa. Yhä laajemmat kolhoosilaisjoukot astuivat kuluneena vuonna varakkaaseen ja kulttuuriseen elämään. Maamme eri alueilla on jo monia kolhooseja, joilla on miljoonien ruplien vuositulot, ja kolhoosilaisia, jotka laskevat vuositulonsa kymmenissätuhansissa ruplissa. Kolhoosien tilillä oli tammik. 1 p:nä 1936 975,3 milj. ruplaa, vastaavan luvun ollessa vuotta aikaisemmin vain 275,9 milj.

Minkä räikeän vastakohdan muodostaakaan meidän sosialistinen, nopeasti vaurastuva, kehittyvä ja kasvava maaseutumme kapitalististen maiden taantuvalle, luhistuvalle, kurjistuvalle maaseudulle!

Valtava voitto saavutettiin viime vuonna kuljetuslaitoksessa. Rautatiet täyttivät vuosiohjelmansa ylittäen. Lastinkuljetus rautateillä kasvoi v. 1934 verraten 23 %. Rautateillä lastataan jo yli 75.000 vaunua vuorokaudessa ja lähestytään tov. Stalinin asettaman tehtävän — 80.000 vaunun lastauksen vuorokaudessa — täyttämistä. Vastoin porvarillisen "äärirajateorian" saarnaajain väitteitä, että junien kommerssinopeus ei meillä voi kohota yli

13—14 km tunnissa, päästiin viime vuoden aikana 18—19 km kommerssinopeuteen.

Kuljetuslaitoksessa saavutetut voitot vaikuttavat voimakkaasti kansantalouden kaikkiin aloihin. Tuotantolaitokset saavat entistä nopeammin raaka-aineita ja puolivalmisteita, ja toisaalta voidaan tavaravarastot toimittaa entistä pikaisemmin kulutuspaikoille. Samalla kuljetuslaitoksen nousu merkitsee maamme puolustuslaitoksen valtavaa edelleenlujittamista. Rintaman ja selkäpuolen yhteys maamme joutuessa mahdollisen hyökkäyksen alaiseksi muodostuu yhä paremmaksi ja turvatummaksi. Vihollisemme laskelmoivat, että kulkulaitoksen jälkeenjääneisyys tekee tyhjäksi kansantaloutemme nousun ja maamme puolustuskuntoisuuden kasvun. Nuo laskelmat ovat romahtaneet. Tov. Kaganovitshin stalinilaisella johdolla kulkulaitos muuttuu jälkeenjääneestä etumaiseksi alaksi.

Mutta v. 1935 ei ollut vain yksistään voimakkaan tuotannollisen nousun vuosi. Se antoi myös samalla loistavan esimerkin siitä, kuinka sosialismin oloissa tuotannon nousu merkitsee joukkojen hyvinvoinnin kasvua. Kulutustarpeiden markkinavarastot kasvoivat v. 1935 aikana yli 20 %, laadun ja valikoimien samalla huomattavasti parantuessa. Hinnat alentuivat suuresti. V. 1933 verrattuna alenivat viljan hinnat 2½—3 kertaa, hienon sokerin 3, lihan 2, voin 2½, siemenöljyn 2, perunain 4 kertaa j.n.e. Kolhoosimarkkinoilla alentuivat hinnat v. 1933 keväaseen verrattuna 2½—3 kertaa ja v. 1934 verrattuna 30 %. Hintojen alenemisesta oli seurauksena realipalkan voimakas kasvu. Yksistään kolhoosimarkkinoilla viime vuoden aikana tapahtunut hintojen lasku merkitsee työläisille ja toimitsijoille n. 3 miljardin ruplan säästöä.

Erittäin huomattava tapaus hyvinvoinnin kasvussa ja koko kansantalouden lujittumisessa v. 1935 oli korttijärjestelmän täydellinen poistaminen. Se kohotti tuntuvasti työläisten ja toimitsijain realipalkkaa, elvytti ja vilkastutti neuvostokauppaa, lakaisi pois tasapalkkaisuuden aineksia ja lujitti neuvostoruplan arvoa ja sen merkitystä kansantaloudessa. Ruplan merkityksen lujittumisesta ovat esimerkkinä sellaiset ilmiöt, kuin monien raskaan teollisuuden eturivin laitosten kieltäytyminen valtion avustuksesta ja siirtyminen voittoatuottaviksi, mikä jo viime vuoden aikana säästi valtiolle monia miljoonia ruplia.

Huomattavasti kasvoi viime vuonna sovettifinanssien arvovalta ulkomailla. Ei vain kauppa-, vaan myös maksubalanssimme oli v. 1935 aktiivinen. Se teki mahdolliseksi Torgsinin likvidoimisen. Maamme ulkomaiset velat ovat supistuneet mitättömiin ja luotto- ja maksukykyisyytemme on horjumaton. Kaikki se on lujittanut maamme finanssiasemia ulkomailla ja parantanut finanssiehtoja maahamme nähden.

V. 1935 monien loistavien tapauksien joukossa piirtyy historiaan kaikkein loistavimpana, kauaskantoisimpana ja merkityksellisimpänä *stahanovilaisen liikkeen* syntyminen. Siinä on se nykyisen etapin ratkaiseva rengas, jonka puolueemme on tov. Stalinin nerokkaalla johdolla löytänyt. Tov. Stalinin julistama tunnus: “Kaaderit ratkaisevat kaiken!” avasi uuden kauden sosialismin rakentamisessa. Tuon tunnuksen toteuttaminen nosti mahtavan kansanliikkeen työn tuottavaisuuden kohottamisen ja tuotteiden runsauden jatkuvan ja nopean lisäämisen puolesta. Stahanovilainen liike on sovettimaan kansanjoukkojen vastaus puolueen ja sen maineikkaan johtajan, tov. Stalinin, tunnukseen.

Stahanovilainen liike kohosi aikaisemmin saavutettujen menestysten ja voittojen pohjalla ja itse se taas vuorostaan avasi ennakolta aavistamattomat mahdollisuudet uusille voitoille ja menestyksille. Vuoden varrella syntyneenä stahanovilainen

liike vaikutti jo ratkaisevasti v. 1935 suuriin menestyksiin kaikilla kansantalouden aloilla. Jo viime vuoden aikana stahanovilaiset saavuttivat kokonaisen sarjan maailmanennätyksiä työn tuottavaisuuden alalla ja pääsivät sellaisiin teknillisiin normeihin, jotka jättivät kauaksi jälkeen kapitalistisen maailman kaikkein korkeimmatkin normit. Stahanovilaisen liikkeen vaikutus ilmeneikse siinä, että työn tuottavaisuus valtion teollisuudessa viime vuoden aikana kohosi 13—14 % ja raskaassa teollisuudessa 16—17 %. Stahanovilaisen liikkeen vaikutus ilmeneikse maatalouden satoisuuden ja maataloustekniikan hyväksikäytön kohoamisessa: Maria Demtshenkon esimerkki synnytti kokonaisen laajan "viisisataisten" liikkeen sokerijuurikasviljelyksessä, ja traktoristit ja kombainistit tavoittivat uusia loistavia ennätyksiä koneittensa hyväksikäytössä. Kuluneen vuoden aikana muokattiin yhtä traktoria kohden maata 450 ha, ollen traktoriemme keskimääräinen kuormitus 5 kertaa korkeampi kuin Amerikan Yhdysvalloissa. Kombainien hyväksikäytön tehokkuus KTA:lla kasvoi miltei kahdenkertaisesti. Tässä vain muutamia esimerkkejä. Itse asiassa ei ole sitä kansantalouden alaa, missä ei stahanovilainen liike olisi jo viime vuoden aikana tehnyt syvää jälkeä, missä ei sen ansiosta olisi saavutettu uusia huomattavia ennätyksiä.

Puolue loi ehdot stahanovilaisen liikkeen syntymiselle. Se kohotti korkealle sosialistisen kilpailun lipun ja antoi tuhoavan iskun tasapalkkaisuudelle. Se loi ehdot joukkojen ammattitaidon kohottamiselle, johti joukot perehtymään tekniikkaan. Oikealla palkka- ja hintapolitiikalla ja korttijärjestelmän poistamisen kautta puolue on saavuttanut huomattavia menestyksiä sen tov. Stalinin ohjeen toteuttamisessa, että työpalkka on järjestettävä niin, että se lujittaisi tuotannon ratkaisevaa rengasta ja työntäisi ihmisiä ammattitaitonsa kohottamiseen.

Alunpitäen puolue on täysin ymmärtänyt stahanovilaisen liikkeen valtavan merkityksen ja kaikin tavoin tukenut ja kehittänyt sitä. Puolueen KK:n joulukuun pleenumin päätöksessä on annettu syvällinen arvio stahanovilaisesta liikkeestä sekä perusteellisesti muokattu ohjelma tämän liikkeen edelleen kehittämiseksi ja kaikkien stahanovilaisten tiellä olevien vaikeuksien ja esteiden pois raivaamiseksi. Tuo päätös avaa uuden kauden sovettitalouden kehityksessä. Sen toteuttaminen tekee taatuksi sosialismin tuotantovoimien ennennäkemättömän kukoistuksen ja johtaa synnyinmaamme rikkauteen ja yltäkylläisyyteen. Siksi stahanovilaista liikettä koskevan pleenumin päätöksen bolshevistinen täyttäminen onkin tämän päivän tärkein tunnus ja tehtävä.

Stahanovilaisen liikkeen poliittista ja käytännöllistä merkitystä ei todellakaan voida yliarvioida. Tov. Stalin sanoi siitä puheessaan stahanovilaisten ensimmäisessä yleisliittolaisessa neuvottelussa:

"...Stahanovilaisen liikkeen merkitys on siinä, että se on sellaista liikettä, joka murskaa vanhat teknilliset normit riittämättöminä, kokonaisessa sarjassa tapauksia ylittää etumaisten kapitalististen maiden työntuottavaisuuden ja näinollen avaa käytännöllisen mahdollisuuden sosialismin edelleen lujittumiselle maassamme, mahdollisuuden maamme muuttumiselle varakkaimmaksi maaksi.

Mutta tähän ei rajoitu stahanovilaisen liikkeen merkitys. Sen merkitys on vielä siinä, että se valmistaa ehtoja sosialismista kommunismiin siirtymiselle".

Näistä lyhyistä, mutta syvämietteisistä sanoista näkyy, miten pitkälle me olemme jo kulkeneet sosialismin tiellä ja millainen suuren-

moinen perspektiivi avautuu maamme kansojen eteen.

Stahanovilainen liike kaikkine eri ilmenemismuotoineen, "viisisataisten" liike, traktoristiemme ja kombainistiemme loistavat ennätykset ja monet muut työn sankariteot osoittavat vakuuttavasti, että sosialismin lopulliseen voittoon perustuen maassamme on käynnissä valtava ja syvällinen uudestikasvamisen prosessi, että työtätekevämme muuttuvat luokattoman yhteiskunnan tietoisiksi ja aktiivisiksi rakentajiksi. Maa toteuttaa menestyksellä toisen viisivuotisen poliittista perustehtävää, kapitalismin jätteiden hävittämistä taloudesta ja ihmisten tietoisuudesta.

Miten voimakkaan luomisinnon vallassa nyt todella elääkään maamme! Rajusti kehkeytyvä liike 7—8 miljaardin viljapuudan puolesta, teollisuuden ja maatalouden parhaiden stahanovilaisten puheet ja sitoumukset Kremlissä pidetyissä neuvotteluissa, jatkuvat tiedot stahanovilaisten uusista ennätyksistä eri aloilla, tiedot stahanovilaisen liikkeen lakkaamattomasta laajenemisesta, stahanovilaisista työvuoroista, vuorokausista, viisipäivistä ja dekaadeista — kaikki ne kertovat sellaisesta tuotannollisen tarmon noususta, jota maailma ei ole ennen nähnyt. Tämän innostuksen ja sosialistisen rakennustyömme aikaisempien suurenmoisten saavutusten pohjalla käy sen valtavan tuotanto-ohjelman, jonka tov. Mezhlauk esitti tammik. 10 p:nä kokoontuneessa SSSR:n TpKK:n sessiassa v:ksi 1936, toteuttaminen täysin mahdolliseksi. Ja tuon ohjelman toteuttaminen merkitsee maamme ja sen kansojen vaurauden ja hyvinvoinnin uutta ennenkuulumatonta nousua. 26,5 % nousu kansallistuloissa, 23 % nousu teollisuuden ja 24 % nousu maatalouden kokonaistuotannossa — mikä kapitalistinen maa voi edes historiansa parhailta vuosilta esittää sellaisia lukuja? Kulutustarpeiden tuotannon lisääntyminen 23—24 %:lla merkitsee, työpalkkain kasvaessa ja hintain edelleen alentuessa, työtätekeväin kulutusmahdollisuuksien suurta kasvua, elintason valtavaa kohoamista. Sosialistisessa sovettimaassa tulee työtätekevien yhä "parempi elää, hauskempi elää".

Sosialismin voittojen ja stahanovilaisen liikkeen merkitys kantautuu tietenkin kauas yli maamme rajojen. SSSR:n esimerkissä saavat nyt kapitalististen maiden työtätekevät elävän todistuksen siitä, että työväenluokka ei ainoastaan kykene pitämään valtaa ja järjestämään taloutta, vaan sosialismin pohjalla nostamaan myös työn tuottavaisuuden paljoa korkeammalle kuin kapitalismin aikana, ja hävitettyään riiston, kohottamaan työtätekevän kansan sellaiseen vaurauteen, hyvinvointiin ja onneen, mitä ihmiskunta ei ole vielä koskaan nähnyt. On itsestään selvää, mitä kaikki tämä vaikuttaa kapitalististen ja siirto- ja puolsiirtomaiden riistettyihin ja orjuutettuihin kansanjoukkoihin, varsinkin kun sosialismin suurenmoinen nousu meillä tapahtuu hetkellä, jolloin elämää kapitalistisessa maailmassa lamaa jatkuva omalaatuinen depressio, jolloin miljoonia ihmisiä kahlitsee työttömyys, puute ja nälkä, jolloin raivoava fasismi painaa ja pyrkii painamaan kehittyneimpienkin kapitalistimaiden työläiset siirtomaaorjien asemaan ja jolloin yhä laajemmille joukoille käy selväksi, että kapitalismilla ei loppujen lopuksi ole tarjottavana kansoille muuta kuin uusi verinen sota kaikkine hävityksineen ja kauhuineen. Ei suotta taantumuksellinen porvaristo kiru ääntään käheäksi sosialismin maata vastaan, eivät suotta sen kynärengit pinnistele nuutuneita aivojaan keksiäkseen uusia pöpöjuttuja stahanovilaisesta liikkeestä. Mutta kaikesta huolimatta ei totuuden ilmituloa voida estää. Yhä laajempien kansankerrosten, ei enää vain työväenluokan, vaan myös työtätekevän talonpoikaiston,

kaupunkien pikkuporvariston ja intelligenssin parhaimpain ainesten tietoisuudessa Neuvostoliitto muodostuu ainoaksi rauhan ja edistyksen majakaksi, ihmiskunnan pelastuksen ja vapautuksen varmaksi toivoksi, jonka puolesta ja jonka aatteiden toteuttamisen puolesta omissa maissaan ne valmistautuvat taistelemaan.

Sosialismin kuluneena vuonna saavuttamien voittojen joukossa on eräs tärkeimpiä se, että SSSR:n kansainvälinen auktoriteetti ja kansainvälinen merkitys on sen taloudellisten menestysten, puolustuskuntoisuuden jatkuvan kasvun, Punaisen Armeijan voiman ja järkkymättömän rauhanpolitiikan pohjalla edelleen suuresti kasvanut.

Sosialismin voitot ja menestykset ovat tulosta Leninin-Stalinin puolueen päälinjan johdonmukaisesta, horjumattomasta, stalinilaisesta noudattamisesta, tulosta leppymättömästä taistelusta pienimpiäkin tältä linjalta poikkeamisia vastaan. Puolue ja sen stalinilainen johto on tehnyt voittomme mahdollisiksi, se ja vain se takaa meille mahdollisuuden vielä suurempiin voittoihin edessäolevana aikana. Sen ovat tienneet ja tietävät erinomaisesti kaikki puolueen ja työväenluokan viholliset. Siksi ne ovat kaikin keinoin pyrkineet vahingoittamaan puolueen mainetta ja auktoriteettia työtätekeväin silmissä. Siksi ne ovat pyrkineet soluttautumaan puolueen yksityisiin renkaisiin, hajoittamaan ja tärvelemään sen rivejä. Mutta niiden yritykset ovat jääneet turhiksi. Puolue on paljastanut vihollistensa, julkisten ja salaisten, juonet ja antanut niille murskaavan iskun. Se on tuhonnut kaikenlaiset opportunistiset ryhmittymät, lyönyt hajalle zinovjevilais-trotskilaisten inhoittavat valkokaartilaiskoplat. Leninin-Stalinin puolue on nyt tiivistäytyneempi kuin milloinkaan.

Olisi kumminkin turmiollista pikkuporvarillista lyhytnäköisyyttä luulla, että porvariston hävittäminen, kulakiston likvidoiminen ja kaikenlaisten antileniniläisten oppositioiden ja ryhmien hajalle lyöminen merkitsisi jo kaiken vastarinnan loppumista sosialismia kohtaan. Kuolemansa edellä epätoivoon joutunut luokkavihollinen ei antaudu. Se käyttää kaikki keinot ja mahdollisuudet vahingontekoon, varsinkin silloin ja siellä, milloin ja missä heikkenee valppaus siihen nähden. Parhaana todisteena siitä ovat suoritetun puoluedokumenttien tarkastuksen tulokset.

"Perusopetus sisältyy, kuten puoluedokumenttien tarkastuksen kokemus on osoittanut, — sanotaan NKP(b):n KK:n joulukuun pleenumin päätöksessä puoluedokumenttien tarkastuksen tuloksista — siihen, että puolueen jäsenet ja puoluejärjestöt ovat yhä vieläkin huonosti omaksuneet NKP(b):n KK:n monasti toistetut osoitukset välttämättömyydestä kaikin voimin kohottaa bolshevistista valppautta ja kurinalaisuutta puolueen jäsenten keskuudessa."

Välinpitämättömyys ja valppauden puute on johtanut siihen, että monissa puoluejärjestöissä on karkeasti rikottu sääntöjä jäseniä puolueeseen otettaessa, että puoluedokumenttien annossa ja säilyttämisessä on vallinnut sekamelska ja tolkuttomuus ja että kommunistien luettelointi on ollut kaaostilassa. Seurauksena on ollut, että luokkavihollisen on usein onnistunut helposti tunkeutua bolshevikkien riveihin, yrittäen sisältäpäin vahingoittaa ja häväistä puoluettamme.

Puoluedokumenttien tarkastus, johon ryhdyttiin tov. Stalinin alotteesta ja joka suoritettiin Keskuskomitean välittömän johdon alaisena, teki lopun sekamelskasta ja kaaoksesta puoluetaloudessa ja kohotti puolue-elämän tasoa ja kaikkien puoluejärjestöjen taistelukykyisyyttä.

Puolueen Keskuskomitean joulukuun pleenumin päätös puoluedoku-

menttien tarkastuksen tuloksista on tärkeä ase puoluejärjestöjen ja puoluetyöntekijäin käsissä. Paljon on tässä suhteessa jo tehty — sekin on eräs kuluneen vuoden merkittäviä tuloksia — mutta paljon on myös vielä tekemättä. On päästävä siihen, että puoluetaloudesta poistettaisiin kaikki puutteet ja että puolueen jäsenkirja olisi vain sellaisilla, jotka todella ovat sen ansainneet. Puolueeseen on oleva pääsy vain tarkistetuilla ihmisillä. Puoluekoneisto on kaikkialla saatava työskentelemään kunnollisesti ja lujittamaan jokapäiväistä yhteyttään kommunistien kanssa.

Teräksisen, rivejään lakkaamatta lujittavan puolueemme ja tov. Stalinin johdolla sovettimaan työtätekevät käyvät toteuttamaan v. 1936, toisen viisivuotisen neljännen vuoden, valtavia tehtäviä ja ovat varmat siitä, että tänä vuonna heidän saavutuksensa ovat olevat vielä paljon suuremmat kuin v. 1935, sosialismin suurten voittojen vuonna.

„Jos Suomi olisi neuvostomaa..."

Suomen luokkasodan 18-vuotispäiväksi

YRJÖ SIROLA

AMERIKALAISSUOMALAINEN porvarislehti "New Yorkin Uutiset" asettaa Suomen "itsenäisyyspäivän", jouluk. 6 p:n, yhteydessä kysymyksen, mitä olisi tapahtunut, jos punaiset olisivat voittaneet kansalaissodassa v. 1918. Ja tulee lehti tulokseen: "Vähän meillä olisi nyt juhlimisen ja iloitsemisen syytä."

Lehti on oikeassa. Suomen porvareilla ja heidän kynärengeillään — Amerikaa myöten — olisi hyvin vähän juhlimisen syytä, jos Suomen proletariaatti ja sen kanssa yhdessä taistelevat maalaisköyhät — torpparit, maatyöläiset, talonpojat — olisivat voittaneet ja saaneet lujitetuksi todellisen työväenvallan, proletariaatin diktatuurin, sekä käyneet hävittämään luokkia, rakentamaan sosialismia.

Maailmanhistorialliset ennätykset suuressa isänmaassamme, Sosialistisessa Neuvostoliitossa, jotka on saavutettu bolshevikkipuolueen ja kumousnerojen Leninin ja Stalinin johdolla, antavat meidän aavistaa, kuinka Suomessakin voisi olla käynnissä tuotantovoimien ja uuden, sosialistisen kulttuurin voimakas nousu, sen sijaan, että siellä vallitsee häikäilemätön sortovalta ja kapitalistinen riisto. Suomen kansa ei olisi nyt kansainvälisen pääoman veronalaisena maana, jota suurimperialistit varustavat tukiasemaksi vastavallankumouksellista sotaa varten Neuvostomaata vastaan, vaan päinvastoin olisi se eräs sosialismin linnoituksia imperialismia vastaan, pieni lisänäyte ja esimerkki kapitalismin kynsissä kituville kansoille siitä, kuinka vapaudutaan puutteista ja pulista, imperialistisista sodista ja kansallisuussorrosta, kuinka päästään turvattuun, varakkaaseen, vapaaseen kulttuurielämään.

Juuri nyt, kun tov. Molotovin SSSR:n TpKK:n sessiassa esittämän selostuksen ja muiden uuden elämän etumaisten rakentajain puheenvuorojen perustalla tutkimme sosialismin suurenmoisia saavutuksia, voittoja, jotka on saavutettu bolshevikkipuolueen, kaikkien aikojen

suurimman vallankumousneron, Leninin, ja hänen työnsä suuren jatkajan, tov. Stalinin, johdolla, siirtyy aatos niihin maihin, jotka voisivat olla mukana, joissa jo on tehty yrityksiä pystyttää työväenvalta, päästä rakentamaan sosialismia, mutta joissa tämä on jäänyt yritykseksi, joissa kapitalistinen taantumus on voittanut.

Näitä maita on naapurimme, "valkoinen" Suomi, jossa tammik. 27 p. v. 1918 Helsingissä julistettiin valta otetuksi työväenluokan käsiin. Samana päivänä pohjois-Suomessa tsaarin kenraali alkoi sodan, komentaen valkokaartilaiset suojeluskunnat hyökkäykseen evakuoimishommissa olevia venäläisiä sotaväenosastoja ja Suomen työväen ja torpparien punakaarteja vastaan. Niin alkoi sota, jota porvarilliset historianvääräntäjät yhä nimittävät "vapaussodaksi", muka Suomen vapauttamiseksi Venäjän vallasta, mutta tosiasiain perusteella oli puhdas kansalaissota Suomen porvariston ja työtätekevien kesken. Että ei voinut olla kysymystä vapaussodasta, siitä on parhaana historiallisena todistuksena se, että neuvostohallitus heti Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen jälkeen julisti kaikkien tsaarin ennen sortamien kansojen itsemääräämisoikeuden ja vuoden vaihteessa nimenomaan tunnusti Suomen poliittisen riippumattomuuden. Tämä vielä nimenomaan vahvistettiin maalisk. 1 p:nä v. 1918 Suomen sosialistisen työväentasavallan hallituksen, Kansanvaltuuskunnan, ja Venäjän sosialistisen federatiivisen neuvostotasavallan hallituksen, Kansankomissarien neuvoston allekirjoittamalla ystävyyssopimuksella, jossa näiden sosialististen naapurimaiden keskenäiset suhteet täydessä sovussa määriteltiin.

Suomen taantumuksellinen suurporvaristo ei tahtonut tällaisia sovinnollisia suhteita. Saksan imperialismin liittolaisena ja käskyläisenä tahtoi se tehdä maastaan monarkis-militaristisen maan, pitää työläiset ja talonpojat kapitalistisen riiston ja sorron alaisina sekä käydä vastavallankumouksellista sotaa uutta, sosialistista Neuvostomaata vastaan. Vasta kun sen selkänoja, Saksan keisarillinen hallitus, v. 1918 lopussa kukistui oli sen pakko suostua neuvostohallituksen kanssa rauhaan — jota se sitäkin on jatkuvasti rikkonut, ollen tällä hetkellä eräs imperialististen sotavarustelujen taantumuksellinen tukiasema, sen työtätekevän kansan nääntyessä yhä kasvavan sotamenojen taakan alla.

Näin ei olisi laita, jos punikit olisivat voittaneet v. 1918. Miksi ne eivät voittaneet, se on lukuisia kertoja uudestaan selostettu. Viittaamme vain Suomen Vallankumousliikkeen Tutkijakunnan julkaisuihin ja lehdissä julkaistuihin kirjoituksiin, varsinkin vuosimuiston päivinä, alkaen tov. O. V. Kuusisen tunnetusta itsekritiikistä SKP:n perustavassa kokouksessa v. 1918. Ulkonaisesti kärsivät punaiset tappion sen takia, että porvariston "valkoinen" armeija sai avukseen Saksan imperialismin kouluutettuja sotajoukkoja, jotka hyökkäsivät mereltä käsin punaisten selkään. Muuten perussyy tappioon oli kuitenkin se, ettei Suomen työtätekevillä ollut johtajanaan sellaista koeteltua, karaistua, marxilaista vallankumouspuoluetta, kuin oli bolshevikkipuolue, Lokakuun vallankumouksen maineikas voittoon viejä. Suomen sosdem puolueen siltasaarelainen siipi ei periaatteessa kieltänyt vallankumousta, mutta se ei tietoisesti siihen valmistunut eikä valmistanut työväen suuria joukkoja välttämättömään vallanottoon. Se ei suhtautunut kapinaan taitona, vaan marraskuun päivinä v. 1917, jolloin sen kutsumana jo oli käynnissä vallankumouksellinen suurlakko, peräytyi, laski tilanteen ohi.

Bolshevikkipuolueen johtajat, Lenin ja Stalin, koettivat silloin auttaa Suomen sosdem puolueen johtoa oikealle tielle. Lenin kirjoitti mar-

raskuussa v. 1917 eräille puolueen johtohenkilöille kirjeen, jossa lausui ilonsa sen johdosta, että nämä, kuten hänelle oli kerrottu, olivat astuneet vallankumouksellisen taistelun tielle, ja lupasi heille kaikkea apua. Tov. Stalin piti Suomen sosdem puolueen edustajakokouksessa marraskuussa puheen, jossa neuvoi, kuinka ei pidä pelätä vaikeuksia, vaan on käytävä rohkeasti toimeen.

Näitä hyviä neuvoja ei silloin noudatettu. Ja se tuli tuhoisan kalliiksi Suomen työläisille ja talonpojille. Porvaristo sai aikaa varustautua. Vasta tammikuussa v. 1918, kun valkokaartit jo varustautuivat hyökkäämään työväen saavutusten kimppuun, ne tuhotakseen, ryhtyi sosdem puolueen johto päättävämpiin toimenpiteisiin, vallanottoon. Mutta paitsi sitä, että vallanotto nyt tapahtui epäedulliseen aikaan ja että suurin osa maata jäi valkoisten valtaan, oli Punasen Suomen vallankäytössä mitä vakavimpia virheitä, (talonpoikais- ja kansallisuuskysymyksessä, yl. proletariaatin diktatuurin toteuttamisessa). Mutta sillä, että kuitenkin taisteltiin, oli mitä suurin merkitys. Kominternin VII kongressissa osotti SKP:n edustaja, tov. Hannes Mäkinen, siihen suureen elävöittävään vaikutukseen, mikä oli sillä, että Suomen työväenluokka nousi taisteluun: "...viruessamme keskitysleireillä, joissa tovereitamme sadoin ja tuhansin ammuttiin, joissa nälkään kuolleitten luku nousi 15000:een, ei mielessämme ollut tilaa pelolle ja lamaannukselle. Aivomme täytti vain yksi ajatus: uusi, voitollinen taistelu. Ja kun vapauduimme vankileireiltä, kävimme kuin uudestisyntyneinä työhön. Me olimmekin uudestisyntyneet. K a n s alaissodan ahjossa oli Suomen työväen parhaimmistosta karissut pois II Internationalen kuona ja esille tullut kommunismin puhdas kulta. Tappiomme suurimpana tuloksena oli kommunistisen puolueemme syntyminen. Se, että emme v. 1918 taistelutta antautuneet... se antoi meille sellaiset voimat, toivon, uskalluksen ja kestävyyden työssämme, että me pian taas olimme rakentaneet uudelleen mahtavat työväen luokkajärjestöt."

Ja vaikka Suomen porvaristo sen jälkeenkin on, useaan kertaan, yrittänyt työväen luokkajärjestöt tuhota, on ne aina, uusissa muodoissa, rakennettu uudestaan. Selostaessaan yhteisrintaman saavutuksia ja tervehtien tov. Antikaista ja muita paraita taistelijoita fasistisissa vankilahelveteissä, saattoikin tov. Arvo Tuominen Kominternin kongressissa vakuuttaa, että "SKP kulkee horjumattomasti bolshevismin tiellä". Suomen fasistiselle porvaristolle lausui hän, että "teidän interventio- ja Karjalan valtaussuunnitelmanne tulee päättymään proletaariseen vallankumoukseen, proletariaatin diktatuurin ja Neuvosto-Suomen luomiseen."

Viettäessämme sosialismin voiton juhlia neuvostoisänmaassamme, kehittäessämme b o l s hevikkipuolueen johdolla stahanovilaisesti sosialistista iskutyötä, kohottaessamme työtätekevien elintasoa ja kulttuurisaavutuksia sekä maamme puolustuskuntoisuutta, seuraamme jännittyneellä mielenkiinnolla työväen ja talonpoikain taisteluita muissa maissa, erikoisesti läheisen rajan takana, Suomessa.

Suomen luokkasodan muistopäivä muistuttaa meille yhä uudestaan mieleen, mikä onni on meille saada olla mukana työssä ja taistelussa Neuvostomaassa, jonka rajoja suojelee voittamaton Punainen Armeija. Ja kun kapitalistisessa maailmassa kuljetaan, eri maissa ja kansainvälisesti, poliittista kriisiä kohti, niin tiedämme sen merkitsevän uusia ratkaisevia taisteluita, uusia työtätekevien voittoja Kominternin, leninismin lipun alla.

12 vuotta ilman Leniniä — leninismin lipun alla

E. L.

KAKSITOISTA vuotta sitten kuoli Vladimir Iljitsh *Lenin*. Kaksitoista vuotta sitten menetimme aikakautemme suurimman neron, maailman proletariaatin ja koko työtätekevän ihmiskunnan kuolemattoman opettajan ja johtajan.

Lenin ensikerran historiassa muodosti proletariaatin diktatuurin valtion. Lenin jätti meille arvaamattoman perinnön: Hänen uudelle korkeammalle asteelle kohottamansa suuren kumouksellisen marxilaisen teorian; historiallisessa taistelussa karaistuneen voittamattoman bolshevistisen puolueen; hänen muodostamansa maailman bolshevistisen puolueen, Kommunistisen Internationalen; voimakkaan Sosialististen sovettitasavaltojen Liiton — kaikkien maiden proletaarien isänmaan.

Leninin kuoltua on puoluettamme johtanut ja vienyt eteenpäin leniniläisellä tiellä Leninin asian suuri jatkaja ja arvokas perillinen — tov. *Stalin*.

Stalinin suun kautta vannoi puolue Leninin ruumiin ääressä pyhän valan: "pitää korkealla ja säilyttää puhtaana puolueenjäsenen suuri nimi", "suojella puolueen yhtenäisyyttä kuin silmäterää", "suojella ja lujittaa proletariaatin diktatuuria", "lujittaa kaikin voimin työläisten ja talonpoikien liittoa", "lujittaa ja laajentaa koko maailman työtätekevien liittoa — Kommunistista Internationalea".

Tämän valan on bolshevistinen puolueemme täyttänyt rehellisesti. Parhaimpana todistuksena siitä ovat ne laajan sosialistisen rakennustyön suurenmoiset yhteenvedot, joihin olemme päässeet toteuttamalla Leninin testamenttaamaa suunnitelmaa.

Leninismi, tullen miljoonien lipuksi, on saavuttanut yleismaailmallis-historiallisia voittoja. Bolshevikit, aseistettuna leninismillä ja parhaan leniniläisen, toveri Stalinin johtamana ovat taistelleet sosialismille voiton maassamme. Varmana ja horjumattomana vie kommunistinen puolue koko kansan kommunismiin, ollen "kaikkien työtätekevien opettajana, ohjaajana ja johtajana yhteiskunnallisen elämänsä rakentamisessa *ilman porvaristoa ja porvaristoa vastaan*".

Lenin esitti ja tieteellisesti perusteli suurenmoisen aatteen, täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamismahdollisuuden yhdessä maassa ja laski suuren sosialistisen rakennustyömme peruskivet. Stalin ankarassa taistelussa opportunismia vastaan säilytti ja edelleen kehitti leniniläistä teoriaa, vei päähän saakka puolueemme aseistamisen, lujasti ja horjumatta vei puolueen bolshevistisen hyökkäyksen tielle kapitalistisia aineksia vastaan ja vei sen — voittoon.

Ensimmäisen 5-vuotisen saavutukset, jotka ovat leniniläisen testamentin sosialistisen yhteiskunnan talouden perustan rakentamisen, elävinä ruumiillistumina. Toisen 5-vuotisen kolme kulunutta vuotta erikoisella voimalla vahvistavat stalinilaisen ajatuksen, että "työväenluokka, joka tuntee itsensä ei ainoastaan työtätekeväksi luokaksi, vaan myöskin hallitsevaksi luokaksi — tällainen luokka kykenee tekemään ihmeitä".

Ja todellakin, kuinka paljon ihmeitä näinä vuosina on näyttänyt suuren syntymämaamme työväenluokka ja sen johtamat monimiljoonaiset työtätekevät joukot! Kannattaa tarkastaa saavutuksiamme vaikka

raskaan teollisuuden kehittymisessä, jonka ratkaisevaa merkitystä sosialismin rakentamisessa Lenin väsymättä korosti. SSSR on tullut korkeasti teolliseksi, voimakkaaksi sosialistiseksi suurvallaksi.

Toveri Stalinin XIV puoluekokouksessa julistaman, maamme teollistuttamispolitiikan toteuttamisen vuosina on teollisuutemme kasvanut yli kymmenkertaisesti.

Teollisuuden myrskyisen kasvun tuloksena olemme eräältä viimeisiä tiloja siirtyneet etumaisten teollisuusmaiden riveihin. *Sähköenergian* alalla olemme 11:nnelta paikalta (1925) siirtyneet kolmannelle tilalle; *hiilituotannossa* kymmenenneltä paikalta neljännelle tilalle; *raakaraudan sulatuksessa* olemme seitsemänneltä tilalta siirtyneet kilpailemaan toisesta paikasta Saksan kanssa. *Kuorma-autojen* tuotannossa olemme siirtyneet 11:nnelta paikalta toiselle tilalle ja *traktorien* sekä *kombainien* tuotannossa olemme *ensimmäisellä* tilalla *koko maailmassa.*

Teollisuutemme on aseistettu kaikkein korkeimmalla tekniikalla, sivuuttaen tässä suhteessa kaikki Europan maat.

Me olemme jättiläismäisesti kohottaneet synnyinmaamme puolustusvoimaa, saattaneet Punaisen armeijan voiman millekään muulle maalle saavuttamattomaan korkeuteen. Nyt ei enää ole kysymys siitä, voitammeko vai emmekö voita vihollista, vaan siitä miten voisimme saavuttaa tämän varman voiton kaikkein vähimmillä uhreilla.

Maataloudessa olemme saavuttaneet täydellisen ja lopullisen kolhoosijärjestelmän voiton, murskanneet työväen ja työtätekevän talonpoikaiston pahimman vihollisen — kulakiston. Kollektiivisissa talouksissa on meillä noin 90 % koko talonpoikaistosta.

Lenin aikoinaan haaveili 100 tuhannesta traktorista, mutta nyt meidän sosialistisilla pelloillamme työskentelee 350 tuhatta traktoria, 50 tuhatta kombainia, 100 tuhatta puimakonetta ja pari miljoonaa erityyppisiä korjuukoneita. Nojautuen tähän voimakkaaseen teknilliseen perustaan, kollektiivitalousjärjestelmään, kelvollisten maiden runsauteen, yhä kasvaviin kaatereihin, alkaa maatalous kehittyä nopein tempoin eteenpäin, toveri Stalinin asettaman tehtävän — 7—8 miljaardin viljapuudan tuottamista kohti.

Neuvostomaa on pääkohdissaan likvidoinut lukutaidottomuuden, toteuttanut pakollisen 7-vuotisen polyteknillisen opetuksen kaupungeissa ja toteuttaa sitä myöskin maaseudulla. Työväenluokan keskuudesta nousevat loppumattomat kaaterit, sosialistisen yhteiskunnan innokkaat ja taitavat rakentajat.

Kapitalististen maiden työläisten kirous, työttömyys, on SSSR:ssä likvidoitu, työläisten aineellinen asema on perinpohjin parantunut. "On tullut parempi elää... on tullut hauskempi elää".

Leninin jo kansalaissodan aikana esittämän ajatuksen sosialistisesta kilpailusta on puolue toveri Stalinin johdolla kehittänyt miljoonia työtätekeviä innoittavaksi sosialistiseksi työmetoodiksi, joka sosialistisen rakennustyön saavutusten ja työtätekevien aineellisen aseman perinpohjin parantumisen pohjalla on kehittynyt uuteen korkeampaan vaiheeseensa, vanhat teknilliset normit murskaavaksi stahanovilaisuudeksi.

Tämän stahanovilaisen liikkeen koko kansaa käsittäväksi liikkeeksi muuttaminen on nyt tämän hetken päätehtävä, sillä se merkitsee tekniikasta kaiken irti puristamista, tekee mahdolliseksi työntuottavaisuuden moninkertaistumisen ja siten "valmistaa ehtoja sosialismista kommunismiin siirtymiselle".

Sosialismin voitto ei ole tullut itsestään. Kaksitoista vuotta, jotka eroittavat meidät Leninin kuolinpäivästä, ovat olleet ankarien luokkataistelujen vuosia, häviävien kapitalististen aineksien hurjia sosialis-

tisen hyökkäyksemme vastustamisen vuosia. Puolue on murskannut luokkavihollisen ja sen asioimiston. Entinen zinovjevilainen oppositio hurjan sokeassa raivossaan ja vihassaan puolueemme leniniläis-stalinilaista johtoa vastaan lähti terroristisen toiminnan tielle työväenluokan johtajia vastaan. Zinovjevilaisen neuvostovastaisen ryhmän inhoittava pohjasakka murhasi kaikkien, ja erikoisesti Leningradin työläisten rakastaman johtajan, Leninin uskollisen oppilaan ja Stalinin parhaimman asekumppanin, toveri *Kirovin*. Zinovjevilainen vastavallankumouksellinen fasistiryhmä oli kansainvälisen vastavallankumouksen tehtävien täytäntöönpanijana. Tämmöinen oli entisen zinovjevilaisen opposition häpeällinen loppu.

Toveri Stalin ja puolueen KK ovat uudelleen ja yhä uudelleen mobilisoineet puolueen ja proletariaatin luokkavalppautta luokkavihollista vastaan, joka kuolemansa edellä turvautuu mitä epätoivoisimpiin keinoihin ja likaisimpiin juoniin.

Tov. Stalinin alotteesta ja KK:n välittömällä johdolla suoritettu puoluedokumenttien tarkastus on kohottanut koko puolue-elämän tasoa, nostanut kaikkien puoluejärjestöjen taistelukykyä, osoittanut välttämättömäksi bolshevistisen luokkavalppauden terästämisen.

Maamme jättiläismäisten saavutusten pohjalla olemme mittaamattomasti lujittaneet työläisten ja talonpoikien liittoa, saavuttaneet mitä suurimman sosialisen monoliittisuuden maassamme. Intervention ajat ovat menneet. Jättimäisesti on kasvanut SSSR:n kansainvälinen merkitys, sen auktoriteetti ja kansanomaisuus kaikkien maiden työtätekevien keskuudessa.

Samaan aikaan, kun kapitalistinen maailma kiemurrellen kriisin ja depression kourissa, ristiriitojensa äärimmilleen kärjistyessä, uhkaa syöstä ihmiskunnan mitä tuhoisampaan ja verisempään koko maailmaa käsittävään imperialistiseen sotaan, seisoo SSSR järkkymättömänä rauhan kalliona vetäen puoleensa kaikkien riistettyjen ja sorrettujen katseet, keskittää ympärilleen maailman kaikki edistykselliset voimat taisteluun rauhan puolesta sotaa ja fasismia vastaan — sosialismin puolesta.

Leninin-Stalinin lippu näyttää tietä koko maailmalle, johtaa työtätekevän ihmiskunnan kommunismin voittoon!

Lenin Pietarin Verisunnuntaista

PIETARIN TAISTELUPLAANI

ENSI katsannolta on outoa puhua taistelusta, kun aseettomat työläiset menivät rauhallisesti jättämään anomusta. Se oli teurastusta. Mutta hallitus odotti nimenomaan taistelua ja toimi epäilemättä täysin harkitun plaanin mukaan. Se käsitteli Pietarin ja Talvipalatsin puolustusta sotilaalliselta näkökannalta. Se ryhtyi kaikkiin sotatoimenpiteisiin. Se korjasi pois kaikki siviilivirkamiehet ja jätti puolitoistamiljoonaisen pääkaupungin suuriruhtinas Vladimirin johtamain kansan verta janoavain kenraalien täydelliseen määräysvaltaan.

Hallitus saattoi tahallaan proletariaatin kapinaan, kutsuen aseettomien pieksämisellä esiin barrikaadit, jotta tukahduttaisi tämän kapinan verimereen. Proletariaatti on oppiva tuon hallituksen sotaläksyn. Ja proletariaatti oppii kansalaissodan taidon, kun kerran se jo alkoi vallankumouksen. Vallankumous on sotaa. Se on kaikista sodista, mitä historia tietää, ainoa lainmukainen, oikea, oikeudenmukainen, todella suuri sota. Tätä sotaa ei käydä hallitsijoiden ja riistäjäin koplakunnan omahyötyisten intressien vuoksi, kuten kaikkia ja kaikenlaisia sotia, vaan kansajoukkojen intressien vuoksi tyranneja vastaan, miljoonien ja kymmenien miljoonien riistettyjen ja työtätekevien intressien vuoksi mielivaltaa ja väkivaltaa vastaan.

Kaikki syrjäiset havaintojentekijät tunnustavat nyt yhteen ääneen, että Venäjällä tämä sota on julistettu ja alettu. Proletariaatti nousee uudestaan vielä suuremmin joukoin. Lapsellisen tsaariin uskomisen jätteet haihtuvat nyt yhtä nopeasti, niinkuin Pietarin työläiset siirtyivät nopeasti anomuksesta barrikaadeille. Työläiset tulevat kaikkialla aseistautumaan. Olkoon niin, että poliisi kymmenkertaistaa ankaruutta asevarastojen ja kauppojen valvonnassa. Mikään ankaruus, mitkään kiellot eivät pysähdytä kaupunkilaisjoukkoja, jotka ovat tulleet tietämään, että aseettomina ollen hallitus voi ne aina, minkä tahansa syyn nojalla saattaa ammuttaviksi. Jokainen viimeistä myöten on jännittävä kaikki voimansa hankkiakseen itselleen kiväärin tai vaikkapa revolverin, kätkeäkseen aseen poliisilta ja ollakseen valmiina antamaan vastaiskun tsarismin verenhimoisille palvelijoille. Alku aina hankalaa, sanoo sananlasku. Työläisille oli sangen vaikea siirtyä aseelliseen taisteluun. Nyt hallitus pakotti heidät siirtymään siihen. Ensimmäinen, vaikein askel on tehty.

Kuvaavan työläisten keskustelun eräällä Moskovan kadulla kertoo englantilainen kirjeenvaihtaja. Työläisryhmä käsitteli avoimesti päivän läksyä. "Kirveitä?" — sanoi eräs. — "Ei, kirveillä ei tee mitään sapelia vastaan. Kirveellä et siihen uletu, ja veitsellä vieläkin vähemmän. Ei, tarvitaan revolveria, ainakin revolvereja, ja vielä parempia ovat kiväärit". Sellaisia ja sentapaisia keskusteluja käydään nyt ympäri Venäjää. Ja "Vladimirin päivän" jälkeen Pietarissa nämä keskustelut eivät jää pelkiksi keskusteluiksi.

Teurastusta johtaneen tsaarin sedän, Vladimirin, sotasuunnitelma suuntautui siihen, ettei päästettäisi esikaupunkia, työläisesikaupunkia kaupungin keskukseen. Sotilas yritettiin kaikin voimin saada uskomaan, että työläiset tahtovat hävittää Talvipalatsin (pyhimyskuvien, ristien ja anomusten avulla!) ja tappaa tsaarin. Strateginen tehtävä suuntautui palatsitorille johtavien siltojen ja pääkatujen suojelemiseen. Ja "sotatoimintojen" tärkeimpinä paik-

koina olivat siltojen (Troitskin, Sampsonijevskin, Nikolaijevskin, Dvortsin) luona olevat torit, työläiskortteleista keskukseen johtavat kadut (Narvan tullin luona, Schlüsselburgin valtatiellä, Nevskillä), vihdoin Palatsitori, jonne kuitenkin, huolimatta kaikista sotilasjoukkioista, huolimatta kaikesta vastustuksesta tunkeutuivat tuhannet ja tuhannet työläiset. Sotatoimintojen tehtävää tietenkin helpotti suuresti se, että kaikki erinomaisesti tiesivät, minne työläiset menevät, tiesivät, että on vain yksi kokoontumispaikka ja yksi päämäärä. Pelottomat kenraalit toimivat menestyksellä vihollista vastaan, joka kulki paljain käsin, ennakolta ilmottaen kaikille ja jokaiselle, minne ja miksi menee... Se oli katalin, kylmäverisin suojattoimien ja rauhallisten kansajoukkojen teurastus. Nyt joukot tulevat kauan ajattelemaan kaikkea tapahtunutta ja muistelmissa ja kertomuksissa uudestielämään sen. Ainoa ja väistämätön johtopäätös näistä miettimisistä, tästä "Vladimirin läksyn" oppimisesta joukkojen tietoisuudessa on oleva se, että sodassa on toimittava sodan tavoin. Työläisjoukot, ja heidän perässään myös maalaisköyhälistön joukot, tuntevat itsensä sotakäyväksi puoleksi, ja silloin... silloin seuraavat taistelut kansalaissodassamme eivät tapahdu enää vain yksistään suuriruhtinaiden ja tsaarien "plaanin" mukaan. Kutsu: "Aseisiin!", joka kaikui eräässä työläisjoukossa Nevskillä tammik. 9 p:nä, ei voi nyt hävitä jäljettömiin.

Kootut teokset, VII nide.

"Vpered" N:o 4, tammik. 31 (18) p:nä v. 1905

Agraarikriisi ja erikoislaatuinen depressio[1]

R. LEVINA

SIIRTOMAIDEN TALONPOIKAISTON JATKUVA ROSVOAMINEN

Raaka-aineiden välittömät tuottajat eivät, varsinkaan siirtomaissa, ole juuri lainkaan hyötyneet siirtymisestä erikoislaatuiseen depressioon. He eivät voi juuri ollenkaan käyttää hyväkseen jossain määrin parantunutta konjunktuuria, sillä heitä rosvotaan entistä voimaperäisemmin sekä taloudellisesti että talouden ulkopuolella.

Porvaristo pyrkii sälyttämään pulakauden ja depression rasitukset mahdollisimman suuressa määrin siirtomaiden harteille, jotka siirtomaat ovat etupäässä emämaiden maataloudellisia, raaka-ainetta antavia lisäkkeitä. Politiikka, jolla pidetään yllä korkeita monopoolihintoja emämaissa tuotetuille teollisuustuotteille ja alhaisia monopoolihintoja raaka-aineille ja elintarpeille, on aiheuttanut siirtomaiden talonpoikaiston äärettömän köyhtymisen ja kurjistumisen. Tavarain ulkomaille vienti alennetuilla hinnoilla ja monissa siirtomaissa myös arvonsa menettänyttä hopeavaluuttaa vastaan on käynyt riittämättömäksi edes siirtomaaverojen ja ulkomaisten lainojen prosenttimaksujen suoritukseen. Siirtomaihin muualta tuotettavien ja niistä ulosvietävien tavaroiden hinnoissa vallitsevia «saksia» luonnehtivat seuraavat siirtomaiden johtavien pörssien tilastot:

[1]) Jatkoa "Kommunistin" 12 numerosta.

Tukkuhintojen indeksi Saigonessa [1])
(piastereissa laskettuna)
(V. 1925 = 100)

Vuodet	Siirtomaatavarat	Tuontitavarat
1929	116	111
1932	75	108
1933	65	105
1934	59	101

Tämä taulukko osoittaa, että emämaista siirtomaihin tuotavien (importti) tavarain hinnat eivät ole alentuneet samassa suhteessa kuin siirtomaista vietävien raaka-aineiden hinnat. Importtitavarain hintaindeksit ovat laskeneet perin vähän. V. 1934 ne yhä vielä ylittivät vuoden 1925 tason. Toisenlainen on tendenssi siirtomaiden viemäin raaka-aineiden ja elintarpeiden hintojen vaihtelulla. Depressioon siirtyminen ei ole vain ollut pysähdyttämättä, vaan vieläpä entisestäänkin voimistanut siirtomaatavarain hintojen alentumisvauhtia. "Sakset" avautuvat vielä entistäkin nopeammin.

Tämä politiikka, jonka tarkoituksena on pidättää emämaista importeerattavien tavarain hinnat monopoolisesti korkeina ja yhä alentaa siirtomaista vietäväin raaka-aineiden hinnat alhaisina, voimistuu erikoislaatuiseen depressioon siirtymisen jälkeenkin, edelleen köyhdyttäen siirtomaiden talonpoikaistoa, alentaen sen ostokykyä ja siten supistaen mahdollisuuksia laajentaa menekkimarkkinoita siirtomaissa. Palatkaamme analysoimaan «saksia» muissa siirtomaa-pörsseissä.

Tukkuhintain indeksit Kalkuttassa [1])
(V. 1934 heinäkuun hinnat = 100)

Vuodet	Jyväviljat	Öljypitoiset siemenkasvit	Nahat ja vuodat	Juutti	Puuvilla	Puuvillavalmisteet	Sokeri	Metallit
1929	125	155	113	95	146	160	162	128
1932	68	76	50	45	92	119	146	106
1933	66	73	59	41	80	113	131	99
1934	69	92	51	39	73	115	125	101

Siis Britannian Intian pörssissä ilmeneikse sama tendenssi kuin Indo-Kiinan pörssissäkin. Hintojen «sakset» levenevät edelleen vielä senkin jälkeen, kun on sivuutettu kriisin alin piste. Sokerin sekä metallista ja puuvillasta valmistettujen tavarain, jotka ovat erittäin tärkeitä artikkeleita Intian tuonnissa, hinnat ovat laskeneet huomattavasti vähemmän kuin ulosvietävien jyväviljojen, öljypitoisten siementen, juutin, puuvillan, vuotien ja nahkojen hinnat.

Tässä on vielä otettava huomioon se, että nämä taulukot kuvastavat vaihteluja pörssihinnoissa, jotka ovat korkeammat kuin hinnat, jotka siirtomaiden talonpojat saavat välittäjäkauppiailta. «Hintasakset» — tuo vipusin, jonka avulla onnistuttiin siirtymään erikoisluontoiseen depressioon, — nyt vississä määrin jarruttaa siirtymistä depressiosta nousuun. Kapitalistimaiden ulkoiset markkinat siirtomaissa edelleen supistuvat, joh-

[1]) Saigon on Indo-Kiinan kauppa- ja vientikeskus. Vientitavarain hintaindekseihin vaikuttavat suuresti riissin ja riissituotteiden hintojen vaihtelut. Lähteinä käytetty: "L'Economie indochinoise et la grande crise universelle", p. 182. Paris. 1934. "Bulletin économique de L'Indochine", 1933, 1934

[1]) Indeksit laatii Kalkuttan pörssi — Britannian Intian johtavin kauppapörssi.
Lähteet: "Indian Trade Journal", 13/X 1932, 11/X ja 16/V 1935.

tuen se siirtomaiden talonpoikaiston ennenkuulumattomasta ja yhä kasvavasta rosvoamisesta.

Osoittimena menekkimarkkinoiden supistumisesta siirtomaissa on esim. ulkomaakaupan kauppavaihtojen dynamiikka, joka osoittaa tuonnin jatkuvaa laskua, ollen se jyrkempää tavaramuodossaan kuin arvosuhteessa. Tämä johtuu rosvomaisesta hintapolitiikasta. Siirtomaaveronsa maksaakseen on talonpoikain sysättävä markkinoille kaikki tuotteensa, ja varastonsa. Tarkastelkaamme menekkimarkkinoiden supistumista siirtomaissa tietojen mukaan, joissa rinnastetaan siirtomaaverojen ja siirtomaiden harjoittaman tavaraviennin dynamiikkaa toisiinsa.

Britannian Intia [1]) (miljoonissa rupeissa)

Vuodet	Siirtomaaverotus [2])	Kullan vienti	Tavaraviennin yleisarvot (netto)	Siirtomaaverojen osuus prosenteissa tavaraviennin yleisarvosta	Siirtomaavarojen ja kullan viennin prosenttisuhde tavaravientiin
1913–1914	304,6	49,0	2.490,0	12,2	14,2
1922–1923	465,2	1,3	2.826,0	16,5	16,5
1925–1926	368.7	3,7	3.748,4	9.8	9,9
1932–1933	440,0	668,4	1.324,5	33,2	83,7

Alhaiset hinnat pakottavat siirtomaiden talonpoikaiston sysäämään yhä enemmän tavaraa markkinoille. Koko vientimäärän arvon alhaisuus, sen määrällisestä kasvusta huolimatta, huonontaa siirtomaiden maksubalanssia, tekee niistä emämaiden maksukyvyttömiä velallisia. Yhä suurempi ja yhäti kasvava osa eksportista menee siirtomaaveroihin. Niinpä vuonna 1932—1933 siirtomaaverot ja kullan vienti oli jo 84 % ulkomaille vietävän tavaramäärän arvosta.

Samanlaisia laskelmia voidaan muutamin varauksin esittää myöskin Hollannin Intiasta, missä siirtomaaverotus, vuosi vuodelta kasvaen, vuonna 1932 kohosi 58 %:iin kokonaisviennin arvosta ja vuonna 1933 70 %:iin.

Hollannin Intia (miljoonissa floriineissa)

Vuodet	Siirtomaaverotus	Tavaraviennin yleisarvo	Siirtomaaverojen osuus prosenteissa tavaraviennin arvosta
1913	107,3	501,0	21,4
1922	328,9	2.232,6	14,7
1929	367,6	1.487,8	24,7
1932	333,4	573,7	58,1
1933	352,6	497,0	70,0

Tämä yhäti kasvava arvojen kiskominen, joka tapahtuu ilman vasta-arvoilla korvausta ja joka on suoranaista alusmaiden rosvoamista, johtaa velkaantuneisuuden edelleen kas-

[1]) Lähteet: "Mysore Economic Journal", May 1933 p. 303; "Indian Finance Yearbook", 1933; "International Statistical Yearbook of Nations", 1929.

[2]) Siirtomaaverotukseen sisältyvät: a) kulungit siirtomaiden hallintakoneiston ylläpitämiseksi, b) oikeuselinten ja vankilain ylläpito, c) poliisilaitoksen ylläpito, d) ulkomaisista lainoista maksettavat prosentit ja muut maksut, e) virkailijain eläkkeet, f) armeijan ylläpito, g) eläkkeet sotilasvirkailijoille.

Tavarain ulkomaille vienti vuosilta 1913 ja 1922 on otettu kalenterivuosittain. Kullan viennin suunnaton kasvu v. 1932-1933 johtuu siitä, että maksubalanssinsa passiivisuuden korvaamiseksi maataloustuotteiden viennin arvomäärien suuresti laskiessa oli Intian pakko viedä ulos paljon kultaa. Vuosina 1931-1933 pumpattiin Intiasta pois suuret määrät kultaa ja talonpoikaiston oli pakko heittää kulta- ja hopeakoristeensa markkinoille.

Tiedot on lainattu Dubeyn artikkelista "The Ezternal obligations of India", julkaisusta "Mysore Economic Journal", p. 303. May 1933.

vamiseen. Monissa siirtomaissa velat ylittävät huomattavasti talouksille hinnoitellun arvon, ja prosenttimaksut ovat monin kerroin tuloja korkeammat.

Siirtomaaveroina sekä kulakki-, kartanoherra- ja koronkiskurikerrosten hyväksi perittävinä keräyksinä puristetaan talonpojista irti kaikki mehu. Imperialistis-feodaalinen riistokomento tuomitsee siirtomaiden talonpoikaiston fyysilliseen näännytykseen ja tuotannolliseen rappeutumiseen.

Se niinsanottu «avustus», jota siirtomaiden hallitusten on pakko antaa, peläten veromaksujen suorituksen kokonaan tyrehtymistä, on suunnattu hyödyttämään yksinomaan vain siirtomaiden tilanherra- ja kulakkikerroksia.

Maatalousraaka-aineiden kysynnän kasvusta ja hintojen jossain määrin kohoamisesta huolimatta ei depressioon siirtyminen ole lieventänyt siirtomaiden imperialistista rosvoamista. Alkuasukas-talonpoikaiston asemassa ei ole havaittavissa minkäänlaista parannusta.

Emä- ja siirtomaiden keskivarakkaan ja pikkutalonpoikaiston kasvava rosvoaminen, monopoolivoittojen kasvu raaka-aineiden hintojen kustannuksella, jotka hinnat eivät korvaa tuotantokustannuksia ja johtavat maatalouden perinpohjin rappiolle, kriisikauden ratsionalisointi, joka sitoutuu palkkojen alentamiseen (palkka osottautuu alemmaksi työvoiman arvoa, mikä tavattomasti voimistuttaa työväenluokan absoluuttista köyhtymistä), hintakiskonnan kasvu, mikä merkitsee työläisten ja talonpoikaisjoukkojen sekä kaupunkien pikkuporvariston, pikkuvirkailijain ym. ostokyvyn edelleen alenemista — kaikki nämä ilmiöt johtavat markkinoiden entistä jyrkempään supistumiseen.

Kysymys markkinain laajuudesta ja tilavuudesta muodostuu porvaristolle erääksi kaikkein keskeisimpiä ja kärkevimpiä probleemoita, sitäkin suuremmalla syyllä, kun maailman taloudellisten yhteyksien romahtaminen ja maailman kaupan rappiotila ovat entisestään voimistuneet myös sen jälkeen, kun on sivuutettu kriisin syvin piste.

*

Kun analysoimme niitä taloudellisia osoittimia, jotka kuvaavat depressioon siirtymisen vaikutusta maailman agraarikriisiin, niin näemme, että porvaristo yrittää selviytyä kriisistä ja depressiosta edelleen köyhdyttämällä talonpoikaiston laajoja joukkoja.

Kolme vuotta, jotka ovat kuluneet teollisuuskriisin syvimmän pisteen sivuuttamisesta, ovat olleet edelleen jatkuvan terävän agraarikriisin vuosia, talonpoikaisjoukkojen lisääntyneen köyhtymisen ja maatalouden tuotannollisen taantumisen vuosia.

Erikoislaatuiseen depressioon siirtyminen ei aiheuttanut agraarikriisin edes vähänkään tuntuvammin lieventymistä. Nykyisen depression seisova luonne, jolle sen lisäksi vielä ovat kuvaavia usein toistuvat rakoilut, ei ole saanut aikaan maataloudesta saatavien raaka-aineiden kysynnän pysyvämpää ja voimakkaampaa kasvua. Kiihtynyt hyökkäys työväenluokan elintason polkemiseksi ei tietenkään ole edistänyt maksukykyisen elintarvekysynnän kasvua. Ja niinollen maatalouden ostokyky ja tilavuus teollisuustuotteiden menekkimarkkinoina eivät ole voineet laajentua.

Sen ohella kapitalistimaiden ja siirtomaiden työläisiin kohdistuvan riiston tehostaminen ja kiihtyvä talonpoikain rosvoaminen jatkuvat kasvavalla vauhdilla myös sen jälkeen, kun on sivuutettu kriisin syvin piste.

Erikoislaatuinen depressio voimistaa tendenssiä kasvavaan joukkojen rosvoamiseen, kasvavaan työväenluokan ja talonpoikaiston pakkoluovutukseen. Siten ne perusvipusimet, joita käytettiin pulan syvimmän pisteen voittamiseksi, vaikuttaen edelleen

vielä depression kehityskulussakin, muodostuvat nyt teollisuuden kasvua jarruttavaksi voimaksi.

Yhäti syventyvän kapitalismin yleisen kriisin oloissa ja kaikkien kapitalististen ristiriitojen kärjistyessä porvaristo, kamppaillen löytääkseen ulospääsyn pulasta ja depressiosta, hapuilee uusia, entistäkin ankarampia metodeja kaupunkien ja maaseudun työtätekevien joukkojen riistämiseksi ja pakkoluovuttamiseksi.

Täten yhä vain kapenevat ja rajoittuvat teollisuuden kasvu- ja laajentumismahdollisuudet, tuon kasvun, joka ei pohjaudu peruspääomien todella joukkomittaiseen uusiutumiseen.

Marx ja Engels taistelussa lahkolaisuutta vastaan I internationalessa

M. ZORKIJ

I

MARX ja Engels muuttivat sosialismin utopiasta tieteeksi. Mutta sitä varten, että tämä proletaarinen tiede olisi tullut joukkojen omaksi ja siten muuttunut voittamattomaksi aineelliseksi voimaksi, oli välttämätöntä, että työväenluokka siirtyisi hajanaisuudesta ja pirstoutuneisuudesta *proletaariseen puoluekantaisuuteen*. Tämä historiallinen siirtyminen tapahtui I internationalessa. Kansainvälinen Työväenyhdistys, jonka perustaja, järjestäjä ja johtaja oli Marx, tuli ihmiskunnan historiassa ensimmäiseksi työväenluokan itsenäiseksi puolueeksi.

Tätä tietä Marx ohjasi Työväenyhdistystä sen perustamispäivästä lähtien. "*Internationale* perustettiin, — kirjoitti Marx tunnetussa kirjeessään Boltelle, — sitä varten, että sosialistiset ja puolsosialistiset lahkot vaihdettaisiin työväenluokan todelliseen järjestämiseen taistelua varten"[1]). Kohottaessaan 60-luvun puolivälissä Internationalen lipun Marx supisti mahdollisimman vähään Internationaleen liittymisen

[1]) Marx ja Engels. Kootut teokset, XXVI nide, s. 174. Venäjänk. painos.

ennakkoehdot. Marx lähti siitä, että "Kansainvälisen työväenyhdistyksen aikaansaama *toimintayhteys,* mielipiteiden vaihto, jota helpoittaa niiden julkaiseminen eri kansallisten sektioiden julkaisuissa, ja lopuksi, välittömät diskussiot yhteisissä kongresseissa kiertämättömästi johtavat yhteisen teoreettisen ohjelman luomiseen"[1]). Näin ollen kysymys oli siitä, että Internationalen sisällä, itse taistelevien joukkojen kokemuksen pohjalla ne vapautettaisiin pikkuporvarillisista harhaluuloista ja suunnattaisiin järjestettyyn kumoukselliseen taisteluun proletariaatin diktatuurin puolesta.

I internationalen jokainen kehitysvuosi toi mukanaan yhä uusia menestyksiä tällä tiellä. Vuosina 1864—1871 Eurooppa kulki "myrskyjen ja revolutsioiden"[2]) viimeisen etapin läpi. Tunnuslauseet ja ihmiset tarkastettiin luokkataistelun tulessa. Työväenjoukoille kävi yhä selvemmäksi kaikkien ennen marxismia esiintyneiden ja marxilaisvastaisten sosialismin virtausten epäproletaari-

[1]) Marxin kirjoittamasta Pääneuvoston kiertokirjeestä maalisk. 9 p:nä 1869.

[2]) Lenin. Kootut teokset. XVI nide, s. 332.

nen luonne. Vuosi vuodelta Internationale puhui virallisissa asiakirjoissaan yhä kirkkaampaa kumouksellismarxilaista kieltä. Vuosi vuodelta kävi yhä uudestaan mahdolliseksi ja välttämättömäksi työväenluokan kansainvälisen puolueorganisation edelleen lujittaminen.

70-luvun alussa Marx ja Engels erittäin päättävästi korostavat proletaarista puoluetta koskevan kysymyksen osuutta ja merkitystä.

Jo kesä-heinäkuussa v. 1870, s.o. *ennen* Ranskan ja Preussin välistä sotaa ja Parisin kommuunia, Marx esittää yhtenä keskiökysymyksenä Internationalen tulevalle kongressille kysymyksen "työväenluokan poliittisen toiminnan ja yhteiskunnallisen liikkeen välisestä suhteesta"[1]). Ranskan ja Preussin välinen sota ehkäisi kongressin koollekutsumisen. Mutta tämä sota, sen aiheuttama keisarivallan kukistuminen ja uuden kumouksen läheisyys Ranskassa, bismarckilaisen "ylhäältä päin suoritetun revolutsion" myrskyisä kulku, joka loi uuden tilanteen proletariaatin kumoukselliselle taistelulle yhdistyneessä Saksassa, — kaikki nämä seikat pakoittivat Marxia ja Engelsiä yhä suuremmalla voimalla palaamaan työväenluokan poliittista järjestäytymistä koskevaan kysymykseen. "...Olkaa varmat, — kirjoitti Engels v. 1871 maaliskuussa Saksan työläisille, — että olivatpa olosuhteet millaiset tahansa, täällä pidetään huoli siitä, että koko Euroopan ja Amerikan proletariaatin yhdistys, joka pantiin alulle seitsemän vuotta sitten, ei hajaantuisi. Ja tämä on kaikkein tärkeintä"[2]). Ja samanaikaisesti Marx ja Engels tarmokkaasti vaativat itse Saksan sosialidemokratian johtajilta, että he ryhtyisivät päättäviin toimenpiteisiin järjestönsä ja sen yhteyksien lujittamiseksi Internationalen kanssa. Mitä tulee Ranskaan, niin siellä Marx ja Engels päättävästi kehoittivat "käyttämään hyväksi tasavallan pakoitettuna lahjoittamaan vapautta puolueen järjestämiseksi... esiintymään, jos tulee tilaisuus, *järjestön muodostamisen jälkeen*". Tällaisen direktiivin Marx ja Engels antoivat (Dupontin kautta) Internationalen ranskalaisille toimihenkilöille heti keisarivallan kukistamisen jälkeen[1]). Tuskin tarvinnee todistaa, että jos v. 1871 Parisin työläisten johdossa olisi ollut tiivis marxilainen kumouksellinen puolue, olisi Parisin kommuunin kohtalo ollut toinen.

Marx, nerokkaasti paljastaen kommunaarien kuolemattoman sankaruuden todellisen merkityksen, osoitti, että Kommuuni oli proletariaatin porvaristoa vastaan käymän taistelun kehityksen *uuden vaiheen* lähtökohta. Nyt oli pääasia proletariaatin voimien kokoamisessa ja järjestämisessä, sen kaikinpuolisessa valmistamisessa suuriin taisteluihin proletariaatin diktatuurin puolesta. Mutta tämän valmistamisen tärkeimpänä momenttina oli luoda puolue, joka kykenee uudessa tilanteessa valmistamaan proletariaatin sen tulevaan taisteluun.

"Me haluamme *luokkien hävittämistä* — puhui Engels Lontoon konferenssissa 1871. Mikä on keino, jolla saavutettaisiin tämä päämäärä? *Proletariaatin poliittinen herruus*... Mutta revolutsio on politiikan korkein akti; se, joka tämän tunnustaa, hänen tulee pyrkiä sellaisiin keinoihin, sellaisiin poliittisiin tekoihin, jotka valmistavat revolutsiota, jotka kasvattavat työläisiä revolutsioon ja jota ilman työläiset heti seuraavana päivänä taistelun jälkeen joutuvat Favrein ja Piain pettämiksi. Se politiikka taas, jota on noudatettava, on työläisten politiikkaa; työväenpuolueen ei ole muodostuttava jon-

---

[1]) Marx ja Engels. Kootut teokset, XXVI nide, s. 60.

[2]) Marx ja Engels. Kootut teokset, XXVI nide, s. 97.

[1]) Marx ja Engels. Kootut teokset, XXIV nide, s. 396, 398. Harvennus kirjoittajan.

kin porvarillisen puolueen hännäksi, vaan riippumattomaksi puolueeksi, jolla on oma päämääränsä, oma politiikkansa". Tässä ohjelmapuheessa sekä Marxin ja Engelsin muissa esiintymisissä Lontoon konferensissa on määritelty proletaarisen taistelun sisältö kokonaiseksi maailmanhistorialliseksi kaudeksi.

Tästä johtuivat myöskin ne välittömät tehtävät, jotka Marx ja Engels v. 1871, s.o. aivan uuden aikakauden alussa, asettivat I internationalelle.

Tämä etappi Internationalen historiasta on kaikkein vähimmin valaistuja. Tämän selittää osittain se, että Internationalen tärkeimmät asiakirjat ja ennen kaikkea syyskuussa v. 1871 pidetyn sen konferenssin pöytäkirjat ovat olleet kymmeniä vuosia peitossa. Vasta nyt on Marxin-Engelsin-Leninin Instituutti valmistanut osan tästä ainehistosta painokuntoon ja lähimmässä tulevaisuudessa se tulee puolueen ja Kominternin käytettäväksi.

I internationalen Lontoon konferenssi on tavattoman mielenkiintoinen. Sille on erikoista se, että siinä Marx ja Engels erittäin terävästi ja konkreettisesti osoittivat: 1) että ilman järjestämätöntä, tiivistä proletaarista *puoluetta* työväenluokka ei voi vallata diktatuuriaan; 2) että ilman päättävää *taistelua lahkolaisuutta vastaan* tämä puolue ei voi vetää joukkoja proletaarisen revolutsion puolelle.

II

Kommuuni aiheutti porvariston keskuudessa hillittömän vihan purkauksen proletariaattia ja sen luokkajärjestöjä vastaan. Eurooppalaisen poliisin kaikki voimat asetettiin jalkeille. Porvaristo ei tyytynyt siihen, että Kommuuni raakalaismaisesti kukistettiin; porvarillinen sanomalehdistö riehui, valaen likaryöppyjä Kommuunin sankarien päälle ja kyhäten kaikenlaisia perättömiä juttuja Internationalesta ja sen johtajasta Marxista; useiden maiden hallitukset kielsivät maissaan Internationalen sektioiden olemassaolon ja kävivät keskenään virallisia neuvotteluja siitä, että yhteisin voimin hävitettäisiin se koko Euroopasta.

Tällaisessa tilanteessa ei seuraavan julkisen kongressin koollekutsuminen ollut ajateltavissakaan. Heinäk. 25 p:nä v. 1871 Pääneuvosto Marxin ja Engelsin ehdotuksesta päätti kongressin asemesta kutsua Lontooseen koolle saman vuoden syyskuussa "Yhdistyksen salaisen konferenssin."

Baselin kongressin jälkeen sisäinen taistelu Internationalessa tavattomasti kärjistyi.

Suhtautuminen Kommuuniin oli koetuskivi kaikille todellisille proletaarisille kumouksellisille. Marxin johtama Pääneuvosto propageerasi tarmokkaasti Kommuunin asiaa kaikkialla maailmassa. "Työläisille tehtiin kaikkialla selväksi, — kirjoitti Marx v. 1871 huhtikuussa, — tämän Parisin suuren revolutsion todellinen luonne"[1]. Parisin työläisten suurenmoinen taistelu herätti koko maailman proletaarisissa joukoissa innostusta ja ihailua. Muunmuassa Saksan sosialidemokratia Bebelin ja Liebknechtin johdolla kesti kunniallisesti tämän kokeen osoittaen julkisesti myötätuntoaan Kommuunia kohtaan.

Kommuuni antoi lopullisen iskun *proudhonilaisille* jätteille Ranskan työväenliikkeessä. Kommuuni sysäsi myöskin osan *blanquilaisista* lähentymään Internationalea. Kommuunia johtaneista proudhonilaisista ja blanquilaisista Engels kirjoitti: "Ja kummassakin tapauksessa oli historian ironian tahto — kuten tavallisesti, kun valta joutuu doktrinäärien käsiin — se, että niin toiset kuin toisetkin tekivät päinvastoin kuin heidän oppinsa mukaan olisi tullut tehdä". Ja juuri tämän takia[1]) "...tulikin kommuunista sosialismin proudhonilaisen koulukunnan hauta.

[1]) Marx ja Engels. Kootut teokset, XXVI nide, s. 112.

Yhtä huonosti kävi blanquilaisten"[1]).

Ja samanaikaisesti paljastuivat monien niiden todelliset kasvot, jotka olivat vain proletaarisen Internationalen epäluotettavia mukanakulkijoita. Itse Ranskassa oikeistoproudhonisti Tollain siirtyi avoimesti versaillesilaisten leiriin. Englannissa osa trade-unionisteista sen kiihtymyksen pelottamana, minkä Internationalen Kommuuniin suhtautuminen aiheutti porvariston keskuudessa, häpeällisesti luopui Internationalesta; antautujain joukossa olivat Pääneuvoston vanhat jäsenet Odger ja Lucraft, jotka kesäkuussa v. 1871 eroitettiin Pääneuvostosta.

Kuitenkin paljon arvokkaampia palveluksia kuin kaikki Tollainit ja Odgerit yhteensä suoritti porvarilliselle vastavallankumoukselle tänä Internationalelle vaikeana aikana sen riveissä ollut "vasemmistolainen" oppositio — *bakunistit*.

Bakuninia ja hänen koplaansa eroittivat Marxista syvät erimielisyydet kumouksellisen taistelun peruskysymyksissä. "Marxismi ja anarkismi perustuvat kokonaan erilaisille periaatteille huolimatta siitä, että astuvat sosialistisen lipun alla taisteluareenalle. Anarkismin kulmakivi on *yksilö,* jonka vapauttaminen, sen mielestä, on massan vapauttamisen tärkein ehto, s.o. anarkismin mielipiteen mukaan massan vapauttaminen on mahdotonta siihen saakka, kunnes ei ole vapautettu yksilöä, jonka takia sen tunnuslause on "Kaikki yksilöä varten" silloin kun marxismin kulmakivi on *massa,* jonka vapauttaminen, sen mielipiteen mukaan, on yksilön vapauttamisen tärkein ehto, s.o. marxismin mielipiteen mukaan yksilön vapauttaminen on mahdotonta siihen saakka, kunnes ei ole vapautettu massaa, jonka takia sen tunnuslause on: "Kaikki massaa varten"[1]).

Nämä 30 vuotta sitten kirjoitetut Stalinin sanat paljastavat juuriaan myöten bakunistien *lahkolaisuuden,* heidän inhonsa taistella laajalla proletaarisella areenalla, heidän joukkojen pelkonsa, heidän avanturisminsa, heidän lörpöttelynsä kaikkien ja kaikenlaisten auktoriteettien hävittämisestä (samanaikaisesti säilyttämällä johtajien "näkymättömän" diktaattoriryhmän). Näennäisesti kumouksellisella räiskynnällään Bakunin ja hänen asetoverinsa peittivät teoriansa syvästi taantumuksellisen luonteen: *proletaarisen diktatuurin kieltämisen,* s.o. kieltäytymisen ainoasta mahdollisesta ja historiallisesti välttämättömästä yhteiskunnan sosialistisen uudestijärjestämisen vipusimesta; *työväenluokan poliittisen taistelun kieltämisen,* s.o. toimintavapauden antamisen porvaristolle; *proletaarisen puolueen kieltämisen,* s.o. työläisten aseistariisumisen luokkavihollisen edessä.

Periaatteellisesti hyläten kaikenlaisen politiikan anarkistinen ryhmä Bakuninin ja Guillaumen johdolla käytännössä tietystikin harjoitti politiikkaa. "Väittely käy vain siitä, — sanoi Engels Lontoon konferenssissa, — *miten ja millaista* politiikkaa on harjoitettava".

Esittääksemme tämän väittelyn olemuksen on vain rinnastettava toisiinsa kahta poliittista linjaa Ranskan-Preussin sodan ja Kommuunin aikana. Kas tässä ovat Pääneuvoston politiikan, s.o. Marxin politiikan, tärkeimmät merkkipylväät: 1) Pääneuvoston manifestit sodasta ovat klassillisia näytteitä proletaarisesta internationalismista tällä aikakaudella; 2) Marxin tunnuslause (ennen kapinaa Parisissa): ensin puolueen järjestäminen ja vasta sitten esiin-

[1]) Engels. Johdanto Marxin teokseen "Kansalaissota Ranskassa". Suom. painos s. 18—19. Suom. Kommunist. Sarjajulkaisu N:o 20.

[1]) Stalin "Anarkismi vaiko sosialismi". Sanomalehti "Ahali droeba" N:o 5 jouluk. 11 p:nä. 1906. Lainaus L. Berian selostuksen "Kysymykseen Taka-Kaukasian bolshevististen järjestöjen historiasta" mukaan.

tyminen; 3) siitä hetkestä lähtien, jolloin kapina oli puhjennut, — uhrautuvainen taistelu Kommuunin puolesta, sen ehdoton kannattaminen kaikin käytettävissä olevin keinoin, ohjeita Kommuunille, miten on korjattava tehdyt virheet ja miten vältettävä uusia virheitä; 4) Kommuunin murskaamisen jälkeen — Marxin kuuluisa manifesti kansalaissodasta, jossa Internationale koko maailman edessä julisti Kommuunin "uuden yhteiskunnan mainehikkaaksi airueeksi", ja naulasi sen pyövelit ikuisiksi ajoiksi häpeäpaaluun.

Mitä asettivat bakunistit Marxin politiikkaa vastaan? Kas tässä on heidän "linjansa" tällä kaudella: 1) shovinistisia vaikerteluja Ranskan "oikeutetusta asiasta", jotka oli höystetty peittämättömällä saksalaisvihalla; Guillaumen naurettava kutsu värvätä Sveitsistä vapaaehtoisia legioneja taisteluun preussilaisia vastaan; 2) jo kauan *ennen* työläisjoukkojen esiintymistä Parisissa: suunnitelmia "viipymättömästä" kapinasta Ranskassa, "luonnonvoimaisesta", "anarkistisesta, hävittävästä ja villistä" kapinasta ilman minkäänlaista valmistelua, periaatteen "alhaalta ylöspäin ja syrjäseuduilta keskuksiin"[1]) mukaan; 3) säälittävä Lyonin seikkailu itse Bakuninin osanotolla, joka juhlallisesti julisti kaupungintalolla valtion "hävittämisen", jonka jälkeen "valtio porvarillisen kansalliskaartin kahden komppanian muodossa astui sisään ovesta, jonka luokse oli unohdettu asettaa vartiosto, puhdisti salin ja pakoitti Bakuninin kiireellisesti palaamaan takaisin Geneveen"[2]); 4) lopuksi, kommunaarien sankarillisen taistelun päivinä — häpeällisen pelkuruuden esiintyminen, joka oli petturuuden rajalla[3]).

Muuten bakuninilaisten päähommana tähän aikaan ei ollut taistelu valtiota vastaan, niinkuin he saarnasivat, vaan taistelu marxismia ja Internationalea vastaan.

III

Anarko-syndikalistiset ainekset Internationalessa valitsivat juuri vuodet 1870—1872 hyökätäkseen avoimesti Marxia ja marxilaisuutta vastaan ja yrittääkseen räjäyttää Internationalen sisältä päin.

Ensimmäiseen vakavaan hyökkäykseen Marxia vastaan Bakunin ryhtyi Internationalen Baselin kongressissa (syysk. 1869). Mutta Baselissa ei Bakunin vielä uskaltanut paljastaa kaikkia korttejaan. Sodan julistamisen Pääneuvostolle bakuninilainen salainen Allianssi päätti satuttaa v. 1870 huhtikuulle, jolloin Chaux-de-Fonds'issa piti kokoontua Internationalen romanilaisen Sveitsin sektian II edustajakokous.

Bakunin pyrki pääsemään voitolle tässä edustajakokouksessa kehittääkseen heti tätä menestystä ja laajentaakseen taistelurintamaa. "Taistelu, johon tullaan ryhtymään Chaux-de-Fonds'issa, — kirjoitti Bakunin huhtikuun 1 p:nä Richarille, — tulee herättämään suunnatonta mielenkiintoa koko maailmassa. Se tulee olemaan sen taistelun airut ja edeltäjä, johon meidän on ryhdyttävä edessä olevassa Internationalen yleisessä kongressissa." Ja tällöin ei Bakunin jättänyt sijaa epäilyksille

1) Bakuninin kirja Richarille maalisk. 12 p:nä v. 1870.

2) "L'Alliance de la dèmocratie socialiste et l'Association Internationale des travailleurs", s. 21. 1873.

3) Bakunin kirjoitti Ogareville huhtikuussa v. 1871 tilanteesta Parisissa: "Näen liian selvään, että asia on hävitty... Meillä ei siellä ole mitään tehtävää. Vieraissa kesteissä kohmelo olisi huono, tavattoman epämiellyttävä, sitäkin suuremmalla syyllä, kun se on aivan hyödytön. Meidän tehtävämme on valmistautua, järjestäytyä, levittäytyä ollaksemme valmiit pirun heräämispäivänä. Siihen saakka olisi rikoksellista ja tyhmää kuluttaa vähäisiä varoja ja harvoja ihmisiämme — ainoata aarrettamme." Ja tämä kirjoitettiin samanaikaisesti Marxin Kugelmannille lähettämän kuuluisan kirjeen kanssa, jossa Marx oli ihastuksissaan kommunaareista, jotka ovat valmiit "rynnäköimään taivasta"!

aiotun taistelun todelliseen päämäärään nähden. "Jos meidän puolueemme kärsii tappion, — kirjoitti hän, — niin tapahtuu *jakaantuminen* ja vuoristosektioiden[1]) itsenäinen järjestäytyminen, ja tässä tapauksessa meidän äänenkannattajanamme ei ole oleva "Egalité", vaan Loclen "Progres", joka siirretään silloin Neuchâtel'iin toimittajana Guillaume".

Tämän osan hajoitusohjelmastaan Bakunin onnistui toteuttamaan sitäkin paremmin, kun allianssilaiset, jotka itse federatiossa muodostivat vähemmistön, onnistuivat, käyttäen apunaan jopa valtakirjain väärennystä, saamaan enemmistön edustajakokouksessa. Tähän olivat osittain syypäät myöskin Pääneuvoston riittämättömän aktiiviset kannattajat Genevessä, jotka Engelsin sanojen mukaan "olivat hiukan hölmöjä"[2]). Chaux-de-Fonds'in edustajakokous jakaantui heti ensimmäisessä kysymyksessä ja istuntojaan erikseen pitäneet kaksi edustajakokousta organisatoorisesti lujittivat jakaantumisen: siitä lähtien romanilaisessa Sveitsissä oli *kaksi* Internationalen federatiota.

Tämän jälkeen Allianssin emissaarit Espanjassa, Ranskassa ja Belgiassa saivat määräykset tehdä Chaux-de-Fonds päähyökkäyksen lähtökohdaksi Marxia ja marxismia vastaan. Täten olisi tullut toteutetuksi bakuninilaisen suunnitelman toinen ja ratkaiseva osa: hajaannus Sveitsissä muodostuisi signaaliksi koko Internationalen hajoittamiseen.

Bakunistien tukikohtina olivat etupäässä Etelä-Euroopan maat. Näissä maissa, joissa häviölle joutuva pikkuporvaristo ei ollut niin paljon tuomittu proletarisoitumaan kuin pauperisoitumaan, oli epätoivoon joutuneiden, "hullaantuneiden" pikkuporvarien vaikutus voimakas myöskin työläisten keskuudessa; juuri näissä maissa saattoi bakuninilainen julistus "viipymättömästä", "hirvittävästä", "pysähtymättömästä" hävittämisestä kohdata suopeata vastakaikua.

Internationalen sektioiden edustajakokous Espanjassa (kesäkuu v. 1870) hyväksyi joukon päätöslauselmia Allianssin hengessä. Bakuninilaisten käsiin joutuivat Internationalen sektiat myöskin Etelä-Ranskassa kuin myös joukko työväenyhdistyksiä Italiassa. Vieläpä Belgiassakin osa Proudhonin "koulun" käyneistä Internationalen toimihenkilöistä osoitti ilmeistä taipumusta anarkismiin. Ja siitä huolimatta Bakunin ei onnistunut yhdessäkään näistä maista nostattamaan v. 1870 keväällä ja kesällä Internationalen sektioita avoimeen kapinaan Pääneuvostoa vastaan. Proletaaristen joukkojen pyrkimys yhtenäisyyteen ja Pääneuvoston suunnaton auktoriteetti Euroopan kaikkien maiden etummaisten työläisten keskuudessa teki vaikeaksi avoimesti saarnata jakaantumista. Myöhemmin Ranskan-Preussin sota ja Kommuuni sekoittivat joksikin ajaksi hajoittajain kortit.

Kas tämän takia Pääneuvosto otti Lontoon konferenssin työjärjestykseen juuri *sveitsiläisen* konfliktin: se tahtoi täten korostaa, että seikkailuluontoinen yritys muuttaa hajaantuminen Sveitsissä *yleiseurooppalaiseksi* hajaantumiseksi on toistaiseksi kärsinyt haaksirikon.

Tällainen oli asioiden tila Lontoon konferenssin edellä. Bakuninilaisille oli selvää, että Marx ja Engels valmistautuivat antamaan konferenssissa ratkaisevan iskun anarkosyndikalisteille. Tämän johdosta oli Allianssin leirissä huomattavaa sekaannusta. Bakunin kannatti kiihkeästi sitä, että taisteluhaaste otettaisiin vastaan. Tosin hän viisaasti pyrki sivuun henkilökohtaisesta osallistumisesta tähän taisteluun, kehoittaen lähettämään Lontooseen Guillaumen. "Koska Lontoossa, —

[1]) Romanilaiset Sveitsin vuoristoseudut (Jura) olivat bakunistien lujin linnake.

[2]) Marx ja Engels. Kootut teokset, XXIV nide, s. 323.

kirjoitti Bakunin Genevessä oleville allianssilaisille elokuussa v. 1871, — salamyhkään kokoontuu konferenssi, jonkinlainen nimetön ja miniatyyrinen kongressi, niin on välttämätöntä, että juralaiset ehdottomasti lähettäisivät sinne edustajansa ja tänä edustajana, minun mielestäni, ei pidä olla kenenkään muun kuin James Guillaumen... Minusta näyttää välttämättömältä, että Guillaume matkustaisi. Hän matkustaa Brüsselin kautta, jossa hän ennakolta tapaa belgialaisia. Minä olen varma, kalliit ystävät, että jos Guillaume ilmestyy Lontooseen, niin hän saavuttaa loistavan voiton juralaisen järjestömme kuin myöskin Allianssin hyväksi. Vihollisemme tulevat kirjaimellisesti murskatuiksi, sillä oikeus on meidän puolellamme, ja heidän juonittelunsa ovat vaarallisia vain pimeässä, mutta ei kirkkaassa päivän valossa".

Nämä "todisteet" eivät saaneet varmistetuiksi Bakuninin asekumppaneita, jotka, samoin kuin hän itsekin, pitivät parempana jäädä ratkaisevalla hetkellä "pimeään". Allianssilaiset varsin hyvin ymmärsivät, että Lontoossa he joutuvat eristetyiksi ja tulevat lyödyiksi. Myöhemmin Guillaume kirjoitti tämän johdosta: "Minä kieltäydyin jyrkästi ottamasta vastaan tällaista tehtävää. Minä aavistin, että Lontoossa olisin joutunut jo etukäteen vakuuttautuneen enemmistön eteen, joka on lujasti päättänyt pysyä kuurona kaikelle puolustukselle; minun asemani Juran federation sektiain edustajana olisi ollut syytetyn asema, joka on tullut tuomareiden eteen, jotka hän tunnustaa kompetenteiksi ja hyväksyy heidän tuomionsa. Koska me olimme tuomitut etukäteen, niin eikö olisi ollut parempi, että päinvastoin olisi hyvin tiettyä, että meidät tuomittiin meitä kuulematta?"

Siis Allianssin johtomiehet katsoivat paremmaksi väistää avointa taistelua. Tämän lisäksi Allianssi muutamia kuukausia ennen konferenssia *itse julistautui hajaantuneeksi*. Tämän päätöksen alkuunpanija Guillaume heti silloin luonnehti sen "taitavaksi manöveriksi". Myöhemmät tapahtumat osoittivat, että Guillaume ilmeisesti yliarvioi taitonsa pelata kaksinaamaista peliä: Allianssin oma-aloitteisen hajaantumisen motiivit olivat itse asiassa liiaksi läpinäkyvät.

IV

Konferenssi avattiin täsmälleen määräaikana. Siellä olivat läsnä ja koko sen työtä välittömästi ohjasivat Marx ja Engels. Kaikki tärkeimmät maat olivat edustettuina, tosin kyllä etupäässä Pääneuvoston jäsenten kautta. Kaikissa peruskysymyksissä oli edustajain enemmistö Marxin kannalla. Belgialaisten linja ei ollut aivan vakava. Bakuninilaisen salaisen Allianssin jäsenistä oli läsnä kolme.

Konferenssin avauspuheessa Marx ilmoitti: "Pääneuvosto on kutsunut koolle konferenssin sopiakseen eri maiden edustajain kanssa niistä toimenpiteistä, jotka ovat välttämättömät, että Yhdistystä monissa maissa uhkaavat vaarat poistettaisiin ja *ryhdyttäisiin uuteen järjestäytymiseen, joka vastaa tilanteen vaatimuksia.*"

Konferenssin huomion keskiönä oli organisatiokysymys, jonka alustajana esiintyi Marx.

Kaikki Marxin ehdotukset, jotka hän esitti Pääneuvoston nimessä ja jotka konferenssi hyväksyi, olivat suunnatut samaan päämäärään: proletariaatin tulee omata jokaisessa maassa porvaristosta riippumaton mahtava ja kurinalainen puolue. Tämän tehtävän mukaisesti asetettiin ja ratkaistiin sellaiset kysymykset kuin kysymys Internationalen sektioiden nimestä. Pääneuvoston valtuutettujen oikeuksista paikkakunnilla, jäsenmaksuista, tilityksen ja tilastoinnin säännöstelystä, Pääneuvoston kokoonpanosta sääntöjen tar-

kistamisesta konferenssin päätösten pohjalla, sääntöjen käännösten julkaisemisesta[1]), seuraavan kongressin koollekutsumisesta. Näissä päätöksissä tuli organisatoorisesti lujitetuksi Yhdistyksen kehityksen kulussa kasvanut Pääneuvoston merkitys, Pääneuvoston, joka Marxin johdolla oli muodostunut kansainvälisen työväenliikkeen todelliseksi aatteelliseksi ja organisatooriseksi keskukseksi vastoin proudhonilaisia ja bakuninilaisia, jotka pyrkivät rajoittamaan sen osuuden "tieto- ja kirjeenvaihtotoimiston" tehtävään.

Marx pyrki luomaan ja kaikin tavoin lujittamaan sellaista proletaarista puoluetta, joka kykenisi kaikissa oloissa olemaan joukkojen johdossa, kasvattamaan joukkoja ja nostattamaan niitä vallankumoukselliseen taisteluun. Tämän takia Marx esiintyi konferenssissa päättävästi lahkolais-salaliittolaisia virtauksia vastaan, jotka olivat ominaisia sekä bakuninilaisille että blanquilaisille. Marx ja Engels aina vaativat toisilta ja itse esittivät näytteitä kumouksellisesta työstä vastoin kaikkia porvariston poliisilaillisuuden pykäliä. Minkäänlaisten Stieberien ei milloinkaan onnistunut pakoittaa Marxia ja Engelsiä vaikkapa vain väliaikaisesti lopettamaan sitä tavattoman laajaa *illegaalista* työtä, jota he, eri mitassa ja eri muodoissa — riippuen tilanteesta, — harjoittivat *aina*, 40-luvulta alkaen. Mutta Marx ja Engels mitä oikeutetuimmin inhosivat kaikkea tyhjää "salaseuroilla" leikkimistä, konspiroimisen leikkimistä millä hinnalla hyvänsä, joka leikkiminen on aina johtanut joukoista irtautumiseen, on aina ollut todistuksena haluttomuudesta ja taitamattomuudesta ryhtyä todenteolla joukkojen järjestämiseen ja niiden kumoukselliseen kasvattamiseen.

Näitä karbonnaarisia virtauksia vastaan, jotka ovat perinjuurin vihamielisiä proletaariselle puoluekantaisuudelle, olikin suunnattu konferenssin hyväksymä Marxin ehdotus, joka kielsi "kaikenlaisten salaseurain sanan varsinaisessa merkityksessä" muodostamisen. Perustellen tätä ehdotusta Marx sanoi: "Eri asia on salainen järjestö, mutta toinen asia on salaseura sanan varsinaisessa merkityksessä, joita vastaan päinvastoin on käytävä taistelua". Marx vaati Internationalen toimihenkilöiltä joustavuutta, taitoa osata käyttää kaikkia legaalisia taistelumuotoja, osata vainoista ja terrorista huolimatta luoda uudestaan "eri nimisinä" poliisin hajoittamat järjestöt.

Samaan suuntaan — joukoista käytävän taistelun voimistuttamisen suuntaan — kävi myöskin konferenssin hyväksymä Marxin ehdotus Internationalen työstä *naisten* keskuudessa.

Marx vaati, että on osattava käyttää hyväkseen kaikkia joukkojen luo johtavia teitä, muun muassa myöskin *trade-unioneja*. Alleviivaten, että trade-unionit "edustavat Englannin työläisten aristokraattista vähemmistöä", Marx samalla ankarasti varoitti trade-unionien lahkolaisesta hyljeksimisestä. "Perusvaikeus, — sanoi hän konferenssissa, — on se, että tavalla tai toisella voitaisiin istuttaa trade-unioneihin ja työväenyhdistyksiin tietoisuus siitä että on välttämätöntä liittyä Yhdistykseen". Marx antoi tavattoman suuren merkityksen työläisjoukkojen *ammatillisten yhdistysten* kaikille muodoille ja opetti nostattamaan näitä joukkoja luokkataistelun alkeellisista ja alimmista muodoista korkeampiin muotoihin. Suotta ei

[1]) Ehdottaen julkaistavaksi yhtäpitävät säännöt Marx piti silmällä kaikenlaisia käännösten vääristelymahdollisuuksia, m.m. sellaisia, joita proudhonilaiset olivat tehneet sääntöjen ranskankieliseen käännökseen: tunnetussa määritelmässä "Työväenluokan taloudellinen vapauttaminen on siis se suuri päämäärä, jonka alaiseksi on alistettava keinona kaikki poliittinen liike", proudhonilaiset jättivät pois sanan "keinona".

konferenssi erikoisesti korostanut, että "taloudellisten taistelujensa tuloksena työväenluokan jo saavuttaman voimien yhdistämisen tulee olla sille vipusimena myöskin sen taisteluissa maanomistajain ja kapitalistien poliittista valtaa vastaan".

Tässä samassa yhteydessä heräsi konferenssissa kysymys *porvarillisten parlamenttien* puhujalavan hyväksikäyttämisestä. Bakunisti Bastelicalle, joka lausui, että työläisten osallistumista vaaleihin hän pitää "lapsellisena touhuamisena" ja "voimien tuhlaamisena". Marx vastasi: "Hallitukset ovat meille vihamielisiä. Niille on vastattava kaikin mahdollisin keinoin, jotka ovat käytettävissämme. Työläisten vieminen parlamenttiin on työläisille suoranainen etu, mutta on valittava oikeita miehiä *eikä Tollaineja*".

Lahkolaisuuden voittamistehtävään sisältyi taistelu "yhtenäistä taantumuksellista" massaa koskevan mitä vaarallisimman lassallelaisen fraasin kaikkia muunnoksia vastaan. Taistellen lassallelaisia vastaan Marx erikoisen kirkkaasti paljasti heidän lahkolaisen suhtautumisensa proletaarisen puolueen tehtäviin *talonpoikaistoon nähden*. Lontoon konferenssissa Marx esiintyi jyrkästi yrityksiä vastaan pitää tätä kysymystä vain osana kysymyksestä militarismia vastaan käytävästä taistelusta tai sitten yleensä vapautua siitä hurskailla toivomuksilla "delegaattien lähettämisestä maaseudulle". "Marx pitää tätä ehdotusta, — kertoo istunnon pöytäkirja, — liian suppeana. Peruskysymyksenä on se, että todettaisiin, millä tavalla on yhdistettävä kaupungin edut maaseudun etujen kanssa". On "pyrittävä saamaan aikaan *kaupungin työtätekevien etujen yhtenäisyys maaseudun työtätekevien etujen kanssa*". Marxin ehdotuksesta kysymys työstä maaseudulla päätettiin eroittaa eri kysymykseksi ja asettaa se erikseen Internationalen seuraavassa kongressissa.

Konferenssin työssä tuli ilmi myöskin Marxin kanta *kansallisuuskysymyksessä*. On tunnettua, että Marx ja Engels asettivat Irlannin probleemin ratkaisevaan asemaan arvostellessa proletaarisen vallankumouksen perspektiivejä Englannissa. Eräässä konferenssissa pitämässään puheessa Marx korosti, että Englannin ja Irlannin kansainvälinen antagonismi "on haittana revolutsiolle ja porvaristo ja hallitsevat luokat käyttävät sitä taitavasti hyväkseen". On valloitettava irlantilaiset proletaarisen puolueen puolelle ja "tämä on oleva eräs kaikkein suurimpia Yhdistyksen saavuttamia tuloksia".

V

Näin kysymys "yleisestä järjestäytymisestä", niinkuin sitä nimitettiin konferenssin työjärjestyksessä, kasvoi proletaarisen puolueen strategian ja taktiikan kysymyksiksi. Nämä kysymykset, samoin kuin Marxin ja Engelsin koko kanta konferenssissa, summeerattiin siinä päätöksessä, jonka konferenssi hyväksyi työväenluokan poliittista toimintaa koskevan kohdan johdosta.

Marx ja Engels antoivat tälle asiakirjalle jyrkän, deklaratiivisen muodon, joka kuulosti samanaikaisesti sekä kutsulta proletariaatille jatkaa terrorista huolimatta kumouksellista taisteluaan että taisteluhaasteelta porvarilliselle taantumukselle kuin myöskin anarko-lahkolaisuuden peruuttamattomalta tuomiolta. Ei ollut ihme, että tämä päätöslauselma aiheutti uuden kiukun purkauksen niin porvariston leirissä[1]) kuin myöskin "vasemmistolaisten" hajoittajain leirissä.

Päätöslauselman keskeisin kohta kuului: "Omistavien luokkien kollektiivista valtaa vastaan proletariaatti voi toimia luokkana vain jär-

[1]) Jopa "Times" julkaisi artikkelin, jossa konferenssin päätökset julistettiin "ennenkuulumattomaksi röyhkeydeksi".

jestäytymällä itse poliittiseen puolueeseen, joka eroaa kaikista vanhoista puolueista, joita omistavat luokat ovat muodostaneet, ja joka on niitä vastassa... Työväenluokan järjestäminen poliittiseen puolueeseen on välttämätöntä *sosialisen revolutsion voiton* ja sen lopullisen päämäärän — *luokkain hävittämisen — turvaamiseksi*".

Proletariaatin diktatuurin tunnuslause ei ollut Internationalelle uusi. Mutta se sointui uudella tavalla Kommuunin jälkeen. "Kaikista työväen vallankumouksista, — puhui Stalin stahanovilaisten neuvottelussa, — me tunnemme ainoastaan yhden, joka jotenkuten saavutti vallan. Se oli Pariisin kommuuni. Mutta se oli olemassa vähän aikaa. Tosin se yritti murtaa kapitalismin kahleet, mutta se ei ehtinyt niitä murskata ja sitä vähemmän se ehti näyttää kansalle vallankumouksen suotuisia aineellisia tuloksia". Marx osoitti työväenluokalle sekä Kommuunin suuren historiallisen merkityksen että sen heikot puolet, jotta, ottaen oppia tappiosta, sitä suuremmalla varmuudella vietäisiin proletariaattia eteenpäin proletariaatin diktatuurin voittoon. Kommuunin jälkeen proletariaatin diktatuurin tunnuslause kulkee punaisena lankana Internationalen kaikkien tärkeimpien esiintymisien läpi, alkaen kansalaissotaa koskevasta manifestista. Lontoon konferenssin edellä keskustellessaan Kommuunin emigranttien kanssa Marx uudestaan alleviivasi, että "yhteiskunnan on kuljettava proletariaatin diktatuurin kauden kautta"[1]).

Tätä ajatusta Marx seikkaperäisesti kehitteli puheessaan Internationalen 7-vuotiskauden johdosta, jonka hän piti syysk. 26 p:nä v. 1871, s.o. heti konferenssin päättymisen jälkeen. "Viimeinen ja suurin kaikista jolloinkin esiintyneistä liikkeistä, — lausui Marx, — oli Kommuuni, ja (tästä ei voi olla kahta mielipidettä) Kommuuni oli poliitisen vallan valtaamista työväenluokan taholta". Tässä mainiossa puheessaan, joka on tähän saakka ollut tuntematon, Marx edelleen asetti koko laajuudessaan kysymyksen proletariaatin diktatuurin osuudesta siirryttäessä luokattomaan sosialistiseen yhteiskuntaan. Marx sanoi: "Me poistamme luokkaherruuden ja -sorron ainoan perustan, hävittäen olemassa olevat sorron ehdot, siirtämällä kaikki tuotantovälineet tuottavalle työläiselle ja pakoittaen, näin ollen, jokaisen fyysillisesti kelvollisen yksilön ansaitsemaan elantonsa. Mutta ennenkuin tällainen muutos voidaan toteuttaa, syntyy *proletariaatin diktatuurin välttämättömyys* ja tämän ensimmäisenä ehtona on oleva *proletaarinen armeija*. Työväenluokan on *vallattava vapautuksensa taistelukentällä*. Internationalen tehtävänä on *organisoida ja tiivistää yhteen työväenluokan voimat edessäolevaa taistelua varten*"[1]).

Nämä sanat valaisivat poikkeuksellisen kirkkaasti työväenluokan koko tulevan taistelun perspektiivin. Internationalen lipun alla kulkivat vasta työväenluokan pienet etujoukot; Parisin kaduilla olivat vielä tuoreina Kommuunin verisen tukahduttamisen jäljet; porvaristo seisoi vielä vankasti jaloillaan: vielä vuosikymmenet ankaraa taistelua eroittivat työväenluokan siitä päivästä, jolloin pystytettiin proletariaatin diktatuuri. Mutta Marxin nerokas katse näki tulevan tien pääasiallisimmat ääripiirteet. Ja juuri tästä perspektiivistä lähti konferenssi koko työssään.

(Jatkuu.)

[1]) Maxime Guillaume. "Mes cahiers rouges". X.-Proscrits. s. 57—58.

[1]) Tämä Marxin puhe on säilynyt vain kronikoitsijan muistiinpanona.

Itsetyytyväisyyteen ei ole aihetta![1]

O. W. KUUSINEN

TOVERIT! Ei ole epäilemistä siinä, että Kommunistisen Internationalen VII kongressi antoi vahvan sysäyksen kommunististen puolueiden työlle. Kaikkialla havaitaan puolueidemme vakavasti pyrkivän toteuttamaan yhteisrintamataktiikkaa. Se että tuo sysäys on tosiasia, se ei kuitenkaan saa sulkea silmiämme näkemästä puutteita ja virheitä. Todettuamme KI:n TpK:n Sihteeristössä sarjan tällaisia virheitä ja puutteita puolueidemme käytännössä tulimme päätelmään, että on kylliksi aihetta tämän kysymyksen käsittelemiseen yhdessä puolueiden edustajain kanssa.

Kun Kommunistisen Internationalen VII kongressi vaati kaikilta kommunistisilta puolueilta konkreettista yhteisrintamapolitiikkaa, oli se hyvin selvillä siitä, että käytännössä tämä tehtävä ei ole helppo, ei ole vaivattomasti ratkaistavissa. Nyt näemme, että suurin osa kommunistisista puolueista kulkee tässä teossa pienimmän vastuksen linjaa. Konkreettisen yhteisrintama-politiikan asemesta suoritetaan useimmissa tapauksissa vain yleistä yhteisrintaman propagoimista. Selvä asia, että tällä tavalla käsitellen VII kongressin päätökset eivät lainkaan saavuta päämäärää. Kysymyksessähän on niiden konkreettinen soveltaminen käytännössä, mutta juuri siinä on työ vielä sangen heikkoa.

Puolueemme tekevät paljonkin yhteisrintamaehdotuksia sosialidemokraattisille puolueille, mutta siellä, missä nämä ehdotukset hylätään — ja niin käy useimmassa tapauksessa — siellä eivät puolueemme ota riittävästi itsenäisiä askelia joukkotoimintojen kehittämiseksi.

Yleismaailmallisen kongressin päätöksissä ja eritoten toveri Dimitrovin puheissa alistettiin sangen jyrkän arvostelun alaiseksi kaavallisuus kommunististen puolueiden työssä. Esitettiin myös vaatimus, että yhteisrintamataktiikkaa on sovellettava "uudella tavalla". Mutta nyt havaitaan esimerkkejä, jotka osoittavat, että käytännössä sovelletaan eräissä tapauksissa uudella tavalla vain tuota samaa kaavallisuutta.

I. RIITTÄMÄTÖN AKTIIVISUUS TALOUDELLISEN TAISTELUN ALALLA

Esittääkseni tässä räikeän esimerkin tästä tahdon huomauttaa, että monet puolueemme tyytyvät kaikkein ylimalkaisimpiin poliittisiin tunnuksiin, väheksyvät joukkojen välittömiä etuja koskevien vaatimusten esittämisvälttämättömyyttä.

Sellaiset tunnukset kuin "rauhan ja vapauden puolesta ja demokraattisten oikeuksien puolesta" ovat nyt kaikkialla käytännössä; mutta tunnukset taistelusta leivän puolesta tällöin usein unohdetaan. Toveri Marty esitti tästä esimerkkejä Ranskasta, mutta ei lainkaan vain yksin Ranskassa monet kommunistit, nostattaessaan taistelua rauhan ja vapauden puolesta, jätä varjoon leipäkysymystä. Tietysti ovat rauha ja vapaus epäilemättä korvaamattoman hyviä asioita, mutta jokainen työläinen tietää ja tuntee, että vapaus ilman leipää on liian vähän; aivan samoin rauha ilman leipää on työläisille kapitalistisessa maailmassa tuskin parempi kuin hautausmaan hiljaisuus. Nälkäruoska — se on pääase kapitalististen orjanomistajain käsissä.

Varmaankin vielä varsin hyvin muistatte, että VII kongressin päätöksessä ja tov. Dimitrovin jokaisessa lausumassa oli nimenomaan se perusajatus, että yhteisrintamapolitiikan lähtökohtana, sen pääsisältönä pitää olla työväenluokan välittömien taloudellisten ja poliittisten etujen puolustaminen. Mitä eritoten tulee taisteluun työväenluokan

[1]) Kominternin TpK:n presidiumin ja komm. puolueiden edustajain yhteisessä kokouksessa 20/XI—1935 esitetty selostus puutteista ja virheistä Kommunistisen internationalen VII kongressin säätämän yhteisrintamapolitiikan ajamisessa. Suomennos.

taloudellisten etujen puolesta, niin nykyään on useimpien puolueidemme aktiivisuus tällä alalla varsin heikkoa. Emmekä voi sanoa, että tämä heikkous perustuisi mihinkään *objektiivisiin* oloihin. Päinvastoin, pikemminkin voidaan sanoa, että useassa maassa ovat objektiiviset ehdot taloudellisen taistelun kehittämiselle käyneet suotuisemmiksi. Niitä eivät puolueemme vain läheskään riittävässä määrin hyväkseen käytä.

Jos olikin aivan väärä se reformistien aikoinaan esittämä väite, että taloudellinen taistelu muka on pulan aikana *mahdoton*, niin joka tapauksessa on tosiasia se, että taloudelliset taistelut olivat pulan aikana koko lailla vaikeampia. Mikä teki ne vaikeammiksi? Lähinnä *joukkotyöttömyyden painostus. Tältä* kannalta pitää meidän harkita kysymystä, ovatko objektiiviset ehdot taloudellisille taisteluille käyneet paremmiksi vai eivätkö. Tov. Vargalta saamani information perusteella hahmottuu työmarkkinain tilasta seuraava kuva.

Yleensä puhuen on tämän viimeisen aikajakson kuluessa joukkotyöttömyyden painostus useimmissa kapitalistisissa maissa pienentynyt. Esim. Englannissa on vakuutettujen työttömien määrä, mikä tammikuussa v. 1933 saavutti korkeimman luvun lähes 3 miljoonaa, pudonnut hieman alle 2 miljoonan syyskuussa 1935. Yhdysvalloissa arvioidaan kahden viimeisen vuoden kuluessa työhön päässeiden työläisten määrä 2,7—4 miljoonaksi. Saksassa on niinikään, sairaskassojen tilaston mukaan, työssä olevien työläisten määrä noussut 12.700.000:sta elokuussa 1932 16 miljoonaan syyskuussa 1935. Niin epäluotettavia kuin nämä luvut ovatkin, todistavat ne joka tapauksessa sen, että yleensä on työvoiman kysyntä jonkun verran kasvanut

On kyllä sellaisiakin maita, joissa työttömyys v. 1935 on suurempi kuin aikaisemmin: Ranska, Tshekko-Slovakia, Puola ja eräät muut maat. Sitäpaitsi pitää ottaa huomioon, että työttömien määrä aika ajoin heilahtelee. Niinpä esim. Yhdysvalloissa ja Saksassa on työttömyys aivan viime kuukausina jälleen alkanut hieman kasvaa. Tämä on yhteydessä osin sesonkiheilahtelujen kanssa, osin tuotannon muiden heilahtelujen kanssa ja työn voimaperäisyyden kohoamisen kanssa. Mutta eritoten vaikuttaa työttömien valtavan armeijan määriin alati kasvava virta sodan jälkeen syntyneen (silloin syntyväisyys vahvasti kohosi) ja nyt työkuntoisuusiän saavuttaneen nuorison riveistä.

Mutta yleisten työttömyyslukujen huomioon ottaminen ei riitä taloudellisten taistelujen ehtojen oikein arvioimiseksi. Pitää ottaa huomioon työttömyys teollisuuden eri aloilla, koska tässä on suuria eroavaisuuksia. Niinpä esim. Englannissa, Yhdysvalloissa ja Saksassa on useita teollisuusaloja, joilla vakinaisen työttömyyden prosenttimäärä on pudonnut miltei "normaalitilaan", s.o. sille tasolle, jolla se oli kapitalistisessa taloudessa ennen pulaa. Toisilla aloilla taas se yhä pysytteleiksen huomattavasti korkeammalla tasolla.

Seuraavat luvut osoittavat työttömien prosenttimäärän vakuutettujen työläisten keskuudessa teollisuuden eri aloilla:

	Vähin määrä ennen 1929 pulaa	Korkein määrä pulan aikana	Syyskuussa 1935
Räjähdysainetuotanto	3,6	16,8	5,4
Autoteollisuus	5,2	22,7	8,7
Kemian teollisuus	6,0	18,8	10,5
Kivihiiliteollisuus	13,2	41,7	24,8
Laivanrakennus	22,5	64,2	41,7

Yhdysvalloissa on työssä olevien työläisten prosenttimäärä, jos vv. 1923—1924 otetaan 100:ksi, kasvanut matalimmalta tasoltaan syyskuuhun 1935 näin:

Konerakennuksessa	47,1:stä	91,1:een
Autoteollisuudessa	42,0 "	95,1 "
Kemian teollis.	71,1 "	110,7 "
Jalkineteollis. vain	73,1 "	89,1 "
Kumiteollisuudessa	59,8 "	81,1 "

Saksassa kasvoi työssäolevien prosenttimäärä, kun vertauskohdaksi otetaan tuotantolaitosten suurimman kuormituksen aika, alimmalta tasoltaan syyskuuhun 1935 vastaavilla teollisuusaloilla seuraavasti:

Rauta ja teräs	42,5:stä	81,8:aan
Liikennevälineiden tuotanto	24,7 "	77,4 "
Kulutusesineiden tuotanto vain	47,7 "	61,7 "

Erikoisen vahvasti on työttömyys alentunut niillä teollisuuden aloilla, jotka ovat yhdessä sotateollisuuden kanssa. Mutta työttömyyden vähenemiseen antaa selityksen, eritoten Yhdysvalloissa, myös tehdaskoneiston osittainen uusiminen jne. Sääntö on, että suhteet työmarkkinoilla ovat paljon vähemmän muuttuneet työväelle edulliseen suuntaan niillä aloilla, jotka välittömästi palvelevat laajojen joukkojen kulutusta.

Viime aikoina on työmarkkinoilla havaittavissa uusi ilmiö: ammattitaitoisen työvoiman puute. Eritoten on tätä monilla sotateollisuuden aloilla Saksassa, Englannissa (varsinkin lentokoneteollisuudessa) ja osittain Yhdysvalloissa. Tähän antaa selityksen osittain se, että tuotanto vastaavilla aloilla on kohonnut pulanedellisen tason yläpuolelle, mutta toisaalta se, että pulan vuosina menetti osa työläisistä pitkän työttömyyden takia ammattitaitonsa ja vain harvat oppilaat saivat ammattikasvatuksen. Joka tapauksessa on tosiasia, että useilla teollisuuden aloilla on työttömyyden painostus heikentynyt, vieläpä tuntuu enemmän tai vähemmän huomattavaa ammattitaitoisen työvoiman kysyntää.

Kun asiain näinollen tutkitaan konkreettisia suhteita kussakin maassa, niin nähdään, että vaikkakaan ei yleensä, niin kuitenkin eräillä aloilla ovat taloudellisen taistelun ehdot käyneet suotuisemmiksi kuin aikaisemmin. Tämä asettaa työväelle ja eritoten kommunisteille tehtävän: kehitettävä vastaavasti kasvanutta aktiivisuutta. Pitää jännittää kaikki voimat jotta saadaan kehitetyksi työväenjoukkojen taloudellista liikehtimistä ja saadaan aikaan yhtenäisyys taloudellisissa taisteluissa. Sitä mukaa kuin nyt, pulavuosien pitkäaikaisten kärsimyksien jälkeen, havaitaan —vaikkapa vain eräillä teollisuuden aloilla — huomattavaa työvoiman kysyntää ja työttömyyden painostus heikkenee, tulee työväen taisteluaktiivisuus erikoisen vahvasti kasvamaan. Näemme tämän nyt esim. Englannissa kaivostyöläisten joukoissa, joista yli 400.000 äänesti lakon puolesta (ja vain vajaat 30.000 lakkoa vastaan).

Mutta useimpien puolueittemme suhtautuminen näihin ilmiöihin on käsittämättömän passiivinen.

Siinäkin maassa, jossa kommunistinen puolue yleensä on ajanut yhteisrintamapolitiikkaa tarmokkaimmin ja menestyksellisimmin, Ranskassa, näemme yhteisrintaman soveltamisessa taloudellisten liikehtimisten alalla suurta passiivisuutta.

VII yleismaailmallisen kongressin päätösten mukaan pitää pyrkiä yhteisiin sopimusperäisiin toimintoihin paitsi maan mitassa, myöskin paikallisessa mitassa, vieläpä eri teollisuuslaitoksissa ja eri teollisuusaloilla, ja myös erikoisiin esiintymisiin työttömien, nuorison, naisten, talonpoikain ym vaatimusten puolesta.

Jotkut toverit saattavat vedota siihen, että käytännössä ei aina ole helppo päästä sosialidemokraattisten puolueiden ja reformististen ammattiliittojen kanssa sopimuksiin yhteisistä toiminnoista. Myönnämme sen. Mitä on tehtävä näissä tapauksissa? Pitääkö meidän seistä kädet ristissä ja vain edelleen harjoittaa pelkkää yhteisrintaman propagoimista? Niin ei ajatellut VII kongressi. Kongressi korosti ilmehikkäästi:

> "Hetkeksikään luopumatta itsenäisestä työstään joukkojen kommunistisesti valistamiseksi, järjestämiseksi ja mobilisoimiseksi pitää kommunistien, tehdäkseen työläisille helpommaksi tien toimintayhtenäisyyteen, yrittää saada aikaan yhteisiä esiintymisiä sosialidemokraattisten puolueiden, reformististen ammattiliittojen ja työtätekevien muiden järjestöjen kanssa...

Pitää siis alituisesti pyrkiä saamaan aikaan yhteisiä esiintymisiä, mutta riippumatta siitä, saadaanko vai eikö saada aikaan sopimuksia yhteisistä toiminnoista, eivät kommunistit saa hetkeksikään luopua itsenäisestä työstä joukkojen valistamiseksi, järjestämiseksi ja mobilisoimiseksi. Tämä oli kongressin ajatus.

II. YLIMALKAINEN KAAVALLISUUS EI OLE KÄYTÄNNÖSSÄ VIELÄ VOITETTU

Yhteisrintamataktiikassa voidaan, niinkuin kongressi osoitti, erottaa kaksi puolta, jotka kuitenkin ovat irroittamattomasti toisiinsa kytketyt: taistelu työtätekevien joukkojen välittömien etujen puolesta ja taistelu yhteisrintaman pystyttämisen puolesta. Jos jätämme edellisen puolen vaille huomiota taikka taka-alalle, jos harjoitamme vain ylimalkaista propagandaa yhteisrintaman luomisen puolesta, niin lankeamme taaskin kuolleeseen kaavallisuuteen.

VII kongressi antoi tärkeitä ohjeita siitä, miltä näkökannoilta voimme löytää oikeat tunnukset ja taistelumuodot, jotka voivat saada laajat joukot liikehtimään niissäkin tapauksissa, joissa emme onnistu pääsemään sopimuksiin yhteisrintamasta.

Selvä asia, että nuo ohjeet VII kongressin päätöksissä saattoivat olla vain yleisluontoisia. Kysymys onkin nimenomaan niiden soveltamisesta käytäntöön. Mitä tässä yhteydessä korostettiin? Korostettiin sitä, että pitää esittää sellaisia tunnuksia ja käyttää sellaisia taistelumuotoja, "jotka johtuvat joukkojen elämäntarpeista, niiden taistelukuntoisuuden tasosta kussakin kehityksen vaiheessa".

Pitää siis alituisesti ja mitä tunnollisimmalla tavalla pitää osviittana näitä kahta ohjetta: lähdettävä on ensiksi joukkojen elämäntarpeista, ja toiseksi niiden taistelukuntoisuuden tasosta kussakin kehityksen vaiheessa. Tässä tarkoituksessa pitää ottaa tarkka selko joukkojen konkreettisista elämäntarpeista ja niiden taistelukuntoisuuden tasosta. Jos emme kiinnitä huomiota näihin seikkoihin, niin emme osaa sanoa joukoille, mitä ne tänään voivat ja mitä niiden pitää tehdä puolustaakseen itseään kapitalistiselta ryöstöltä ja porvariston fasistiselta hyökkäykseltä. Tämä se on käytännössä kaikkein tärkeintä puolueittemme politiikan konkretisoimisessa.

Mutta juuri tämä se on yhä vielä kaikkein heikoin puoli puolueittemme käytännössä. Emme voi väittää, että puolue-elimemme kyllin hyvin tuntevat, tutkivat ja ottavat huomioon työläisten konkreettiset elämäntarpeet, joukkojen kipeimmät tarpeet ja niiden taistelukuntoisuuden tason kullakin hetkellä ja että ne, tämä lähtökohtanaan, punnitsevat tunnuksien ja taistelumuotojen tarkoituksenmukaisuuden. Mutta niin kauan kuin ne eivät tätä tee, niin kauan kuin ne eivät poista vanhaa kehnoa menettelytapaa eivätkä lakkaa esittämästä vaikka kyllä osittaisten, mutta kuitenkin tuulesta temmattujen toimintatunnuksien pitkiä luetteloja, niin kauan kuin ne eivät opi muokkaamaan käytännöllisiä toimintatunnuksia ja toimintaohjelmaa juuri sillä hetkellä olevaan työväenjoukkojen poliittiseen ja taloudelliseen asemaan ja niiden taistelukuntoisuuden tasoon kaikinpuolisen tutustumisen pohjalla, niin kauan emme voi sanoa, että ne olisivat omaksuneet bolshevistisen joukkopolitiikan kurssin. Yhteisrintamapolitiikan pitää olemuksensa puolesta olla nimenomaan konkreettista joukkopolitiikkaa.

Kapitalistisessa maassa emme kykene asettamaan maan poliittisen elämän päiväjärjestykseen haluamiamme kysymyksiä mielemme mukaan. Usein täytyy meidän tarrautua kysymyksiin, joita vihollisemme asettavat päiväjärjestykseen. Vielä tärkeämpää on kuulla joukoilta, mitkä ovat niiden vaatimukset ja mitkä polttavat kysymykset niitä syvimmälti kuohuttavat. Kuinka usein toverimme toistelevatkaan kirjoituksissaan ja päätöksissään, että he taistelevat työväenjoukkojen vaatimuksien puolesta, mutta käytännössä kommunistien esittämät vaatimukset (itsessään hyvät vaatimukset) eivät käy yhteen niiden konkreettisten vaatimusten kanssa, joiden puolesta joukot sillä hetkellä tahtovat taistella. Meidän täytyy vetää tästä opetukset, sillä monet esimerkit todistavat vielä, että työväenjoukkojen ja työtätekevien muiden kerrosten välittömät edut, eritoten taloudelliset vaatimukset, joko ilmaistaan puolueidemme tunnuksissa liian kaavallisesti taikka ylipäänsä työnnetään taka-alalle.

Tämä ei tietenkään ole ainoa kaavallisuuden muoto puolueittemme käytännössä. Meillä on muitakin esimerkkejä, joista il-

menee samanlainen ylimalkainen käsittely, esimerkiksi kun asetetaan kysymys yhteisrintaman hallituksesta tavalla, joka voi helposti antaa aiheen virheelliseen tulkintaan. Tunnettu on tällainen esimerkki Ranskasta. Siellä asetettiin huomattavien kommunistien eräissä lausunnoissa kysymys kansanrintaman hallituksesta ulkopuolella kaiken yhteyden poliittisen pulan ja joukkoliikkeen erikoisen nousun vastaavan tilanteen kanssa. Kansanrintaman hallituksesta puhuttiin niin ylimalkaisessa ja epäselvässä muodossa, että tuo hallitus olisi voitu ymmärtää pelkästään tavanomaiseksi vasemmisto-porvarilliseksi hallitukseksi.

Tuo ei ollenkaan vastannut sitä käsitystä, mitä toveri Dimitrov kehitteli selostuksessaan kongressissa. Ensiksikin, hän ei esittänyt kansanrintaman hallitusta "itsetarkoitukseksi", vaan yhdeksi mahdollisuuksista tiellä proletariaatin diktatuuria ja neuvostovaltaa kohti. Toiseksi, hänen perustelunsa oli se, että Kominternin IV ja V kongresseissa oli yksi pääpuutteista nimenomaan siinä, että kysymys työläis-talonpoikaisesta hallituksesta asetettiin tilanneyhteyden ulkopuolella, s.o. riippumatta joukkonoususta ja poliittisen pulan tilanteesta. Tämän takia jouduttiin silloin virheellisiin joko oikeisto-opportunistisiin taikka vasemmistolaisiin päätelmiin eikä voitu löytää kysymyksen oikeata ratkaisua.

Tämän opetuksen pitäisi tov. Dimitrovin esiintymisen jälkeen olla selvän kaikille tovereille, mutta kaikki eivät sitä kuitenkaan ole muistiinsa painaneet. Minun täytyy sentään myöntää, että viimeisten viikkojen aikana ovat johtavat ransakalaiset toverit, eritoten toveri Thorez, tuoneet tähän kysymykseen selvyyttä, niin että Ranskassa tämä kysymys ei aiheuta sekaannusta. Sitäpaitsi on toveri Thorez tehnyt sangen arvokkaita ehdotuksia yhteisrintaman lujittamiseksi Ranskassa.

Samoin esitetään myös kysymys poliittisesta yhtenäisyydestä eräissä tapauksissa niin abstraktisesti, kuin olisi sillä eri maissa aivan samat muodot ja merkitys.

III. PUUTTEET JA VIRHEET TAISTELUSSA SOTAA JA SODANVAARAA VASTAAN

Sota on jo monta viikkoa ollut täydessä käynnissä ja joka viikko kasvaa maailmansodan vaara. Mutta useimmat kommunistiset puolueet eivät käy riittävällä tarmolla taistelua tässä kysymyksessä.

En tahdo suinkaan väittää että ei käytäisi mitään taistelua. Niinkuin tiedätte on useissa maissa pantu toimeen mielenosoituksia ja vastalausekokouksia sotaa vastaan. Onpa eräissä tapauksissa pantu toimeen lakkojakin, ja kaikkialla käy kommunistinen lehdistö enemmän tai vähemmän virkeätä taistelua sotaa vastaan.

Kuitenkin, ellen nyt vallan erehdy, on useimpien puolueidemme aktiivisuus tässä kysymyksessä viimeisinä viikkoina, siis sodan aikana, pikemmin heikentynyt kuin vahvistunut. Aivan sodan alussa ponnistivat ne enemmän ja menestyksellisemmin. Onko näin vai eikö ole? Sanokoot tästä sanansa ne toverit, jotka paremmin tuntevat liikehtimisen maissaan. Yleensä on vaikea päästä eroon vaikutelmasta, että kommunistien taistelu tässä kysymyksessä rajottuu pääasiassa kamppailuun lehdistössä ja ehkä lisäksi joihinkin puheisiin yhteisrintamasta, joista on varsin vähän hyötyä.

II Internationalen toimeenpaneva komitea hylkäsi sosialidemokratian viiden puolueen taantumuksellisten johtojen painostuksesta ehdotuksemme kansainvälisestä yhteisrintamasta. Mutta ei edes II Internationalen TpK rohjennut kieltää eri maiden sosialidemokraattisia puolueita tekemästä kommunististen puolueiden kanssa sopimuksia yhteisrintamasta. Siksi täytyy, ensiksi, jatkaa ponnistuksia, jotta maittain saadaan luoduksi yhteisrintama taistelussa sotaa vastaan. Toiseksi, herää kysymys, miten on tehtävä siellä, missä kaikista ponnistuksista huolimatta emme vielä onnistu luomaan tässä asiassa yhteisrintamaa sosialidemokraattisen puolueen kanssa taikka missä emme edes kykene saamaan aikaan sopimusta yhteisrintamasta sosialidemokraattisen puolueen paikallistenkaan järjestöjen kanssa. Pitääkö meidän siellä olla mitään tekemättä? Selvä asia, että meidän kommunistien pitää siellä kääntyä työ-

väenluokan puoleen, järjestää itsenäisesti vastalausekokouksia, mielenosoituksia sotaa vastaan ja muita joukkotoimintoja ja ylipäänsä tehdä kaikki voitavamme saadaksemme mitä laajimmat joukot liikehtimään.

Kolmanneksi on välttämättä käytävä kamppailua II Internationalen taantumuksellisia johtajia vastaan, jotka ovat rikkoneet kansainvälisen toimintayhteyden sotaa vastaan. Mutta tätä kamppailua ei vielä tähän saakka ole kehitetty.

Kun teimme ehdotuksemme yhteisrintamasta joutuivat II Internationalen eräät johtajat aluksi tukalaan asemaan. Ensimäisinä viikkoina sen jälkeen kun Kommunistinen Internationale oli julkaissut ehdotuksensa, oli II Internationalen johtavien miesten keskuudessa havaittavissa rauhattomuutta. Eräät heistä horjuivat, peläten seurauksia jos hylkäävät Kominternin ehdotuksen yhteisrintamasta. Eikä edes TpK:n kokouksessakaan enemmistö rohjennut suoraan sanoa yhteisrintamaa vastustavansa vaan piiloutui 5 puolueen edustajain selän taakse ja perusteli Kominternin ehdotuksen hylkäämistä sillä, että noiden 5 puolueen edustajat eivät sitä nähkääs tahdo ja meidän pitää ottaa varteen heidän mielipiteensä.

Nyt nähdään, että nuo miehet ovat taas rohkaistuneet kun me emme käy minkäänlaista kamppailua II Internationalen TpK:n inhottavaa päätöstä vastaan. He tekevät jälleen lehdissään julkeita letkauksia kommunistisia puolueita vastaan säilyttääkseen työväenluokan hajaannuksen. Nyt on niillä keppihevosena sanktiopolitiikka, ja he koettavat istuttaa joukkoihin sitä kantaa että nyt on vain kannatettava Kansainliiton brittiläis-ranskalaista politiikkaa Abessinian kysymyksessä; mutta meidän puolueemme eivät ole vielä onnistuneet kansalle ymmärrettävällä tavalla paljastamaan tuon politiikan imperialistista luonnetta (esim. Abessinian jakamissuunnitelmat).

Sallinette minun esittää eräitä esimerkkejä.

Englannin työväenpuolue oli yksi niistä puolueista, joiden edustajat välittömästi aiheuttivat sen että II Internationalen TpK hylkäsi ehdotuksemme yhteisrintamasta. Englannin kommunistisen puolueen päälehdessä "Daily Workerissa" oli aluksi julaistu KI:n TpK:n julkilausuma, jossa nämä miehet — Dallace, Compton ym, jotka olivat rikkoneet kansainvälisen yhtenäisyyden, — asetettiin kansainvälisen proletariaatin tuomioistuimen eteen. Mutta julkaistuaan tuon julkilausuman lehtemme unohti tämän asian. Jo seuraavana päivänä (marrask. 7) "Daily Worker" julkaisi Comptonin oman vaalimanifestin liittämättä mitään kritiikkiä hänen menettelystään tässä asiassa Brysselissä.

Ruotsalaiset sosialidemokraatit Lindström ja Höglund kuuluivat niinikään kansainvälisen yhteisrintaman rikkojiin. Mutta Ruotsin puolueemme päälehti ei käynyt minkäänlaista kamppailua heidän menettelynsä johdosta Brysselissä. Herra Höglund esiintyi Tukholmassa puolustaen II Internationalen kantaa ja eritoten omaa menettelyään; vieläpä hän tällöin toisti vanhan parjauksen, että Kominternin ehdotus yhteisrintamasta on muka vain "manööveri". Kommunistinen lehtemme ei katsonut tarpeelliseksi Höglundin arvostelemista vaan tyytyi informatiotarkoituksessa hänen puheensa painattamiseen!

Syntyy sellainen tila, että kysymyksessä sanktioista ja Kansainliiton merkityksestä on Ruotsin työväen vaikea nähdä vähänkään oleellista eroa kommunistisen puolueen kannan ja sosialidemokraattisen puolueen kannan välillä, niin huonosti ovat toverimme onnistuneet tässä kysymyksessä vetämään rajan sosialidemokraateista, ja tätä käyttävät hyväkseen kilbomilaiset, jotka trotskilaisin perusteluin esiintyvät yleensä pakotetoimenpiteitä vastaan.

Miltei sama on asianlaita Norjassa. Kommunistit tyytyvät painostamaan sosialidemokraattista hallitusta saadakseen sen Kansainliiton edessä puolustamaan pakotteiden soveltamisvälttämättömyyttä. He eivät selvitä työväelle, että Kansainliitto on imperialististen ristiriitojen takia kykenemätön käyttämään tehokkaita toimenpiteitä sodan estämiseksi ja että itse Kansainliitto voidaan saada ottamaan vakavampia askeleita ainoastaan siinä tapauksessa, jos työväen joukot kehittävät itsenäisiä yhteistoimintoja sotaa vastaan.

Kanadassa taas otti lehtemme aluksi

kielteisen kannan, pakotteita vastaan, ja siten syntyi vaikutelma, kuin olisi työväenpuolueen johdolla oikeampi kanta. Ennenkuin kommunistinen puolue korjasi tämän virheen syntyi sekavuutta, joka oli omansa heikentämään taistelua yhteisrintaman puolesta.

Yhdysvaltain "Daily Worker" järjesti tässä kysymyksessä suuren reklaamin Otto Bauerille julkaisemalla suurin otsikoin: "Otto Bauer näyttää tietä työväenluokan yhtenäisyyteen taistelussa sotaa vastaan". Otto Bauer oli kirjoittanut vain siitä mahdollisuudesta, että eräät sosialistiset puolueet tulevat vaihtamaan Kominternin kanssa informatiota ja mielipiteitä tästä kysymyksestä, tosin ilman sopimuksen teon tarkoitusta. Tämä oli kylliksi "Daily Workerille" kysyäkseen: "Käykö sosialistinen puolue... näiden miesten kanssa (tarkoitetaan Yhdysvaltain sosialistisen puolueen "vanhaa kaartia". — O. K.) vaiko Otto Bauerin kanssa ja Ranskan, Itävallan, Italian, Espanjan, Sveitsin sosialististen puolueiden, Puolan Bundin, menshevikkien ja edistyksellisten voimien kanssa kaikissa sosialistisissa puolueissa?"

Tällaista sanotaan Amerikassa journalistiikaksi! Menshevikitkin, joille historia jo ajat sitten on antanut lopullisen tuomion, jotka jo kauan ovat toimineet vastavallankumouksellisen puolueen elävänä ruumiina, nämäkin on luettu työväenliikkeen "edistyksellisiin voimiin".

Voin hyvin ymmärtää että "Daily Workerin" toimitus tahtoi antaa näytteen siitä, kuinka taidokkaasti se osaa erottaa viholliset ja liittolaiset. Mutta kun siitä tehdään karrikatyyria, niin se ei helpota puolueemme tehtävää, vaan päinvastoin vaikeuttaa sitä.

On siis suuria puutteita ja virheitä puolueidemme työssä tällä erittäin tärkeällä rintamaosalla.

IV. SOSIALIDEMOKRATIAN TAANTUMUKSELLISEN POLITIIKAN ARVOSTELU TUKAHTUU.

Jo juurikään mainitsemani esimerkit osoittavat, että on olemassa vakavia puutteita ja virheitä siinä tavassa, jolla eräät toverimme lähestyvät sosialidemokraatteja.

Kuten tunnettua, antoi VII kongressi puolueillemme tärkeitä uusia ohjeita taktiikasta sosialidemokratian suhteen: että yhteisrintamataktiikkaa pitää soveltaa uudella tavalla, että pitää ottaa laskuihin erilaistumisprosessi sosialidemokratian sisällä ja eri tavalla lähestyä sosialidemokratian eri leirejä ja virtauksia, jopa sosialidemokraattisia eri toimitsijoita, että sosialidemokratiaa arvosteltaessa ylipäänsä pitää perustelun olla asiallista jne. Niin, kaikkea tätä vaati yleismaailmallinen kongressi meiltä. Mutta kongressihan ei sanonut, että pitää ylipäänsä jättää sosialidemokratian arvosteleminen ja taistelu sen taantumuksellista osaa vastaan. Eräiden puolueidemme käytännössä näyttää asianlaita toisinaan siltä, kuin olisi osa tovereistamme juuri näin, tässä nurin väännetyssä mielessä ymmärtänyt VII yleismaailmallisen kongressin ohjeet. Tahdon ennenkaikkea muistuttaa mieliin, mitä yleismaailmallinen kongressi sanoi periaatteellisesta taistelusta sosialidemokratismia vastaan. Kongressi korosti:

> "Yhteiset toiminnot sosialidemokraattisten puolueiden ja järjestöjen kanssa eivät lainkaan sulje pois, vaan päinvastoin tekevät sitäkin välttämättömämmäksi reformismin, sosialidemokratismin vakavan, perustellun arvostelemisen porvariston kanssa harjoitetun luokkain yhteistyön ideologiana ja käytäntönä sekä kommunismin periaatteiden ja ohjelman kärsivällisen selvittämistyön sosialidemokraattisille työläisille".

Tätä sosialidemokratian periaatteellisten asenteiden arvostelua sekä proletariaatin diktatuurin ja neuvostovallan tehostettua propagoimista piti VII yleismaailmallinen kongressi yhteisrintamataktiikan välttämättömänä täydennyksenä, jota ei saa väheksyä yhteisten toimintojen aikana.

Edelleen, VII kongressi vaati kommunisteilta, että he tehostavat taistelua sosialidemokratian taantumuksellista osaa vastaan ja samaan aikan pystyttävät mitä kiinteimmän yhteistyön niiden vasemmistolaisten sosialidemokraattisten työläisten, toimitsijain ja järjestöjen kanssa, jotka

taistelevat reformistista politiikkaa vastaan ja kannattavat yhteisrintamaa kommunistisen puolueen kanssa:

"Mitä voimakkaammaksi tulee taistelumme sosialidemokratian taantumuksellista leiriä vastaan, joka on liitossa porvariston kanssa, sitä tehokkaammaksi tulee apumme sen kumouksellistuvalle osalle".

Kumouksellistumisen jouduttaminen sosialidemokratian sisällä edellyttää siis vahvempaa taistelua sen taantumuksellista osaa vastaan.

"Ja vasemmistoleirin sisällä käy sen eri aineksien itsemäärittely sitä nopeammin, mitä päättäväisemmin kommunistit taistelevat yhteisrintaman puolesta sosialidemokraattisten puolueiden kanssa", sanoo kongressi.

VII yleismaailmallinen kongressi vaati siis meiltä taistelua yhteisrintaman puolesta, eikä suinkaan taistelusta luopumista. Yhteisrintaman luomiseen on mahdoton päästä ilman taistelua. Niin, jollei olisi olemassa yhteisrintaman vastustajia, niin voisimme vain huudahtaa: eläköön yhteisrintama! Mutta eihän se käy noin siloisesti. Yhteisrintama voidaan saavuttaa vain taistelulla. Ensiksi, tehostetulla taistelulla yhteisrintaman avoimia vihollisia vastaan. Toiseksi, arvostelemalla yhteisrintaman verhottuja vihollisia — tämä on yhtä tärkeätä. Kolmanneksi, oikealla taktiikalla niiden sosialidemokraattien suhteen, jotka sanoissa kernaasti hyväksyvät yhteisrintaman, mutta käytännössä eivät tee mitään sen toteuttamisen hyväksi. Näidenkään sosialidemokraattisten johtajien kanssa ei voida ottaa askeltakaan eteenpäin hyväntahtoisella sopuilulla. Mitä sanoi kongressi suhteesta heihin?

"Kysymys suhtautumisesta yhteisrintaman käytännölliseen toteuttamiseen on pääosotin sosialidemokratian eri ryhmien todellisesta kannasta. Taistelussa yhteisrintaman käytännöllisen toteuttamisen puolesta joutuvat ne sosialidemokraattiset johtajat, jotka sanoissa esiintyvät vasemmistolaisina, sellaiseen asemaan, jossa heidän on pakko teossa näyttää, kuka heistä todella käy taisteluun porvaristoa ja oikeistolaisia sosialidemokraatteja vastaan, ja kuka yhdessä porvariston kansa työväenluokan asiaa vastaan."

Niinkuin näette, antoi VII yleismaailmallinen kongressi aivan selvät ohjeet. Mutta onko puolueidemme käytäntö yhtä selvä? Ei ole. On monia tapauksia, joissa toverimme tarkoituksellisesti välttävät oikeistososialidemokraattien taantumuksellisten askelten arvostelemista, joissa he näiden oikeistolaisten toimintoihin reagoivat heikosti taikka eivät reagoi ollenkaan, taikka joissa he tyytyvät pelkästään puolustautumaan taantumuksellisten sosialidemokraattien julkeimmilta hyökkäilyiltä. Menneinä vuosina monet kommunistit vain sättivät sosialidemokratiaa sen asiallisen arvostelemisen asemasta. Nyt taas käy niin, että välttämättömän vakavan, asiallisen arvostelemisen asemesta vaietaan. Tämä osoittaa, kuinka perusteltu oli kongressin lausuma varotus, että yhteisrintamataktiikkaa laajalti sovellettaessa tulee oikeistovaara kasvamaan.

Vaalikamppailun aikana Englannissa oli työväenpuolueen arvosteleminen kommunistisen puolueen puolelta aluksi jätetty varjoon. Työväenpuolueen johtajien tekemää yhteisrintaman vastustamista ei meidän puolelta kylliksi arvosteltu lehdissä eikä valitsijain keskuudessa. Myöhemmin vaalikamppailun kulussa puolue tosin korjasi nämä laiminlyönnit, mutta se tapahtui kovin myöhään. Työväenpuolueen päälehti "Daily Herald" pelasi kaksinaista peliä puolueemme suhteen. "Daily Heraldin" painoksessa Etelä-Walesissa, jossa tov. Pollitt esiintyi ehdokkaana, oli tuo lehti täynnään hyökkäyksiä kommunistien kimppuun. Sitävastoin Lontoon painoksessa, lontoolaisten valitsijain edessä, jossa meidän antamallamme kannatuksella työväenpuolueelle oli suuri merkitys, pidättyi "Daily Herald" hyökkäämästä meitä vastaan. Tätä "Daily Heraldin" kaksinaista peliä ei meidän lehdistömme paljastanut, ero kommunistisen puolueen ja työväenpuolueen välillä ei ilmennyt havainnollisena työväelle.

Eräs esimerkki Tshekko-Slovakiasta. Muutama viikko sitten esiintyi sosialidemokraattinen ammattiliittojohtaja Hampel metallityöväen liiton edustajakokouksessa. Hän sanoi kannattavansa metallityöväen ammattiliittojen yhtymistä, mutta tuon yhtymisen pitää hänen mielipiteensä mukaan tapahtua yksinkertaisesti sosialidemo-

kraattisen platformun pohjalla, siten että punaisen ammattiliiton jäsenet yhtyvät sosialidemokraattiseen liittoon. Tämä oli hänen puheensa ajatus. Puolueemme päälehti "Rude Pravo" tervehti Hampelin puhetta askeleena eteenpäin eikä ollenkaan arvostellut Hampelia.

Lukija jätetään siihen käsitykseen, että Hampel muka esiintyi ammatillisen yhtenäisyyden puolesta.

Vähän myöhemmin samainen Hampel esiintyi tshekkiläisen sosialidemokratian konferenssissa Pragissa ja siellä näytti hän sitäkin selvemmin, että hän tahtoo sanoilla "työväenluokan yhtenäisyys" vain naamioida sosialidemokratian vanhan politiikan — työväenluokan hajottamis- ja kommunistipuolueelle tappion aiheuttamispolitiikan. Tämä Hampelin kanta vastaa täydelleen Tshekkoslovakian sosialidemokraattisen puolueen johtavien elinten kantaa. Sosialidemokraattinen lehti "Pravo Lidu" kommenteeraa niinikään Hampelin esiintymistä seuraavin lausein:

> "Sosialidemokratia kaikkine osineen käy kohti päämäärää, työväen luokan voimien yhtymistä Tshekkoslovakiassa, konstruktiivisen sosialismin aatteellisella perustalla, ja tämä edellyttää, että myöskin toiset suuret sosialistiset puolueet — kansallissosialistit, samoin kuin suuri osa kommunistisen puolueen jäsenistä, ovat jo huomattavassa määrin kypsyneet tällaista ratkaisua varten."

Vastineeksi näihin "Pravo Lidun" ja Hampelin lausumiin kirjoittaa kommunistinen "Rude Pravo":

> "Tämä tuottaa meille suurta tyydytystä ja on tulos meidän monivuotisesta työstämme..."

Kommunistisen puolueen polemiikki ei kohdistunut Hampelia eikä sosialidemokratian johtoa vastaan, vaan vain äärimmäis-oikeistolaista sosialidemokraattia, rautatieministeri Bechinetä vastaan, joka niinikään esiintyy yhteisrintaman puolesta, mutta porvariston kanssa harjoitetun luokkien yhteistyön pohjalla. "Rude Pravossa" tukahtuu jopa Beneshin puolueen ja sen kanssa yhteydessä olevain ammattiliittojen arvostelu. Niiden johtajat esiintyvät myös "yhtenäisyyden" puolesta, mutta yhtenäisyyden puolesta "valtion ja kansakunnan" pohjalla, tshekkiläisen kansallissosialismin platformun pohjalla. Ja "Rude Pravo" opportunistisesti vie tämän kirjoihin "askeleena eteenpäin" työväenluokan yhtymistä kohti!

Mainitsin jo, kuinka Amerikassa "Daily Worker" ylisteli Otto Baueria ja menshevikkejä. Kun Otto Bauer ja menshevikit ovat ulkomaalaisia, niin voitanee olettaa, että toimitus ei tätä väkeä kyllin hyvin tunne. Mutta sen täytyy toki läpikotaisin tuntea vuorityöväen johtajan John Lewisin, joka monien vuosien ajat on käynyt kiivasta taistelua kommunistien karkoittamiseksi vuorityöväen ammattiliitosta. Tämä Lewis ehdotti Amerikan Työn Liiton (AF of L) viimeisessä istunnossa, että AF of L:n varapresidentti ei enää saisi olla Kansallisen kansainliiton varapresidenttinä; tämä on suurimpien teollisuuspösöjen järjestö, johon luokkien yhteistyön tarkoituksessa on liitetty myöskin eräitä AF of L:n korkeimpia toimitsijoita. Ja sikäli Lewisin ehdotus oli kenties oikea. Mutta että se oli varsin lievä isku AF of L:n varapresidentille Mathew Wall'ille käy ilmi siitä, että Mathew Wall itse kiiruhti heti, kun Lewisin päätösehdotus oli esitetty, sähköteitse luopumaan virasta Kansallisessa kansalaisliitossa. Mutta kuinka ylistikään sitten "Daily Workerimme" tuota Lewisin ehdotusta! Suurin otsikoin kehui se sitä: "Lewisin ehdotukset ovat isku luokkien yhteistyötä vastaan". Ja edelleen lausuttiin korkean pateettiseen tyyliin:

> "AF of L:n 55:nnen kokouksen eilispäivän istunto toi silmänräpäyksellisen, mutta unohtumattoman kirkkaan valaistuksen teiden eroamiskohtaan. John Lewisin äänen täytyi kaikua kohtalon iskuna Mathew Wallin ja AF of L:n äärimmäisen oikeistosiiven korvissa. Lewisin esittämät kaksi päätöstä merkitsevät objektiivisesti iskua AF of L:n harjoittaman perinnäisen luokkien yhteistyön politiikan perusteita vastaan..."
>
> "Ei ole epäilystäkään: hänen suullaan puhuivat paitsi puoli miljoonaa vuorityöläistä, myöskin kaikki parhain, kaukonäköisin ja edistyksellisin Amerikan ammatillisessa liikkeessä" jne.

"Daily Workerin" lukijain oli tämän ylistyslaulun jälkeen suorastaan pakko ajatella, että heidän vanha tuttunsa Lewis on äkkiä muuttunut sankariksi. Todelli-

suudessa pelaa hän uutta roolia. Samassa kokouksessa hän tosin ei äänestänyt kommunistien heti erottamisen puolesta, vaan ammattiliittojen täydellisen itsenäisyyden puolesta kommunistien erottamisen suhteen. Nyt lehdet ilmoittavat, että sama heppu on alkanut kiivaan kamppailun neuvostohiilen Amerikkaan tuontia vastaan.

Selvä asia, toverit, että mainittu lehti teki tässä tapauksessa opportunistisen "ryömäyksen", jolla ei ole mitään yhteistä VII kongressin suositteleman erilaistetun taktiikan kanssa. Tietysti pitää meidän ottaa huomioon ja käyttää työväenluokan yhtenäisyyden hyväksi pieniäkin ristiriitoja reformististen ja sosialidemokraattisten johtajain kesken. Eikä meillä tietysti ole mitään sitäkään vastaan, että tehdään ero Otto Bauerin ja äärimmäisten taantumuksellisten välillä, vieläpä John Lewisin ja Mathew Wallin välillä. Mutta tässä ei ole siitä kysymys, vaan siitä, että eräät kommunistit ylipäänsä lakkaavat arvostelemasta sellaista väkeä kuin Otto Bauer ja John Lewis. Tuollaisten miesten kanssa voidaan ja pitää käydä neuvotteluja toimintain yhtenäisyydestä, mutta siellä, missä asiallinen arvostelu on perusteltua, ei tätä arvostelua saa vaihtaa kehumiseksi. Eikä ole meidän yhteisrintamataktiikkaa, vaan on opportunistista taktiikkaa se, kun mahdollisuutta neuvotteluihin reformististen johtomiesten kanssa säilytetään siten, että järjestelmällisesti luovutaan kääntymästä välittömästi joukkojen puoleen, jottei vain ärsytettäisi näitä johtajia eikä rikottaisi "yhtenäisyyttä" niiden kanssa.

Näin ei hahmotellut itselleen yhteisrintamataktiikkaa VII kongressi.

Toisenlaisia taktillisia virheitä on tehty Tanskassa. Siellä panivat kommunistit vaalikamppailussa edelleen vanhaan lahkolaistapaan kaikki sosialidemokraatit yhteen läjään. Aivan kuin kongressin ohjeet jaottamisen välttämättömyydestä eivät olisikaan Tanskan kuningaskuntaa varten kirjoitetut. VII kongressi antoi erikoiset ohjeet siitä, kuinka yhteisrintamataktiikkaa on sovellettava niissä maissa, joissa vallassa ovat sosialidemokraattiset hallitukset. En tahdo tässä toistaa kaikkea sitä, mitä toveri Dimitrov tästä yksityiskohtaisesti sanoi. Vetoan vain hänen neuvoonsa: otettava sosialidemokraattisten puolueiden vaalilupauksista ja muista platformuista yksityisiä vaatimuksia, jotka vastaavat työväenluokan etuja, ja näin lähestyttävä sosialidemokraattisia työläisiä ja järjestöjä: tässä teidän oman puolueenne vaatimukset. Me kommunistit kannatamme näitä vaatimuksia. Me ehdotamme yhteisrintamaa näiden vaatimusten pohjalla. Jos Tanskan puolue olisi lahkolaisesiintymisten asemesta käyttänyt tätä menettelytapaa, niin ehkäpä sen olisi onnistunut saada jatkuva kosketus osaan sosialidemokraattisesta työväestä ja järjestöistä, Mutta se ei ottanut varteen näitä t. Dimitrovin neuvoja.

Tanskassa, niinkuin yleensäkin Skandinavian maissa ja Hollannissa, on taistelu t r o t s k i l a i s t a vaaraa vastaan niinikään tehtävä, joka vaatii jatkuvaa valppautta ja aktiivisuutta.

Mutta Skandinaviassa eivät kommunistit nytkään pane tälle tehtävälle juuri minkäänlaista painoa. Samoin on muissakin maissa paljon tarmokkaammin kuin tähän asti reagoitava trotskilaiseen parjaukseen. Sillä tuollaista parjausta, jonka alunperin päästävät liikkeelle varsinaiset trotskilaiset, sitten useinkin levittelevät kaikennäköiset "vasemmistolaiset" sosialidemokraatit ja sosialistit.

Niinpä sen katalan parjauksen toveri Stalinia vastaan, jonka saattoi keksiä vain sellainen ruma otus kuin Souvarine, sen Otto Bauer lämmitti uudelleen ja yritti suopeilla huomautuksilla höystettynä saada tuon inhoittavan souvarinelaisen keiton sosialidemokraattisille lukijoille helposti sulatettavaksi. Tällaiset "vasemmistolaisen" Otto Bauerin konnuudet pitää ensiksikin jyrkästi tuomita, ja toiseksi, vastavallankumouksellinen ajatus trotskilaisten taistelussa toveri Stalinin persoonaa vastaan pitää paljastaa loppuun saakka: tässä on oleellisesti kysymyksessä nimenomaan taistelu Neuvostoliittoa vastaan ja koko kansainvälisen proletariaatin vallankumouksen asiaa vastaan. Se joka hyökkää kansainvälisen ja neuvosto-proletariaatin suuren johtajan persoonaa vastaan, se palvelee vastavallankumouksellisen porvariston etuja.

V. JOHTOPÄÄTÖKSET.

Vaikka useimmat esittämistäni esimerkeistä lähinnä kuvastavat kommunistisen lehdistön puutteita ja virheitä, olisi väärin ajatella, että näillä virheillä ja puutteilla ei ole suurta merkitystä. Ymmärrämme hyvin, että väärin ja aiheettomasti tehtäisiin, jos KI:n TpK:n aparaatissa tutkittaisiin suurennuslasilla jokaista sanomalehtikirjoitusta tilapäiset pikku virheet esiin hakeaksemme. Mutta tässä ei ole kysymys tilapäisistä virheistä, vaan sellaisista, jotka varottavat vaaran uhkaavan. Siksi on meidän velvollisuutemme ajoissa terästää Kominternin osastojen valppautta tämän vaaran suhteen.

Eiköpä sentään voida merkitä, jotakin menestystäkin puolueittemme yhteisrintamataktiikan ajamisessa, voitaneen minulta kysyä. Tietysti voidaan, eikä niin vähänkään. Jos tutkisimme asian tätä puolta, niin kävisi selville, että jokaisella kommunistisella puolueella on viime aikoina ollut myöskin tuloksia.

Mutta me emme tänään puhu tuloksista, vaan laiminlyönneistä ja vikapistoista, jotka pitää mitä pikemmin korjata.

Ei ole mitään epäilystä siitä, etteikö yhteisrintama-ajatus saa aina enemmän maaperää työtätekevien laajoissa joukoissa. Y h t e i s r i n t a m a l i i k e nousee aina vankemmille jaloille, ennenkaikkea a l h a a l t a k ä s i n, se kehittyy nopealla vauhdilla. Mutta se kehittyy monessa tapauksessa aivan luonnonvoimaisesti, ilman kommunistista johtoa. On olemassa vaara, että kommunistit jäävät liikkeen häntäpäähän. Kommunisteilla ei ole välttämätöntä alotteellisuutta. On ollut paljon tapauksia, joissa kommunistisen puolueen vihollisten on onnistunut kaapata alote välttämättömissä kamppailuissa. Ruotsissa esim. kamppailu sosialidemokraattisen hallituksen aikomaa sotilasbudjetin suurentamista vastaan kehittyi Kilbomin puolueen alotteesta. Tällaiset esimerkit osoittavat, kuinka hyvin perusteltu oli se, kun VII kongressi korosti, että työtätekevien laajojen joukkojen mobilisoiminen riippuu oleellisesti kommunististen puolueiden alotteellisuuden kehittymisestä.

Poliittinen uudestirakentuminen joukkoliikettä konkreettisesti johtamaan, jota VII kongressi vaati kommunistisilta puolueilta, on yhä vielä alkuasteella eikä sitä vielä ole lähestulkoon viety loppuun asti. Pitkäaikaisten kärsimysten jälkeen pulan ja lamakauden vuosina alkaa jo monessa maassa joukoissa kuohunta, mutta joukkoliikkeen konkreettinen johtaminen puolueidemme puolelta on enimmäkseen vielä kovin heikkoa.

On välttämätöntä, että kaikki toverimme jokaisessa eri tapauksessa täydellisesti selvittävät itselleen, mitä VII kongressin linja käytännössä on ja mitä se ei ole. Jos viimemainittu puoli pitää summeerata muutamiksi pykäliksi, niin tahtoisin nykyhetkellä suositella toveriemme huomioon lähinnä seuraavat väittämät:

1) että yleismaailmallisen kongressin linja yhteisrintamapolitiikan ajamisessa vaatii taistelua paitsi puolueiden perustavien poliittisten tunnuksien puolesta, myöskin joukkojen välittömien etujen ja konkreettisten jokapäiväisten vaatimuksien puolesta;

2) ei riitä se, että käännytään yhteisrintamaehdotuksilla sosialidemokraattisten puolueiden keskusjohtojen puoleen, täytyy alituisesti pyrkiä yhteistoimintoihin paikallisessa mitassa, eri työmailla, eri teollisuuslaitoksissa;

3) kommunistit eivät suinkaan ota asenteekseen a i n o a s t a a n sopimuksien tekemistä, eivätkä he saa hetkeksikään luopua joukkojen itsenäisestä valistamisesta, järjestämisestä ja mobilisoimisesta;

4) yhteisrintaman luominen ilman taistelua yhteisrintaman vihollisia ja jarruttajia vastaan on mahdoton; tämä taistelu ei saa heikentyä, sen pitää t e h o s t u a niin taloudellisella kuin poliittisella alalla, liikehtimisessä sotaa vastaan, samoin myös fasismia vastaan;

5) VII kongressin linja vaatii taistelua p a i t s i vasemmistolaista lahkolaisuutta vastaan, myöskin oikeistovaaraa vastaan sen kaikissa konkreettisissa ilmauksissa. "Itseensä tyytyväinen" lahkolaisuus pitää juuria pois, eikä sitä ollenkaan saa vaihtaa itseensä tyytyväiseen toimettomuuteen.

On siis tehtävä loppu kaikesta opportunistisesta toimettomuudesta VII kongressin päätöksien toteuttamisessa.

Erikoisen tärkeätä on, että turvataan yhteisrintamaliikkeen organisatoorinen lujittaminen. Yleismaailmallinen kongressi korosti kaikella voimalla, kuinka välttämätöntä on puolueiden ulkopuolella olevien yhteisrintaman luokkaelimien luominen. Nimenomaan tämän tehtävän ratkaisussa olemme kaikissa kapitalistisissa maissa aivan alkuasteella. Emme saa kuitenkaan unohtaa, että bolshevikit eivät koskaan tyydy vain paisuttamaan jotakin kamppailua, vaan samalla pitävät he huolen siitä, että hankittu vaikutus joukoissa tulee myöskin organisatoorisesti lujitetuksi.

Kaikissa kapitalistisissa maissa pitää mobilisoida puoluelehdistö asianmukaisella tavalla toteuttamaan VII yleismaailmallisen kongressin päätöksiä. Kommunististen puolueiden johtavien elinten lykkäämättömänä tehtävänä on panna liikkeelle kaikkensa, jotta puolueidemme käytännössä tulisivat korjatuiksi paitsi yksityiset virheet, myöskin saavutettaisiin tosi stahanovilaiset mitat bolshevistisen yhteisrintamapolitiikan kehittämisessä.

Se on oleva varmana takeena yhteisrintaman suurista tuloksista taistelussa sotaa, fasismia ja kapitalismia vastaan.

Porvarillinen lehdistö stahanovilaisesta liikkeestä[1]

A. TIVELJ

MILLOINKAAN ei valehdella niin kovin kuin sodan aattona, vaalien aikana ja metsästyksen jälkeen, — sanoo tunnettu saksalainen sananparsi. Nykyään olisi siihen vielä lisättävä: milloinkaan ei ole valehdeltu niin kovin kuin porvarilliset sanomalehtimiehet valehtelevat sosialistisesta rakennustyöstä SSSR:ssä. Tämä koskee erikoisesti stahanovilaisliikettä, "joka astuu sosialistisen rakennustyömme historiaan eräänä sen kaikkein kunniakkaimmista sivuista". Ja se on täysin ymmärrettävää. Porvarillisten sanomalehtimiesten on perin vaikea kirjoittaa tästä tuotannollisesta luomistyön innosta, näistä valtavista edistysaskeleista työn tuottoisuuden alalla, tästä sosialistisen kilpailun uudesta, korkeammasta asteesta, joka lyö murskaksi porvarillisen maailman viimeisetkin toiveet, maailman lehdistön palstoilla niin usein ilmituodut toiveet siitä, että bolshevikit eivät kykenisikään hallitsemaan luomaansa tekniikkaa.

Alussa porvarillinen lehdistö yritti kokonaan vaieta stahanovilaisesta liikkeestä. Mutta sitten, kun tähän vaikenemiseen lyötiin, kilpailun lain vaikutuksesta ja pelosta joutua sivuuttamaan "sensatsion", ensimmäinen rako ja kun Dyranti julkaisi "New York Timesissä" ensimmäisen laajan sähkösanomansa siitä, — tuo vaiteliaisuuden pato murtui ja sen läpi tulvahti julkea ja inhoittava ryöppy mitä villeimpiä ja päättömimpiä mietteitä. Näytti siltä, kuin joku maailman porvariston agitprop olisi antanut määräyksiään mitä erilaisimpien suuntien sanomalehdille. Kaikille uutisille antoivat perussävyn yritykset kuvata stahanovilainen liike työläisiin kohdistuvaksi väkivallaksi, jota kruunaavat terrori, murhat ja sabotaashi. Ei yksistään Saksan fasistinen lehdistö, vaan vieläpä sellaisetkin lehdet kuin Englannin työväenpuolueen äänenkannattaja "Daily Herald" ja englantilainen liberaalinen "Manchester Guardian" työnsivät etutilalle yksityiset stahanovilaisuuden sabotaashitapaukset ja murhayritykset stahanovilaisia vastaan, yrittäen kuvata ne joukkoilmiöiksi.

Kun kävi jo mahdottomaksi yksinkertaisesti kieltää stahanovilainen liike, ryhtyi porvarillinen lehdistö keksimään mitä mie-

[1]) Lyhennetty suomennos

lettömimpiä selityksiä stahanovilaisten ennätystuloksille.

Niinpä marraskuun 13 päivän numerossaan "Berliner Tageblatt' kirjoitti, että "Stahanov on nähtävästi atleetti", aivan erikoisen suuret fyysilliset voimat omaava henkilö, joka "tuntee omalaatuistaan tyydytystä voidessaan näyttää työtovereilleen, miten heikkoja ja vähävoimaisia he ovat"; vain siten hän muka on voinut saavuttaa ennenkuulumattomat tuotantoennätyksensä.

Eniten pidettiin ääntä siitä, että stahanovilaista liikettä muka juurrutetaan väkivaltaisesti; kautta koko Euroopan fasistisen lehdistön kulki seuraava mörköjuttu, jonka sepittämisestä lankeaa "kunnia" saksalaiselle lehdelle "Bergwerkszeitungille". Suuren Proletaarisen vallankumouksen XVIII vuosipäivän johdosta mainittu lehti kirjoitti:

"Työläiset ja talonpojat, jotka 18 vuotta sitten luulivat esiintyvänsä riistomaisia työmetoodeja vastaan... tulevat nyt tietämään, että kun he juhlahumun jälkeen palaavat työpaikoilleen, missä heidän on nyt työskenneltävä vain stahanovilaisesti, — niin kaikkialla ovat heidän työpaikkojensa ääressä seisovat tshekan agentit revolverit valmiina."

Kuitenkin, ymmärtäen että moinen kuva tuskin kykenee herättämään vähäisintäkään luottamusta edes kaikkein helpoimmin narrattavissakaan lukijoissa, sillä tositiedot SSSR:ssä nousseesta poikkeuksellisen valtavasta työinnosta olivat jo ehtineet laajojen joukkojen tietoon, nämä sepustelijat yrittelevät perustella "teesiään" siitä, että stahanovilainen liike muka on "ristiriidassa työläisten etujen kanssa", sellaisilla argumenteilla, jotka koskevat erittäin läheisesti jokaista työläistä, varsinkin fasisti-Saksassa. Vastoin ilmeistä todellisuutta, jota eivät voi kieltää edes keltaisimmatkaan lehdet, fasistinen "Reinische Westfalische Zeitung" — Saksan raskaan teollisuuden magnaattien äänenkannattaja — menee valheissaan niin pitkälle, että väittää, että Neuvostoliitossa "parhaillaan kaikkialla tapahtuu supistamisia ja erottamisia... Työttömyys kasvaa."

Tuskinpa itse kirjoittajakaan toivoo kenenkään uskovan tätä, mutta "parjaa, parjaa, tokipa se jotakin jälkeä jättää". Ja tätä fasististen lehtimiesten pyhää ohjetta seuraten porvarilliset sanomalehdet, vaikka niiden itsensä on pakko julkaista tietoja stahanovilaisten palkoista, kirkuvat täyttä kurkkua, että stahanovilaisuus johtaa tai on jo johtanut palkkojen alentumiseen.

Niinpä Saksan fasistilehdistöstä löydämme kerrassaan pöyristyttäviä väitteitä, että muka "teollisuustyöläisten palkat... ovat vuodesta 1928 vuoteen 1935 mennessä laskeneet vähintäänkin 80 %:lla". Taikka että stahanovilainen liike "merkitsee tuottoisuuden kymmenkertaistuttamista työpalkkojen jäädessä entiselleen". Taikka että "jo aikaa sitten on ilmaantunut määräys, jossa varotetaan progressiivisesti kohottamasta stahanovilaisten palkkoja". Tässä ei ole mitään painovirhettä. Tämä on todellakin heidän kirjoittamaa! Tuo ensimmäinen valhe on lähtenyt "Deutsche Allgemeine Zeitungin" Moskovan kirjeenvaihtajan kynästä (marraskuun 9 p:n numerosta). Toinen parjaava valhe koristaa "Kreutz Zeitungin" pääkirjoitusta (marrask. 6 p:n numerossa). Ja kolmas on julkaistu "Reinische Westfalische Zeitungissa" (marraskuun 12 p:nä).

Ilettää luetellakin kaikkia niitä julkeuksia ja törkeitä parjauksia, joita taantumuksellinen porvarilehdistö laskettelee stahanovilaisliikettä käsittelevissä kirjoituksissaan. Siinä ne vuodattavat krokotiilin kyyneleitä sen johdosta, että stahanovilainen liike muka on suunnattu Marxin oppeja vastaan, sillä se lisää tasa-arvottomuutta työpalkoissa (kovin liikuttavia ovat nuo fasistiset sanomalehtimiehet esiintyessään Marxin "suojelijoina" bolshevikkeja vastaan!). Siinä esiintyy sekä vimmattuja yrityksiä suu vaahdossa todistella, että sosialististen tuotantolaitosten on mahdotonta päästä kannattavuuteen, jolloin nuo kirjoittelijat tyyten sivuuttavat yhä monilukuisemmiksi käyvät faktat, että raskaan teollisuuden suurimmat tehtaat kieltäytyvät apurahoista. Siinä löytyy myöskin periaatteelle "toiveet ovat todellisuuden äiti" nojautuvia väitteitä siitä, että nämä stahanovilaisten ennätystulokset muka alentavat laatua. Siinä on myöskin manauksia että ei riitä raaka-ainetta, teollisuuslaitosten kohonnutta tuotantoa vastaavasti; miten surkeilta ne kuulostavatkaan sen maataloustuotannon ja

teknillisten viljelysten nousun valossa, minkä vuosi 1935 meille toi!

Esitämme vain muutamia näytteitä noista julkeista mielettömyyksistä.

"Reinische Westfalische Zeitung" (numerossaan syyskuun 12 p:ltä) keveällä huolettomuudella vakuuttaa, että "tieteellisen tarkat koneiden ja työläisten tuottoisuuden mittailut ovat Neuvosto-Venäjällä aivan mahdottomia sentähden, että kone ei siellä yleensä ole mikään määrätty suure, että maa on teknillisesti jälkeenjäänyt, että siellä ei osata koneita käsitellä".

Olemme sivuuttaneet Saksan raskaan teollisuuden fyysilliset mittasuhteet, ylitetty on myöskin terästuotannon teknilliset tuotenormit, Busygin ja monet muut eivät ole ylittäneet vain saksalaiset vaan vieläpä amerikalaisetkin normit metalleja muokkaavassa teollisuudessa, — mutta mitäpä nuo Saksan metallurgisen teollisuuden äänitorven töhertelijät siitä välittävät silmittömässä vihassaan! "Siellä ei osata koneita käsitellä" — nalkuttavat he.

Typerän ja ilkeämielisen artikkelinsa lopussa tuo "Moskovan kirjeenvaihtaja" rientää nopeasanaisena tolkuttamaan seuraavin sanoin muka tyhjiin raukeavista toiveista: "Mutta kykeneekö valtio tuotemäärän kasvaessa (valhevimmassaan tuo töhertelijä ei lainkaan välitä edes siitä, että juuri muutamaa riviä aikaisemmin oli väittänyt, että "Venäjällä ei osata koneita käsitellä", — mistä siis voisi tämä "kasvanut tuotemäärä" tulla? — A. T.) ratkaisemaan raaka-aineprobleemin ja eikö tämä uusien ennätysten tavottelu johda sovettiteollisuuden tuotteiden laadun uuteen katastrofimaiseen laskuun?"

Vieläkin liikuttavampaa kuin tuo sovettimaan tuotteiden laadusta huolehtiminen on "Deutsche Allgemeine Zeitungin" Moskovan kirjeenvaihtajan (lehden marraskuun 28 päivän numerossa) ilmentämä levottomuus sen johdosta, että stahanovilaisesta liikkeestä johtuva palkkojen kohoaminen merkitsee... perääntymistä sosialismista!

"Formaalisen ja aineellisen differentioitumisen voimistuminen sovettivaltion yhteiskuntajärjestelmässä on huutavassa ristiriidassa niiden ainaisten väitteiden kanssa, että tämä valtio lähentelee luokattoman yhteiskunnan sosiaalista järjestelmää".

Sveitsiläisten pikkukauppiaiden äänenkannattaja "Neue Züricher Zeitung" (numerossaan lokakuun 24 p:ltä) ei enää löytänyt mitään sen parempaa kuin väittää, että Stahanovin systeemi — on "uutta mystiikkaa", että "koko Neuvostoliiton työväenluokan on vallannut syvä välinpitämättömyys tuotantoprosessia kohtaan", joka mukamas "ei ole täyttänyt suunnitelmatalouden sille asettamia huimaavia odotuksia, vaan päinvastoin on osoittanut luisumista taaksepäin".

Varsin kuvaavaa on, että vimmatuissa ja toivottomissa yrityksissään edes jollakin tavoin solvata ja mustata stahanovilaisliikettä porvarilehtien lukijain silmissä koko tämän lehdistön on pakko turvautua mitä alkeellisimpiin ja alastomiin valheisiin, tai kun ei enää ole muita "argumentteja", niin se on valmis epätoivoisella rohkeudella väittämään, että stahanovilaisesta liikkeestä ei kuitenkaan tule mitään. "Katsotaan, miltä stahanovilainen liike tulee puolisen vuoden päästä näyttämään" — varottaa Baselissa ilmestyvä "National-Zeitung" uhkaavasti pääkirjoituksessaan marraskuun 28 päivältä.

Mutta kaikki ennätykset tylsämielisessä typeryydessä löi Tshekko-Slovakiassa ilmestyvä saksalainen fasistisoitu sanomalehti "Prager Tageblatt" (numerossaan marraskuun 21 p:ltä). Siinä muuan kirjoittaja yrittää todistella, ettei ole suurtakaan eroa työläisten aseman välillä SSSR:ssä ja kapitalistimaissa. Tämän "todisteeksi" hän tulkitsee tietoja työpäivän pituudesta seuraavaan tapaan: "Työajan suhteen Neuvostoliitto sivuutti muut maat. Jo lokakuun 15 päivänä v. 1927 julistettiin juhlallisesti siirryttävän 7-tuntiseen työpäivään. Kuluneiden 8 vuoden aikana ovat kuitenkin monet muut valtiot, esim. Amerikan Yhdysvallat, siinä saavuttaneet Sovettimaan ja nykyään ei enää ole tuskinpa ainoatakaan maata, missä ei vakavasti asetettaisi kysymystä 40-tuntisen työviikon käytäntöön ottamisesta." Ihmetellä vain täytyy, miksi kirjoittaja ei ryhtynyt väittämään, että kapitalistimaat eivät ole tässä suhteessa vain saavuttaneet, vaan vieläpä "sivuuttaneetkin" Neuvostoliiton: siinä hänen ei olisi tarvinnut muuta kuin vedota vaikkapa vain siihen, että ei ole juuri ainoatakaan kapitalistista maata, missä monien työläisten työpäivää ei olisi

supistettu ei vain 7 tuntiin, vaan vieläpä nollaan saakka.

*

Toisenlainen on arvovaltaisen porvarillisen lehdistön sävy, ennenkaikkea Amerikassa, Ranskassa ja Englannissa. Siinä tapaamme koko joukon lausuntoja, joissa suurella levottomuudella pannaan merkille stahanovilaisen liikkeen merkitys.

Eräässä ensimmäisistä kirjoituksistaan ("New York Timesin" numerossa syyskuun 17 p:ltä) Dyranti kirjoitti:

"Viime kuukauden aikana me saatoimme Donin kaivosalueella havaita ennenkuulumattoman ilmiön: yhden kaivostyöläisen työntuottoisuus automaattisella louhintavasaralla kohosi "normaalisesta" 5 tonnin tasosta 6-tuntisessa työvuorossa suorastaan mielikuvitukselliselta tuntuvaan 310 tonniin saakka. Tämän liikkeen taloudelliset ja sosiaaliset seuraukset lupaavat muodostua yhtä merkityksellisiksi kuin itse liikekin..."

Ja ymmärryksensä mukaan Dyranti yrittää määritellä nuo seurauksetkin:

"Stahanovilaisliikkeestä hiilituotannolle aiheutuvien puhtaasti taloudellisten seurausten ohella se nostaa esiin kaksi suuren yhteiskunnallisen merkityksen omaavaa seikkaa: ensinnäkin, mahdollisuuden nopeasti laajentaa uutta, parannettua metoodia kaivosten kollektiivisen omistussysteemin vallitessa... Toinen seikka on jossain määrin toisenluontoinen: korkean ammattitaidon omaavat ja enemmän tuottavat työläisryhmät ansaitsevat suhteellisesti suunnattoman suuria rahoja. Miten tämä soveltuu sosialistiseen systeemiin? (Nähtävästi ei Dyrantikaan ole vapaa käsityksistä, että sosialismi muka on jotakin tasanjakoa. — A. T.) Bolshevikit sanovat, että he tulevat sysäämään muita tekemään samoin."

Ranskalainen "Temps" (marraskuun 2 p:n numerossaan menee vielä pitemmälle:

"Neuvostomaan teollisuuden kaikilla aloilla on nykyään havaittavissa varsin mielenkiintoinen liike työn tuottoisuuden kohottamisen puolesta". Ja kuvattuaan Stahanovin ja muiden työennätyksiä lehti jatkaa: "Nämä tosiaan oivalliset saavutukset... ovat aiheuttaneet voimakkaan kilpailuliikkeen sovettimaan työläisten keskuudessa... Kuuden viikon kuluessa on kaivostyömies Stahanovin ensiyritys paisunut mahtavaksi liikkeeksi, joka vetää mukaansa koko työväenluokan."

On mielenkiintoista rinnastaa näitä selviä sanoja Saksan fasistilehtien hysteeriseen ulvontaan muka pakkotyöstä ja stahanovilaisten saavuttamista ennätystuloksista "revolverin piipun uhkaamina".

"Viime vuosiin saakka, — jatkaa "Temps" edelleen, — ovat melkein kaikki ulkolaiset spesialistit sovettimaan teollisuudesta puhuessaan pitäneet aina lähtökohtana Venäjän työläisen heikkoa ammattitaitoa ja hänen luontaista huolimattomuuttaan, kieltäen Neuvostoliiton teollisuudelta mahdollisuuden kyetä koskaan kilpailemaan europalaisen taikka amerikalaisen tekniikan kanssa. Tämä nykyinen liike on sitäkin vakuuttavampaa, kun sen lähtökohtana eivät ole olleet hallinnolliset toimenpiteet, vaan sovettimaan työläisten omaperäinen alotteellisuus."

Useissa kirjeissään "New York Herald Tribunen", Moskovan kirjeenvaihtaja Filipps herättää kysymyksen stahanovilaisten metoodien vaikutuksesta koko teollisuuden tuotemäärän kohoamiseen kokonaisuudessaan:

"Minkälainen tulee tämän uutuuden vaikutus loppukädessä olemaan kokonaistuotemäärään nähden viisivuotissuunnitelmasta vielä jälelläolevana kautena, sitä ei kukaan ole tähän mennessä vielä määritellyt, mutta jonkinlaisia päätelmiä siitä voidaan tehdä Donin kaivosalueen hiilikaivosten tuotantofinanssisuunnitelmien kasvusta vuoden viimeisellä neljänneksellä sekä niistä olettamuksista, että ne täyttävät viisivuotissuunnitelmansa neljässä vuodessa. Stahanovilaisiin päiviin saakka näiden kaivosten tuotanto jäi huomattavasti jälkeen ohjelmasta... Vuoden viimeiselle neljännekselle on tuotanto-ohjelma jo laajennettu 180.000 tonnista 220.000 tonniin päivässä; melkein yhtä tuntuvaa tuotanto-ohjelman laajentamista on odotettavissa myöskin auto- ja traktoritehtaissa, vaskimalmikaivannoilla, konerakennustehtaissa, vesivoima-asemilla ja muillakin aloilla, aina Moskovan metropolitenin rakennustöihin saakka." Ja lopuksi Filipps esittää kuvaavan loppupäätelmän: "Tämä uusi liike näyttää siis voimakkaammalta (teollisuuden nousun kannalta. — A. T.)

kuin kaikki se, mitä on tätä ennen esiintynyt."

Samaa sanoo myöskin englantilainen vanhoillinen sunnuntailehti "Observer" (marraskuun 17 p:nä):

"Vaikkakin stahanovilaisten ennätykset, jotka ovat ilmenneet työn tuottavaisuuden erittäin voimakkaana nousuna, toistaiseksi vielä jäävät työläisten vähemmistön saavutuksiksi, niin ne ovat jo jouduttaneet tuotemäärän yleistä nousua, jonka seurauksena muutamat alat ovat jo antaneet jopa 25:kin %:n lisäkasvun."

Yksinpä fasistilehdistössäkin on väitteiden Neuvostoliiton työläisten "parantumattomasta takapajuisuudesta" pakko väistyä syrjään ja antaa tietä pakotetuille tunnustuksille. Niinpä unkarilainen "Pester Lloyd" (marraskuun 10 p:nä), antaen verraten laajapiirteisen kuvan stahanovilaisen liikkeen menestyksistä, sähisee hampaittensa raosta:

"Toisen viisivuotisen kuluessa Venäjän työläinen jo on vississä määrin perehtynyt uusiin koneisiin, hän ei enää pidä niitä outoina vieraina; yritetään poistaa liiat ihmiset, jotka turhanpäiten hyörivät koneiden ympärillä ja vain häiritsevät todellista työntekoa."

Lehdet kiinnittävät erittäin suurta huomiota stahanovilaisten palkkojen kohoamiseen ja erikoisesti korostavat tätä aineellista momenttia stahanovilaisen liikkeen kehittämisessä. Amerikan sanomalehtimiehet esittävät yksityiskohtaisia tietoja stahanovilaisten palkoista. Niinpä jo edellä siteerattu Filipps kirjoitti:

"Tämä uutuus on antanut myöskin ankaran iskun teorioille teollisuustyöläisten asemasta sosialisoidussa teollisuudessa. Eräässä suhteessa tämä nyt tapahtuva muutos on varmaan edullinen kaikilta näkökulmilta: tarkoitamme yksityisen työläisen aineellista etua."

Meidänkin lehdistössämme on jo tehty selvää Justin sepustamista mielettömistä jutuista, joka sepustaja muuten sai aika löylyytyksen valheistaan, joissa kuvasi Stahanovin muka "Neuvostoliitossa eniten vihatuksi henkilöksi", koska hän on syypää siihen, että työläisten aineellinen asema muka huonontuu. Porvarillisestakin lehdistöstä löydämme vastaväitteitä moiseen julkeaan parjaukseen. Niinpä puolalainen "Kurjer vilenski" (marraskuun 14 p:nä) kirjoitti:

"Wilhelm Just, muuan saksalainen muka sovettimaan asioiden erikoistuntija, julkaisi "Deutsche Allgemeine Zeitungissa" äskettäin artikkelin otsikolla "Vihatuin ihminen SSSR:ssä." Ja ken sitten on tämä SSSR:ssä vihatuin ihminen? Herra Justin sanojen mukaan hän muka on keksijä Stahanov. Mistä sitten Venäjän työläisillä olisi aihetta vihata tätä keksijää? Sehän on selvää: siitä, että hän on hiilikaivoksissa keksinyt uuden työsysteemin, joka aiheuttaa työn tuottoisuuden kohoamisen ja niinollen myöskin palkan paranemisen. Tämä työsysteemi antaa parempia tuloksia, mutta vaatii myös suurempaa voimain jännitystä. On kylläkin olemassa laiskureita ja lorvailijoita, joille tämä ei ole oikein mieleen. Viimemainitut saattavat todellakin vihata Stahanovia... Mutta muodostuuko Neuvostoliiton väestö sitten yksinomaan laiskureista ja lorvailijoista? Tietoinen työläinen on pikemminkin hyvin kiitollinen tälle Stahanoville saamastaan mahdollisuudesta ansaita parempia palkkoja."

Huonosti salatulla kateudella tämä puolalainen kirjeenvaihtaja kirjoittaa stahanovilaisten suurista ansiotuloista sekä siitä aineellisen ja kulttuuritason kohoamisesta, minkä nopea palkkojen nousu aiheuttaa:

"Meillä varmaankaan ei kenellekään pälkähtäisi päähänkään mainita sanomalehdissä nimiltään henkilöitä, jotka ovat ostaneet itselleen pianon. Kaiken todennäköisyyden mukaan nämä henkilöt olisivat perin tyytymättömiä moisen nimien kuuluttamisen johdosta sen vuoksi, kun meidän valtiokassamme on aivan liian suuressa määrin kiinnostettu tietämään yksilön aineellisen varakkuuden. Toista on Neuvostoliitossa. Siellä saatamme joka päivä lukea lehdistä, miten esimerkiksi Leningradissa työläinen Syrojedin hankki itselleen pianon, maksaen siitä 2.035 ruplaa 50 kopeekkaa."

*

Vielä tähän mennessä ei porvarillisessa lehdistössä ole ilmennyt yritystä antaa stahanovilaisesta liikkeestä todellinen arvio sen koko merkityksessä. Porvarillisilta lehtimiehiltä on vaikea odottaakaan sellaista. Kuvaavaa esimerkiksi on, että tähän mennessä ei ainoassakaan laajassa aikakaus-

lehdessä ole ilmestynyt kirjoituksia stahanovilaisesta liikkeestä. Aina tähän saakka ovat kaikki maininnat siitä rajoittuneet kirkuviin sähkösanomiin ja sanomalehtikirjoituksiin. Mutta jopa niissäkin väliin pujahtelee esiin mielenkiintoisia yleistyksiä.

Sveitsiläinen "Baseler National-Zeitung" (marraskuun 28 p:nä) alottaa kaikenlaista parjausta täynnä olleen ilkeämielisen artikkelinsa perin mielenkiintoisella vakuuttelulla:

"Samaan aikaan, kun maailmaa raatelevat monenlaiset poliittiset taistelut, taloudellinen puute ja sotaseikkailut, samaan aikaan Moskova oli monien päivien ajan juhlanäyttämönä, ollen noissa juhlallisuuksissa jopa jonkinlaista hurmioituneisuutta... Ei Japani, ei Abessinia, eivät Englannin vaalit, eivät Ranskan ja Saksan väliset neuvottelutkaan herättäneet Venäjän yhteiskunnallisuudessa erikoisempaa huomiota, sillä joukot olivat omien loistavien elämystensä vallassa, oman sankarienpalvontansa vallassa."

Ja edelleen lehti lausuu, minkälaisista sankareista tässä on puhe: työn sankareista, "vähäisistä ihmisistä", stahanovilaisista.

Englantilaisen "Observerin" kirjeenvaihtaja kirjoittaa (marraskuun 10 p:n numerossa):

"Juhlat ovat ohi, ja Moskova on jälleen syventynyt tavalliseen työhönsä. 18 vuoden ikä on Venäjällä täysiin kansalaisoikeuksiin pääsemisikä. Tämä tosiasia yhdessä sen seikan kanssa, että maa on elänyt ja parhaillaan elää nopeata taloudellista kehityskautta, erikoisestikin viime vuoden aikana, antoi bolshevistisen vallankumouksen 18-vuotispäivän juhlimiselle erikoisen leiman. Siellä on laajalle levinnyt syvä vakaumus, että nälän ja puutteen päivät on jo sivuutettu ja että enää ei mikään mahti voi pysähdyttää Venäjän edistystä, ellei se vain joudu hyökkäyksen kohteeksi. Seurasin Moskovan asukkaiden juhlakulkuetta, kun se loppumattomin ihmisvirroin täytti Punaisen torin. Sitten sekaannuin väkijoukkoon pääkaupungin avarilla toreilla. Kaikkialla kohtasin ylpeyttä ja varmuutta ja tunsin, että jokainen yksityinen ihminen tuntee itsensä osakkaaksi näihin maan suunnattomiin saavutuksiin, joista jo lankeaa runsaasti tulo-osinkoja, jotka varmasti tulevat yhä kasvamaan."

Eräs parhaimmista Neuvostoliiton tuntijoista porvarillisten sanomalehtimiesten joukossa, useiden kirjojen tekijä ja Englannin ja Amerikan lehdissä julkaistujen monilukuisten artikkelien kirjoittaja Louis Fischer, joka muuten kuuluu sovettiolojen todellisuutta objektiivisimmin seuraavien ulkolaisten joukkoon, eräässä artikkelissaan, jossa hän teki ennakkoyhteenvetoja vuodelta 1935 (julkaistu "Prager Pressessä" lokakuun 6 p:nä) seuraavin sanoin kirjoitti siitä luomistyön noususta, jota on havaittavissa sovettimaamme elämän kaikilla aloilla: "Tein juuri äskettäin laajan tutkimusmatkan Sovetti-Venäjällä, Leningradista Armeniaan ja takaisin Moskovaan, matkustaen siten noin 5.000 kilometriä. Kaikkialla havaitsin muutoksia ja edistystä. Ruplan arvon yhtämittaisesta kohoamisesta huolimatta on kaikkialla nykyään käynnissä vieläkin laajakantoisempi rakennustoiminta kuin ensimmäisen viisivuotisplaanin alkukaudella. Ne lukemattomat teollisuuslaitokset, joiden perustat laskettiin tuona kautena taikka vuosina 1933 ja 1934, alkavat nyt jo antaa tuotteita."

Esitettyään tietoja teollisuustuotannon kasvusta, Fischer jatkaa edelleen: "Merkittävimpänä muutoksena kaupungeissa on tuntuvasti parantunut teollisuuslaitosten johtaminen. Mitä erilaisimmista paikoista sain tietoja tuotantokustannusten alentumisesta. Kaikkialla, missä vielä 1—2 vuotta sitten keskeytymätön työskentely oli poikkeusilmiö, voidaan tänään jo nähdä joustavasti sovellutettu tuotanto. Sovettimaan teollisuus voi merkitä saavuttaneensa arvokkaita teknologisia menestyksiä. Vielä aivan äskettäin Neuvostoliiton tehtaat vain omaksuivat ja seurasivat sitä, mitä Europa ja Amerika olivat ennen heitä luoneet. Mutta nyt ne jo itse kulkevat edellä."

Ja laajan kirjoituksensa hän päättää sanoilla: "Valtaelinten ponnistelut kansan hyväksi ja näiden uurastelujen tulokset ovat helposti nähtävissä paljaallakin silmällä. Ne tuovat lakkaamatta yhä uusia parannuksia jokaisen eri henkilön toimeentuloon. Neuvostoliiton kansa on syvän lojaalisuuden ja optimismin läpitunkema ja se luottaa rajattomasti tulevaisuuteensa."

Yksinpä vihollistemmekin leirissä kuuluu yhä useammin ääniä, joiden on pakko toistaa samaa, mitä syvämietteinen lehtimies ja Englannin työväenpuolueen jäsen Farbmann, joka aikanaan kirjoitti ihastuneen artikkelin sosialistisesta rekonstruoinnista, sanoi ensimmäisen viisivuotissuunnitelman perspektiiveistä:

"Ennen, vanhaan aikaan venäläiset uhrasivat itsensä, kuolemalla maansa puolesta. Nykyään, nähtävästi, he vasta ensikertaa voivat nauttia myös onnesta elää maansa hyväksi."

*

Sosialidemokratian sisällä tapahtuvaa rakoilua ja differentioitumista vastaavasti eivät sosialidemokraattisen lehdistönkään asenteet suhteessa stahanovilaiseen liikkeeseen ole läheskään yhtäläiset. Joukkojen painostusta heijastavat vasemmistolehdet antavat stahanovilaiselle liikkeelle tunnustuksensa sosialismia lujittavana tekijänä. Sensijaan taantumuksellinen oikeistosiipi yhdessä taantumuksellisten ja jopa fasistisenkin lehdistön kanssa yrittää käyttää stahanovilaista liikettäkin hyväkseen tehostaakseen hyökkäilyään SSSR:ää vastaan. Tässä eräs esimerkki siitä. Fasistisia valheparjauksia märehtien Tshekko-Slovakian kristillisten ammattiliittojen äänenkannattaja kirjoitti, että stahanovilainen liike muka on aivan samaa kuin kapitalistinen ratsionalisointi. Mutta tämän julkean fasistisen parjauksen ohella lehti samalla toi ilmi parjaajien ihmeteltävän typeryyden. Kerrottuaan Vinogradovan sisarusten siirtymisestä työskentelemään 100 kutomakoneella, tuon jutun sepustaja tekee kommunistiselle "Rote Fahnelle" muka "myrkyllisen" kysymyksen: "Paljonko nämä kaksi työläisnaista sitten ansaitsevat näin korkeasta työn tuottavaisuudesta?" Vastauksessaan "Rote Fahne" selitti, mikä ero on kapitalistisella ratsionalisoinnilla ja työläisten liikkeellä sosialistisen työn tuottoisuuden kohottamisen puolesta.

Yrittäköönpä taantumuksellinen porvarilehdistö ja sen palkkakätyrit miten tahansa vääristellä ja suoranaisesti parjata stahanovilaista liikettä, ei sen kuitenkaan onnistu salata kapitalistimaiden työtätekeviltä tämän SSSR:ssä kehittyvän suuren joukkoliikkeen todellista ydinajatusta ja merkitystä.

("Boljshevik", n:o 23—24, v. 1935).

KATSAUKSIA KANSAINVÄLISIIN TAPAUKSIIN

USKONTORIIDAT SAKSASSA. Herra Rosenberg on äskettäin julkaissut Saksassa uskontokysymystä käsittelevän kirjasen "An die Dunkelmänner unserer Zeit". Esitämme seuraavassa pääkohdat tätä kirjasta koskevasta "Komm. internatsionalessa" julkaistusta arvostelusta, koska tuo arvostelu valaisee Saksan uskontoriitojen olemusta yleensä.

Kansallissosialistien puoluekokouksessa Nürnbergissa Hitler ilmoitti, että Saksassa on vielä oppositioryhmiä: marxilaiset, keskusta ja "taantumus".

Keskusta — se on katolinen kirkko, tai oikeammin sanoen miljoonat pikkuporvarit ja työläiset, jotka taistelussa fasismia vastaan puolustavat kirkkoaan, katolisia liittojaan, katolisia nuorisojärjestöjään ja omantunnon- ja uskonnonvapauttaan.

Fasismi ei yritä kääntää orjuutetun Saksan kansanjoukkojen tyytymättömyyttä toisaalle vain juutalaispogromien, vaan myös katolista kirkkoa vastaan kohdistetun hillittömän "kulttuuritaistelun" avulla. Se suuntaa tulen katolista teologiaa ja kirkkohistoriaa vastaan johtaakseen taistelun toiseen uomaan ja, keinotekoisesti muodostaen uskonnollisia rintamia, sekoittaakseen poliittiset rintamat. Estääkseen joukkojen yhdistymisen antifasistiseen rintamaan fasismi tekee yrityksiä luodakseen roomalaisvastaisen, antikatolisen rintaman.

Rosenbergin kirjanen on polemiikkia virallista katolista pamflettia[1]) vastaan, joka on julkaistu Saksan arkkipiispojen suojeluksen alaisena ja suunnattu "XX vuosisadan myyttiä vastaan". Korkeampi katolinen papisto tahtoi esiintyä Rosenbergia vastaan teologian alalla, ja kokenut demagogi Rosenberg tunsi kohta, mitä hyötyä

---

[1]) Pamfletti-lentokirjanen, herjakirjoitus. — Toim.

tuottaa hänelle sellainen taistelupiirin kaventuminen. Tuollaisessa taistelussa katolisen kirkon teologiaa ja virallista katolista pyhimyshistoriaa vastaan hän saattoi, verhoutuen järjen voiton puolesta taikauskon pimeyttä vastaan taistelevan ritarin sotisopaan, niittää helppoja laakereita:

Todellakin jumalainen näytelmä: Rosenberg pukeutuneena "tieteen" ja "vapaan historiatutkimuksen" ritarin asepukuun, käy taistelua katolisen teologian "valistusvihollisia" vastaan. Eivät he, vaan hän on vainottu ja takaa-ajettu! Ei Rosenberg, vaan Faulgaber ja Mukerman pyrkivät totaalisuuteen. Ja kansallissosialismi on enkelimäisen säyseä ja kärsivällinen. Kuulkaa ja ihmetelkää:

> "Sille vapaudelle, joka vallitsee Saksassa, on kuvaavaa, että roomalainen jesuiitta... vaatii oman uskonnollisen vähemmistönsä nimessä oikeutta hallita kaikkea aatteellista elämää..."

Niin, Rosenberg, humaaninen ritari hakaristeineen gestapon virkapuvun hiansuissa, taistelee vieläpä keskiajan katolilaista inkvisitiotakin vastaan:

> "Kidutuskammioissa, missä naisia ja miehiä alistettiin piinauksiin, joilla kenties ei ole vertaistaan esimerkkiä koko historiassa, istuivat kunnianarvoiset pyhät isät ja, pakoitettuaan tunnustuksia puristimilla ja hehkuvilla pihdeillä, luovuttivat... kidutetun uhrinsa kaupungin pyövelin käsiin..."

Niinpä niin: gestapon pyöveli, verhoutuneena "eurooppalaisen humaanisuuden" kaapuun, ruoskii aivan vakavissaan inkvisition pyöveleitä!

Kuvitelkaapa Rosenbergia Woltairen seuraajan osassa! Kansallissosialismi porvarillisen vallankumouksen Rooman kirkon pimeitä voimia vastaan käymän taistelun traditioiden perillisenä! Rosenbergilla riittää julkeutta esiintyäkseen Kopernikuksen, Galilein ja Giordano Brunon puolustajana! Mutta kuka on karkoittanut Saksasta Einsteinin ja sadat saksalaiset tiedemiehet? Rosenberg polttorovioiden vastustajana, ajatuksen vapauden puolustajana?!

Mutta Rosenberg ei tietenkään ole Woltairen ja Diderot'in, vaan Bismarckin perillinen. Hänen antiklerikalisminsa on vain porvarillis-valheellisen antiklerikalismin ummehtuneiden, typeräin ja pintapuolisten rikkiviisauksien uudistettu painos. Hän ei taistele kirkkoa vastaan edistyksen nimessä: hän järjestää näyttämölle "edistysmielisen" hyökkäyksen viimemainittua vastaan vain sen vuoksi, jotta voisi kääntää todella edistyksen ja vapauden puolesta taistelevat joukot pois heidän taistelustaan.

Aivan samanlaisia "valistuksellisia" katsantokantoja kannatti Bismarck, kun hän yritti polkea katolisen kirkon preussilaisilla sotilassaappailla.

Rosenberg, ottaen päällensä tiedemiehen syvämietteisen-tärkeän näön, pilkkaa kokonaisin sivumäärin uskoa "puhtaaseen hedelmöittymiseen" ja "syntisten helvettiin suistumiseen". Me, kommunistit, esiinnymme kaiken uskonnonvapauden puolesta, myöskin vapauden puolesta uskoa "puhtaaseen hedelmöittymiseen" ja "syntisten helvettiin suistumiseen".

Poliisisaappaiden ja Rosenbergin "valistavan" teoksen tapaisten pamflettien avulla ei koskaan ole onnistuttu eikä koskaan onnistuta vapauttamaan ihmiskuntaa uskonnollisesta hurmahenkisyydestä. Kun Rosenberg jatkaa "kulttuuririntaman taistelun" traditioita poliisisaappaiden avulla, niin kommunistit jatkavat Saksan vanhan sosialidemokratian parhaita traditioita, vanhan sosialidemokratian, joka esiintyi Bismarckia vastaan jesuiittain Saksaan päästämisen puolesta ja kaikkien poliisitoimenpiteiden hävittämisen puolesta taistelussa kaikkia uskontoja vastaan. Me jatkamme Leninin traditioita, joka v. 1905 asetti sosialistien velvollisuudeksi kannattaa papiston protestia kasarmikomentoa ja tsarismin virkamiesmielivaltaa vastaan. Jos "rehelliset ja vilpittömät ihmiset" Saksan katolisen papiston keskuudessa taistelevat kansallissosialismin kasarmikomentoa vastaan, niin me kannatamme heitä herra Rosenbergin "valistusystävyyttä" vastaan. Nykyisin eivät katolisuuden dogmit Saksassa suinkaan ole taantumuksellisempia kuin Rosenbergin "valistavat" "totuudet". Rosenberg valittaa, että katolisuuden dogmit Saksassa kohdistuvat kansallis-sosialismia vastaan.

> "Juuri kahden viime vuoden aikana on propagandaa "taivaan ruhtinaan Jesus Kristuksen" puolesta käyty suuremmalla tarmolla kuin milloinkaan, ja kun Saksassa nykyisin kaikkialla käytetään sanaa "päällikkö", niin myöskin keskuksen prelaatit kirkoissaan puhuvat "ylipäälliköstään Jesus Kristuksesta..."

Jos katolinen pikkuporvaristo protesteeraa fasismia vastaan ensi aluksi siten, että ottaa Hitlerin alas jalustaltaan ja ylistää kristusta "ylipäällikkönä", niin me kannatamme vieläpä tätä puutteellistakin protestimuotoa ja esiinnymme oikeuden puolesta nähdä "pyhä kirjoitus" uudessa ja vieläpä vanhassakin testamentissa eikä Hitlerin kirjassa "Taisteluni".

Asia on siten, että Rosenberg tahtoo asettaa biblian tilalle Hitlerin "Taisteluni", katolisten juhlakulkueiden tilalle sterilisation, katumuksen tilalle pakolliset tutkimukset, katolisten pyhimysten tilalle sute-

nöörin[1]) Herst Wesselin. Rosenbergin ja Göringin "kulttuuritaistelulla" katolisen kirkon henkistä holhousta vastaan on tarkoituksena, niinkuin sanoi itse Lei, siirtää "huolenpito Saksan sielusta" kokonaisuudessaan ja jakamattomasti kansallissosialistien käsiin. Näinollen siis "Saksan kansallinen kirkko", jonka he pyrkivät luomaan, ei ole mitään muuta kuin gestapon vallan ulottamista myöskin taivaaseen. Ei siis ole ihmeellistä, että katolilaiset puolustavat nykyistä "taivaan valtakuntaansa".

Rosenbergin pamfletti on valheellinen, typerä ja pintapuolinen. Mutta kuitenkaan se ei ole vaaraton. Se on yritys käyttää katolilaisten fasistiselle "totalisuudelle" osottamaa vastarintaa vastaan Saksan protestanttisia traditioita, reformation traditioita. Se on yritys panna katolisen etelä-Saksan partikularistisia[2]) traditioita vastaan pohjois-Saksan ja Preussin Saksan yhdistämisen puolesta käymän taistelun traditiot. Rosenberg toistaa ajatuksen, jota hän kehitti jo "XX vuosisadan myytissään".

> Me emme johda Saksan orgaanista kehitystä Kaarle Suuresta, emme paavista emmekä Habsburgeista: me näemme sen Ala Saksissa käydyn vapaustaistelun arvoissa, saksalaisen Idän kolonisatiossa, Brandenburgin ja Preussin syntymisessä, saksalaisen filosofian, saksalaisen runouden ja musiikin ilmaantumisessa, kansallissosialistisen liikkeen heräämisessä."

Rosenbergille on kaikki, mikä ei ole "pohjois-saksalaista", samalla myöskin "ei-eurooppalaista". Ja se, mikä Euroopassa on "ei-saksalaista", se on hänestä "latinalaisuutta". Taistelu katolisuutta vastaan johtuu taistelusta "niin sanotun latinalaisuuden vaatimusta" vastaan, että sitä "pidettäisiin kaiken kulttuurin kehtona".

Mutta kuitenkin koko Saksan historia on, huolimatta kaikista "rotuteorioista" — Itä-Elben historiaa. Kansallissosialismin historiateoria osoittautuu yksinkertaisesti preussilaisen, ahtaasti-saksalaisen historiankäsityksen uudeksi painokseksi. Se, mitä Rosenberg nimittää "latinalaisuudeksi", on osa Saksan historiaa. Miksi Habsburgien saksalaisvastaisen kotitekoisen politiikan pitäisi kuulua Saksan historiaan vähemmässä määrässä kuin Hohentzollernien aivan samoin saksalaisvastaisen, dynastisen politiikan? "Saksalaiset" Brandenburg ja Preussi taistelivat yhdessä "latinalaisen" Ranskan kanssa Habsburgeja vastaan Saksan pilkkomisen ja jaon puolesta. Ja toisaalta "latinalainen" humanismi oli hedelmöittämässä Götheä, ja klassillisen saksalaisen runouden ja filosofian kehdon ääressä seisoi "latinalainen" Ranskan vallankumouksellinen filosofia ja — itse Ranskan vallankumous. Schiller, "maailman kansalainen", haaveili, kuten tunnettua, omantunnonvapaudesta, ja vallankumouksellinen konventti valitsi hänet Ranskan tasavallan kunniajäseneksi. Göthen mielestä merkitsivät Ranskan vallankumouksellisten armeijain Itävallan ja Preussin yhdistyneistä voimista saamat ensimmäiset voitot uuden kauden alkamista maailman historiassa. Ja, kuten tunnettua, Lessing myöskään ei ollut antisemitismin kannattaja. Puheen ollen "saksalaisesta musiikista" on taas mahdollista, että Beethoven kuuluu "latinalaisuuden vaatimuksiin". Hänhän ei vain ollut etelä-saksalainen, vaan, mikä vielä pahempi, omisti sinfonian kansojen veljeydelle.

Mitä ovatkaan kirkon legendat verrattuina niihin historianväärennyksiin, joiden mukaan Göthe, Lessing ja Schiller eivät olisi eurooppalaisen vapauden, joka alkoi tuulahdella myös Saksassa 150 vuotta sitten, vaan Teutoburgin metsän lapsukaisia.

Saksan katolilaisten oppositioissa Rosenbergia ja Göringiä vastaan on näin ollen myös kansallinen momentti. Katolilaiset puolustautuvat heidän Saksan historiasta vastaan poispyyhkimistään. Samoinkuin partikularistisessa oppositiossa Bismarckia vastaan ilmeneikse vastarinta preussilaiselle kysymyksen ratkaisulle Saksan valtion yhdistämisestä tulella ja miekalla, samoin Saksan katolilaisten uskonnollisessa oppositiossa — siihen kuuluu myös Itävallan saksalainen väestö — ei ilmene vain vastustus fasistiseen orjuutukseen nähden, vaan myös vastarinta, joka kohdistuu yrityksiin toteuttaa saksalaisten yhdistäminen saksalais-preussilaisen kansallissosialistisen imperialismin sapelien avulla.

Kommunistien tehtävänä on asettaa Rosenbergin brandenburgilais-fasistista shovinismia vastaan Saksan kansan suuret kumoukselliset traditiot, jotka ovat ruumiillistuneet Thomas Münzerissa, Scharnhorstissa ja Fichtessa, ja tietoisemmassa, kehitetymmässä muodossa suurissa saksalaisissa kumouksellisissa ja kumouksellisen proletariaatin johtajissa, Marxissa ja Engelsissa. Täten he auttavat katolilaisia kansanjoukkoja heittämään pois oppositionsa entiset puitteet ja astumaan tietoisen taistelun tielle Saksan vapauttamiseksi.

---

[1]) Sutenööri — porttolan isäntä, yleisen naisen apuri l. elätti — Toim.

[2]) Partikularismi—valtiollinen suunta, joka vaatii maan jollekin osalle mahdollisimman suurta itsenäisyyttä keskushallitukseen nähden. — Toim.

MYRSKY

Tammik. 15 p:nä tuli kuluneeksi 17 vuotta Saksan kumouksellisen proletariaatin kahden parhaimman johtajan, Karl Liebknechtin ja Rosa Luxemburgin, häpeällisestä salamurhasta, joka suoritettiin sosialidemokratian oikeistojohtajain toimeksiannosta. Alla julkaisemme Karl Liebknechtin erään runon, jonka hän kirjoitti Luckaun kuritushuoneessa keväällä v. 1917.

Myrsky, veikkoni,
kutsut!
Vielä en voi,
näin kahlehissain!
Oon minäkin myrskyä,
sukuas suurta:
kun tulee kahlehen
katkontapäivä,
kohisten kuljen
kenttien yli,
maasta maahan,
maailman ääriin:
nostatan myrskyyn
syömmet, aivot,
laillasi, myrskytuuli!

TOIMITUSKOLLEGIO: J. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, V. Ojanen, J. Lemetti, Y. Karppanen. Toimituskollegion sihteeri P. Notko. Karjalan-osaston toimittaja E. Mäkinen (os. АКССР гор. Петрозаводск, пл. 25-го Октября, дом Карцика 2.)

Отв. редактор И. К. Лехтинен. Техн. ред. П. Нотко.

Кирья № 7 Jätetty kirjapainoon 11/1 kirj. painett. 27/1-36 г.
Ленгорлит № 1200 авт. л. 4½ Кол. зн. 181.500 ф. 6. 82 × 110. Тираж 1682 Заказ 152

Типография „Кирьяпая“, Ленинград, Харьковская 9.

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1936